

Revista COLEGIULUI NAȚIONAL „SPIRU HARET“

DECEMBRIE | Nr. 2 | 2020 | Seria VI

Vlăstarul

FONDATĂ ÎN 1923
ISSN 2065-4308

din cuprins...

- „Spiru“ on-line p. 3
- „Procesul Noica-Pillat“ p. 5
- „Spiru“ în cifre. Calendarul unui spirist p. 8
- Absolvent C.N.S.H.B.: Andi SEGAL p. 15
- Absolvent C.N.S.H.B.: Denise RIFAI p. 23
- Absolvent C.N.S.H.B.: Nicolae CĂPRĂRESCU p. 29
- Proximitatea eficientă. Învățarea prin parteneriat educațional p. 34
- Cercetare sociologică: școala fizică vs. școala on-line p. 37
- Toamna în care bobocii se numără on-line... p. 41
- Lectura în școală p. 48
- Proiecte „Spiru“ p. 51
- Pauză de lectură p. 61
- Recenzie: *Dublul* de F.M. Dostoievski p. 80
- Recenzie: *Zogru* de Doina Ruști p. 84
- Legende urbane p. 86
- Moda interbelică p. 88
- *Vlăstarul* sportiv p. 94
- Muzică: interviu cu domnul Dan HELCIUG p. 99
- Top 5 - cărți p.104
- IT&Gaming: *Among Us* p.107

Coordonator: prof. A. Constantinescu
Redactor-șef: prof. Corina Buzoianu
Coordonator echipa de traducători în limba engleză: prof. Diana Tivdă

Vlăstarul

ART & DESIGN:	Andra Antonesi Alexandra Lungu Corina Buzoianu
PR:	Sabina Dorobanțu Daria Pană
REDACTORI:	Maria Caranica Daria Pană Teodora Bercea Maria Mohora Ioana Neaga-Budoiu Jessamine Murdzek Alexandra Zaman Andreea Sicoe Mara Stoica Oana Blănaru
COLABORATORI:	prof. Cristina Ștefan prof. Victoria Mihalcea Alexandra Burghilea Andrei Teodoru Bianca Bădoi
CORECTURĂ:	Corina Buzoianu A. Constantinescu Sabina Dorobanțu Daria Pană
FOTO:	Ilinca Smochină Mara Clarisa Ciobanu Melia Andreea Finta
SITE:	<i>vlstarul.com</i>
PRINTARE:	<i>Visual - Graph</i>
COPERTA 1:	foto - arhiva <i>Vlăstarul</i>
COPERTA 3:	foto - arhiva <i>Vlăstarul</i>

PUBLICAREA ACESTEI REVISTE S-A REALIZAT CU SPRIJINUL
ASOCIAȚIEI „VLĂSTARUL“, BUCUREȘTI

NOTA REDACȚIEI: responsabilitatea pentru autenticitatea materialelor revine exclusiv autorilor.

„SPIRU“ ON-LINE

Începutul anului școlar 2020-2021. Semestrul I. *Scenariul galben.*
Cursuri desfășurate în sistem „hibrid“
(jumătate dintre elevi în clasă, jumătate - de acasă, on-line).
***Scenariul roșu.* Povestea se repetă.**
Învățământ on-line.

Text și foto: prof. Corina Buzoianu

O

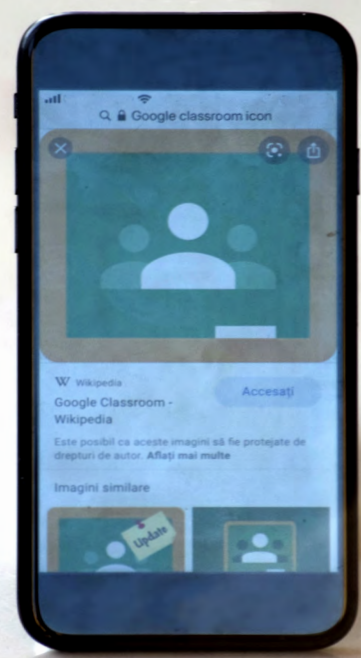
caracteristică a perioadei pe care o traversăm, ce se reflectă și în paginile acestui număr al revistei *Vlăstarul*, o constituie învățământul on-line. Începutul anului școlar se anunța mai senin decât sfârșitul celui anterior. Mulți elevi așteptau cu entuziasm prima zi de liceu, când aveau să-și cunoască noii colegi.

Spre deosebire de alți ani, festivitatea deschiderii anului școlar nu a mai avut loc, din cauza contextului pandemic generat de răspândirea rapidă a virusului SARS-COV-2. Pentru a reduce cât mai mult posibil riscul de îmbolnăvire, au fost stabilite scenarii de funcționare a școlilor, astfel: *scenariul verde* (toți copiii sunt prezenți la cursuri), *scenariul galben* (jumătate dintre elevi învață de acasă, iar jumătate - din clasă) și *scenariul roșu* (100% învățământ on-line).

Școlile din Sectorul 2 al capitalei au fost incluse în *scenariul*

galben, astfel încât și la Colegiul Național „Spiru Haret” din București s-a învățat, în prima lună, în sistem hibrid. Particularități ale cursurilor desfășurate în acest mod: păstrarea distanței fizice, purtarea măștii permanent, respectarea măsurilor igienico-sanitare.

Lucrurile au luat o întorsătură cumva previzibilă și, începând din luna octombrie, s-a trecut la învățământ exclusiv on-line. Exista precedent, așa că nu a fost dificilă tranziția, mai ales că s-a folosit aceeași platformă de interacțiune profesor-elevi: *Google classroom*.

Unele proiecte au avut de suferit, însă altele și-au adaptat din mers activitățile. De pildă, clubul de dezbateri (*SpiruDebateClub*), de fotografie, de robotică (*RoboSapiens*), *The Change Hub* au continuat activitatea online. Ba, mai mult, clubul de lectură și-a reluat activitatea, după o pauză de câțiva ani. Cât privește activitatea în cadrul echipei *Vlăstarul*, aceasta s-a modificat simțitor în sens pozitiv. A fost creată o clasă („Revista Vlăstarul” - *Gclassroom*) și, începând de la mijlocul lunii octombrie, întâlnirile video ale echipei s-au desfășurat săptămânal.

Au avut loc schimburi de idei cu privire la grafică și la tema copertei, s-au mobilizat extraordinar echipele de redactori

și de reporteri, ca niciodată până acum. În ciuda numeroaselor neajunsuri pe care le-a cauzat restricționarea interacțiunii fizice a elevilor, implicarea spirișilor în realizarea acestui număr a fost fără precedent. Astfel se explică: materialele numeroase despre activitățile extrașcolare, sondajele realizate de elevi, efervescența creatoare în plan artistic (desen, poezie, fotografie). O rubrică nouă (*Prezentare de carte/Review*) o propune Mara Stoica (clasa a IX-a B) care, săptămânal, a realizat recenzii (în limba română sau în limba engleză, publicate pe pagina de *Instagram* a revistei *Vlăstarul*) ale unor cărți apărute recent și destinate adolescenților). Titlurile nu sunt traduse, autoarea preferând să mențină varianta originală, deoarece aceste scrieri, majoritatea din genul *Fantasy*, au apărut în limba engleză. Tot o noutate a acestei serii (reînnoind legătura cu perioada interbelică a revistei) o constituie realizarea, de către Theia Mirodot (din clasa a X-a D), a unui crochiu de absolvent (Denise Rifai). Mai mult, au revenit articolele sportive și cel cu noutăți din domeniul IT. Nu în ultimul rând, David Zane (din clasa a X-a B) aduce în discuție un subiect sensibil: „procesul Noica-Pillat”. Toate sunt dovezi incontestabile că spiriștii se adaptează oricărui context, că reușesc să transforme banalul cotidian în sursă de inspirație, colorându-l și salvând fiecare zi de la monotonia interacțiunii exclusiv on-line.

Nici sărbătorirea *Zilei Absolventului* nu a făcut excepție. Activitățile s-au desfășurat virtual, iar lansarea acestui număr s-a bucurat atât de varianta tipărită, cât și de prezența în mediul virtual (pe site-ul *vlastarul.com* și pe rețelele sociale: *Instagram*, *Facebook*).

David Ștefan Zane, 10 B

Procesul Noica-Pillat

„În ce mă privește, cer pedeapsă maximă și nu voi face recurs.”

(Constantin Noica)

Această poveste prezintă curajul, integritatea și modestia unor oameni ce rămân în istorie ca martiri ai culturii. Este vorba despre libertatea gândirii și a exprimării, despre individualitate, demult uitată, sau, mai bine spus, interzise. Despre puterea cuvântului, despre importanța acestuia în formarea următoarelor generații. Dar, mai ales, despre aspirația către o lume mai bună, mai liberă, pentru care niște oameni sunt dispuși să facă orice, să treacă printr-un focar de suferință.

*

Totul a început prin câștigarea alegerilor de către Blocul Partidelor Democratice, în anul 1946, astfel desfășurându-se primul „val” de arestări ale intelectualilor, ce durează până în 1953. Urmează al doilea „val”, ce are loc între anii 1956-1959, ca urmare a revoluției antisovietice din Ungaria (1956). Observând că autoritatea sa începe să se clatine, Gheorghe Gheorghiu-Dej, liderul comunist al acelei perioade, consideră revolta țării vecine un factor ce poate influența starea cetățenilor României. Constată că principalii responsabili ai revoltei maghiare sunt intelectualii, în mare parte studenți, și decide să elimine grupurile de acest fel din stat, etichetându-le ca fiind cel mai periculos lucru pentru existența partidului.

Imagine: *leviathan.ro*

DINU PILLAT

Scopul procesului a fost intimidarea colectivului intelectual și retezarea de la rădăcini a oricărei mișcări anticomuniste.

„Intelectualii mistico-legionari“, aceasta a fost denumirea oferită lotului, în documentele incipiente. Printre ei se numără: Constantin Noica, Marietta Sadova, însă unii dintre ei aparțin mișcării antilegionare, precum Alexandru Paleologu. Paradoxul principal este dat de prezența celor două persoane de etnie evreiască: Nicolae Steinhardt (cunoscut ca Nicu Steinhardt) și Beatrice Strelisker. Prin urmare, inculpații aveau foarte puține lucruri în comun, unele fiind contradictorii. Se regăsesc, în afara celor menționați, următorii acuzați: Sergiu Al. George, Simina Mezincescu, Arșavir Acterian, Păstorel Teodoreanu, Vladimir Streinu, Barbu Slătineanu, Sandu Lăzărescu, Vlad Aurelian.

Arestări

Primul arestat a fost Constantin Noica, pe 11 decembrie 1958. Acesta se afla la Câmpulung Muscel, unde a trăit zece ani (1949 - 1958), având domiciliu obligatoriu. În noaptea de 25 spre 26 martie 1959, este arestat Dinu Pillat. Aceștia doi devin șefi de lot, iar procesul se intitulează „Procesul lotului Noica-Pillat“. Unul dintre motivele arestării lui Constantin Noica este, probabil, apartenența sa anterioară la Mișcarea Legionară. Aderarea sa la această mișcare este etichetată ca fiind o „aventură inspirată de o hotărâre pripită“ (Sorin Lavric). [...]

În cazul lui Dinu Pillat, este necesar să vorbim despre misteriosul său roman intitulat *Așteptând ceasul de apoi*. Scrisă în anul 1948, cartea nu a putut fi publicată din cauza subiectului său politic, autorul răspândind volumul în cercul său de prieteni. „Confiscat de Securitate în 1959, romanul a devenit corp delict în procesul lotului Noica“ (sursa: <https://humanitas.ro/humanitas/carte/a%C5%9Ftept%C3%A2nd-ceasul-de-apoi>).

Imagine: istorie-pe-scurt.ro

CONSTANTIN NOICA

Majoritatea cititorilor participă, ulterior, la ancheta din cadrul procesului „Noica-Pillat“. În următorii aproximativ cincizeci de ani, cartea este declarată dispărută, fiind găsită și publicată în anul 2010. Motivul juridic al condamnării sale este reprezentat de această scriere, Gabriel Liiceanu afirmând: „[...] nu cartea, cartea a fost un pretext, iar autorul trebuia condamnat, pentru că tipul ăsta uman, care-și mai permitea *libertatea*, în condițiile unei societăți totalitare, trebuia *lichidat* și toți cei care aveau reflexe ale normalității [...]. Când se naște o societate totalitară, toți oamenii liberi trebuie să dispară [...]“.

Ultimul arestat este Nicolae Steinhardt. I se cere să fie informator, în cazul procesului, de către Securitate, însă refuzul determină arestarea sa în data de 4 ianuarie 1960. În timpul desfășurării anchetelor, N. Steinhardt a declarat:

„Pentru mine este o onoare să fac parte din acest proces.“ Se ivește cea mai importantă scriere, ce detaliază faptele de atunci: *Jurnalul fericirii*. Un eveniment definitoriu pentru solidaritatea lui N. Steinhardt față de prietenii săi este monologul tatălui, redat în lucrarea menționată: „– Ce-ai mai venit acasă, nenorocitul? Le-ai dat impresia că șovăi, că poate să încapă și posibilitatea să-ți trădezi prietenii. În afaceri, când spui «lăsați-mă să mă gândesc», înseamnă că ai și acceptat. Pentru nimic în lume să nu primești a fi martor al acuzării. Hai, du-te chiar acum [...]. E adevărat, zice tata, că vei avea zile foarte grele. Dar nopțile le vei avea liniștite – (trebuie să repet ce mi-a spus, trebuie; de nu, m-ar bate Dumnezeu) –, vei dormi bine. Pe când, dacă accepți să fii martor al acuzării, vei avea, ce-i drept, zile destul de bune, dar nopțile vor fi îngrozitoare. N-o să mai poți închide un ochi. O să trebuiască să trăiești numai cu somnifere și calmante; abrutizat și moțâind ziua toată, iar noaptea chinuitor de treaz. O să te perpelești ca un nebun. Cată-ți de treabă. Hai, nu mai ezita. Trebuie să faci închisoare. Mi se rupe și mie inima, dar n-ai încotro. De altfel, chiar dacă apari acum ca martor al acuzării, nu fi prost, după șase luni tot te ia. E sigur.“

Verdictul

La 1 martie 1960, sentințele au fost împărțite. Șefii de lot, Constantin Noica și Dinu Pillat, primesc 25 de ani de muncă silnică. Alexandru Paleologu primește 14 ani de muncă silnică, iar Nicolae Steinhardt - 12 ani. Cele mai mici pedepse - 6 ani de închisoare corecțională pentru: Anca Ionescu, Sanda Mezincescu și Păstorel Teodoreanu. Motivul arestării, în documente, este: „uneltire împotriva ordinii de stat“. De asemenea, fiecărui inculpat îi va fi confiscată toată averea, iar manuscrisele găsite vor fi arse. Majoritatea execută o parte din sentință, dar rămân, până la moarte, urmăriți de Securitate. Ultimele cuvinte rostite de Constantin Noica, în cadrul procesului, rămân mărturia unui act absurd:

Imagine: manastirea.petru-voda.ro

NICOLAE STEINHARDT și tatăl său

„Sunt vinovat, dar nu în fața legilor dvs., ci în fața celor din boxă. Iar justiția pe care o cer este una pe care nimeni nu o poate contesta, cea supremă. În ce mă privește, cer pedeapsa maximă și nu voi face recurs.“

Acesta dezvăluie adevărata vină pentru care socotește că merită să fie pedepsit, diferită de cea de care este acuzat. Este vorba despre o vină ce declanșează un profund sentiment de regret față de colegii săi din boxă. Gândul că este responsabil pentru condamnarea prietenilor nevinovați se hrănește din liniștea sa interioară, generând dorința de a fi pedepsit în cel mai rău mod posibil...

Bibliografie:

- 1) Prigoana. *Documente ale procesului Noica, Pillat, Lazarescu, Acterian, Streinu, Paleologu, Steinhardt, Enescu și alții*, Editura Vremea, 2010;
- 2) Roman, Toma, *Simina Mezincescu – supraviețuitoare a ultimului mare proces comunist, Noica-Pillat*, Jurnalul, 2011;
- 3) Steinhardt, Nicolae, *Jurnalul fericirii*, Polirom, 2008;
- 4) Șontică, Daniela, *Simina Mezincescu, arestată și condamnată în lotul Noica-Pillat*, Leviathan, 2018;
- 5) Tănase, Stelian, *Anatomia mistificării. Procesul Noica-Pillat*, Humanitas, 1997, ed a II-a Humanitas, 2003;
- 6) Lavric, Sorin, *Noica și Mișcarea Legionară*, Editura Humanitas, 2007;
- 7) Molea, Vera, *Marietta Sadova, de la legionarism la proletcultism*, Historia;
- 8) Năstase, Adrian, *Scrisoare pentru un prieten îndepărtat*, Adrian Năstase blog, 2013.

„Spiru“ în cifre:

Alexandra ZAMAN, 10 G

Lu	Ma	Mi	Jo	Vi	Sâ	Du
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

IANUARIE 01
2021

Foto: notabn.ro

GRIGORE MOISIL

10 - se naște în anul 1906, la Tulcea, matematicianul român **Grigore C. MOISIL**, absolvent al Liceului „Spiru Haret“ în anul 1922.

21 - se naște în anul 1927, în Cluj-Napoca, scriitorul, filozoful și eseistul **Petru CREȚIA**, traducător din limbile greacă și latină, absolvent al Liceului „Spiru Haret“.

Lu	Ma	Mi	Jo	Vi	Sâ	Du
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

FEBRUARIE 02
2021

Foto: tudorvisanmiu.wordpress.com

SPIRU HARET

15 - se naște la Iași, în anul 1851, matematicianul **SPIRU HARET**, cel mai mare reformator al școlii românești din secolul al XX-lea, de patru ori Ministru al Instrucției Publice (n.r. al *Educației*). Cel de-al treilea mandat al său, din 1907, se încheie brusc, din cauza acuzațiilor de implicare în răscoala țărănească, pentru ca, în același an, să fie rechemat în același post. În 1910, publică *Mecanica socială*, realizând aplicarea modelelor fizico-matematiche în cadrul fenomenologiei sociale.

calendarul unui spirist

Lu	Ma	Mi	Jo	Vi	Sâ	Du
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

MARTIE 03
2021

Foto: istoria.md

MIRCEA ELIADE

5 - se naște în anul 1904, în Constanța, poetul, scriitorul și regizorul de teatru **Haig ACTERIAN**, fratele mai mare al lui Arșavir ACTERIAN, amândoi absolvenți ai Liceului „Spiru Haret“.

13 - se naște în anul 1907, în București, cel mai de seamă absolvent al liceului „Spiru Haret“, **Mircea ELIADE**, istoric al religiilor, filozof și prozator, autor al *Romanului adolescentului miop*, în care descrie atmosfera din liceu și preocupările tipice adolescenților în perioada interbelică.

14 - se naște în anul 1919, în București, scriitorul, eseistul și diplomatul **Alexandru PALEOLOGU**, descendent dintr-o veche familie boierească, absolvent al Liceului „Spiru Haret“.

MARTIE

Foto: alexandrone.wordpress.com

ALEXANDRU PALEOLOGU

18 - se naște, în anul 1895, în Câmpulung Muscel, poetul **Ion BARBU** (pe numele său adevărat Dan Barbilian), profesor de matematică la Liceul „Spiru Haret“.

18 - se naște, în anul 1909, în București, traducătorul și istoricul de artă **Barbu BREZIANU**, autorul primei monografii complete a lucrărilor lui Brâncuși, realizate în țară, absolvent al Liceului „Spiru Haret“.

Foto: agetpress.ro

BARBU BREZIANU

Lu	Ma	Mi	Jo	Vi	Sâ	Du
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

APRILIE
2021
04

Foto: Andrei TURCU, absolvent, promoția 2015

COLEGIUL NAȚIONAL
„SPIRU HARET”

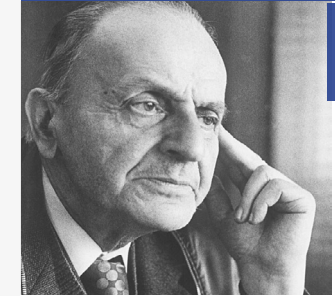
1 - în anul 1916, gimnaziul din strada Brătianu nr. 1 își schimbă oficial numele în „Gimnaziul Spiru Haret“. În anul 1919, a fost publicat un decret lege prin care se decidea atât înființarea unor școli în țară, cât și transformarea unor gimnazii în licee. Este vorba despre Decretul-Lege nr. 3864/12.09.1919, apărut în *Monitorul Oficial*, nr. 114. Astfel, Art.I, lit. a) prevede transformarea, începând cu data de 1 septembrie 1919, a gimnaziului „Spiru Haret“ în liceu.

3 - **Grigore C. MOISIL** devine membru titular al Academiei de Științe din România, în anul 1941.

24 - **Alexandru PALEOLOGU** este grațiat și repus în libertate în anul 1964, după cinci ani de închisoare în „lotul Noica-Pillat“ și devine cercetător științific la secția de Artă Veche a Institutului Academiei Române pentru Istoria Artei (n.r.: „În anii '50, elita românească a fost ținta predilectă a terorii instrumentate politic de partidul comunist. [...] Procesul penal a debutat pe 24 februarie 1960.“

(sursa: iicmer.ro)

Lu	Ma	Mi	Jo	Vi	Sâ	Du
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

IUNIE
2021
06

Foto: humanitas.ro

COLEGIUL NAȚIONAL
„SPIRU HARET”

CONSTANTIN NOICA

Lu	Ma	Mi	Jo	Vi	Sâ	Du
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

MAI
2021
05

Foto: lumeincaretraim.ro

COLEGIUL NAȚIONAL
„SPIRU HARET”

GABRIEL LIICEANU

23 - se naște, în anul 1942, în Râmnicu Vâlcea, scriitorul și filozoful **Gabriel LIICEANU**, elev timp de doi ani al Școlii Medii nr. 12 (denumirea acordată liceului în anul școlar 1954 - 1955).

24 - în anul 2006, **Barbu BREZIANU** primește titlul de *Doctor Honoris Causa* din partea Universității Naționale de Artă din București.

25 - se naște, în anul 1909, în localitatea Vitănești, județul Teleorman, filozoful și eseistul **Constantin NOICA**, absolvent al liceului „Spiru Haret” în anul 1928, ce își face debutul în revista „Vlăstarul” (1927).

29 - se naște, în anul 1912, în Pantelimon, în apropierea Bucureștilor, scriitorul **Nicolae Aurelian STEINHARDT**, absolvent al liceului în 1929 și debutant în revista „Vlăstarul”, convertit la creștinism în închisoarea Jilava, devenit călugăr după eliberare la schitul Rohia, unde îndeplinește îndatoririle de bibliotecar.

Lu	Ma	Mi	Jo	Vi	Sâ	Du
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

IULIE
2021
07

Foto: doxologia.ro

COLEGIUL NAȚIONAL
„SPIRU HARET”

NICOLAE STEINHARDT

Lu	Ma	Mi	Jo	Vi	Sâ	Du
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

AUGUST
2021

08

Foto: libertatea.ro

COLLEGE NATIONAL
„SPIRU HARET”

ANDREI PLEȘU

23 - se naște, în anul 1948, în București, scriitorul și istoricul de artă **Andrei PLEȘU**, absolvent al liceului, promoția 1966.

„Adevăratele valori românești nu pot fi păstrate în niciun caz cu vorbe mari și cu discursuri pompoase sau cu patriotisme de fațadă, ci cu fapte, cu hărnicie, cu onestitate și cu simțul realității. Nu mai trăim într-o lume în care fiecare este izolat pe tarla sa proprie și își vede de treaba lui. Trebuie să fim mereu atenți la ce opțiuni avem [...]“ (Andrei Pleșu, într-un interviu acordat revistei „Vlăstarul“, nr. 2-3, 2014).

Lu	Ma	Mi	Jo	Vi	Sâ	Du
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

SEPTEMBRIE
2021

09

Foto: wikipedia.org

COLLEGE NATIONAL
„SPIRU HARET”

ARȘAVIR ACTERIAN

5 - clasele divizionare ale Liceului „Matei Basarab” se mută, în anul 1913, într-o clădire nouă, cu arhivă și conducere proprie. Printre altele, sunt aduse cărți de colecție ce vor constitui baza bibliotecii liceului.

18 - se naște, în anul 1907, în Constanța, avocatul, jurnalistul și scriitorul **Arșavir ACTERIAN**, care își face debutul literar în revista „Vlăstarul“, în 1928.

Lu	Ma	Mi	Jo	Vi	Sâ	Du
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

OCTOMBRIE
2021

10

Foto: facebook.com/Acad.Ro.Fil.Cj

COLLEGE NATIONAL
„SPIRU HARET”

ALEXANDRU ELIAN

16 - este inaugurată, în anul 1927, noua clădire a liceului, construită din fonduri la care au contribuit și părinții elevilor, iar zece ani mai târziu va fi construită sala de sport, cu o arhitectură foarte apreciată în ziua de azi, datorită rarității sale.

27 - se naște, în anul 1910, în București, istoricul bizantinolog **Alexandru ELIAN**, șef de promoție la momentul absolvirii liceului, deoarece luase cea mai mare notă la bacalureat din întreaga țară.

Lu	Ma	Mi	Jo	Vi	Sâ	Du
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

NOIEMBRIE
2021

11

Foto: pressone.ro

COLLEGE NATIONAL
„SPIRU HARET”

DINU PILLAT

15 - se naște, în anul 1911, în Moroieni, județul Dâmbovița, lingvistul, poetul, prozatorul și diplomatul **Alexandru CIORĂNESCU**, absolvent al liceului în 1930. O stradă din Santa Cruz de Tenerife, căminul lui adoptiv pentru mai multe decenii, îi poartă numele în semn de recunoaștere a meritelor sale.

19 - se naște, în anul 1921, în București scriitorul, criticul și istoricul **Dinu PILLAT**, debutant în revista „Vlăstarul” cu cronici literare și proză lirică.

SFÂNTUL IERARH SPIRIDON

1 - în anul 2000, Barbu Brezianu este distins cu „Ordinul Național Steaua României” în grad de ofițer, pentru realizări artistice remarcabile și pentru promovarea culturii.

2 - declarată ziua liceului în perioada comunismului; în rest, aceasta a fost și este sărbătorită drept ziua Sfântului Spiridon.

12 - este pomenit Sf. Ierarh Spiridon, ocrotitorul liceului, prima serbare având loc în anul 1918. Mircea Eliade amintește în jurnalul său că, de Sf. Spiridon, obișnuiau să se joace piese de teatru, precum „Un liceu model”, în care Eliade l-a interpretat pe domnul Voitinovici, profesorul de chimie.

25 - apare primul număr din revista „Vlăstarul” (1923), sub coordonarea profesorului de limba română Vasile V. Haneș. Revista începe cu enunțul: „Orice elev al liceului poate să colaboreze la revistă”. Viziunea profesorului Haneș era aceea că nicio fărâmbă de talent nu trebuie zdrobită sau ignorată.

ANDI

A
B
S
O
L
V
E
N
T

Foto: PrintScreen Zoom

ANDI SEGAL este absolvent al Colegiului Național „Spiru Haret” din București, promoția 1986.

Andi
SEGAL

„Suntem spiriști cu toții,
cum sunt și eu, cum
sunteți și voi.”

Liceul Industrial „Spiru Haret” era unul dintre puținele licee din București cu o revistă proprie.

Interviu realizat de:
Daria PANĂ (11 F) și
Andreea SICOE (10 G)

Redactori: Maria CARANICA (11 F),
Oana-Violeta BLĂNARU (10 G)
Varianta video - vlastarul.com

*Continuăm seria interviurilor realizate cu absolvenți ai liceului nostru. Invitatul, de această dată, este domnul ANDI SEGAL, care a absolvit în anul 1986. Pe atunci, liceul era unul industrial, făcându-se remarcă prin profesori deosebiți și elevi implicați în diverse activități extrașcolare (revista *Vlastarul* fiind una dintre acestea). Am dori să evidențiem, în primul rând, optimismul domnului Segal și amabilitatea cu care a răspuns întrebărilor reporterilor *Vlastarului*.*

D.P.: Am vrea să vă întrebăm, în primul rând, în ce an ați absolvit?

ANDI SEGAL: Am absolvit în 1986. Înainte de a începe propriu-zis, eu vreau să vă mulțumesc! Mă simt onorat să mă aflu în această ipostază, mai ales că au absolvit acest liceu, de-a lungul timpului, personalități realmente de prestigiu. Apreciez inițiativa voastră, având în vedere că eu mă consider un om absolut normal și cu nimic deosebit față de alții. Sunt foarte fericit că această revistă își continuă cursul. Am și eu o ediție a acesteia din anul 1984.

D.P.: Dacă tot ați deschis subiectul despre *Vlastarul*, aș fi vrut să vă întreb ce părere aveți despre grafică și despre modul în care se prezintă revista acum, în comparație cu cea pe care o aveți dumneavoastră?

ANDI SEGAL: Nu prea poate suferi comparație. În primul rând și în primul rând, este aliniată cu vremurile pe care le trăim. Revista despre care vorbesc eu avea un număr de 34 de pagini, dar nu știu dacă era tipărită sau printată la mașină. Revista actuală arată ca o revistă modernă, așa cum ar și trebui să fie.

Vă felicit pentru prezentare și pentru conținutul ei! Revista din 1984 era, de asemenea, o revistă plină de conținut, dar tipărită cu mijloacele rudimentare ale vremii. Surprinzător este că revista era foarte interesantă și la acea vreme, cu toate că vorbim de mulți ani în urmă. Cred că Liceul Industrial „Spiru Haret”, cum se numea pe atunci, era unul dintre puținele licee din București cu o revistă proprie.

A.S.: Am vrea astăzi să vă punem niște întrebări legate de viața dumneavoastră ca spirist. Așadar, „Spiru” a fost primul liceu pentru care ați optat?

ANDI SEGAL: Nu uitați că erau alte vremuri, care mergeau pe principul „totul sau nimic”. Nu existau acele opțiuni care sunt astăzi. La vremea respectivă, fie intrai la liceul la care ți-ai propus să intri, fie erai repartizat la unul dintre liceele de mână a doua, dacă pot spune așa, la care nu se înscriau destui candidați și rămâneau locuri libere. Prima opțiune a fost „Spiru Haret”, datorită unei intuiții a tatălui meu. Pe la jumătatea clasei a opta, m-a întrebat dacă vreau să văd un liceu în centrul orașului care i-a fost recomandat și care i s-a părut oportun. Așa am ajuns în preajma Liceului Industrial „Spiru Haret”. Mi-a spus câteva cuvinte, dar nu-mi mai amintesc contextul în care îi fusese recomandat. A fost o alegere aproape subiectivă, pe baza unui criteriu generat de tata. Știam despre „Spiru” că este un liceu bun, dar mi-a plăcut și tot ambientul: faptul că eram în mijlocul orașului, eram aproape de teatru, de cinematografe.

A.S.: Care este cea mai plăcută amintire a dumneavoastră în „Spiru”?

ANDI SEGAL: Pfff... (zâmbește) Nu m-aș fi gândit la această întrebare. Sunt atât de multe amintiri legate de „Spiru”, încât este foarte greu de definit una cu totul și cu totul aparte, care să poată fi numită cea mai frumoasă.

Foto: PrintScreen Zoom

Momente frumoase au fost multe și pe mai multe planuri. Unul dintre ele a fost examenul de treapta a doua, văzându-mă admis la același liceu și la același profil pe care îl dorisem, mai exact cel de electronică pentru automatizări. Tot așa, îmi amintesc cu mare drag de momentul care a încheiat cariera de spirist, respectiv banchetul. Erau niște vremuri foarte complicate în 1986, în care o directivă venită de la partid a interzis desfășurarea banchetelor în acel an. Prin urmare, am participat la un banchet aproape „incognito”. A fost o organizare proprie și, din nefericire, nu a putut participa niciun profesor, în afara de doamna profesoară de engleză, al cărei nume nu mi-l amintesc. Am simțit bucurie și tristețe în același timp. Ne-am fi dorit ca profesorii noștri dragi, pe care îi avusesem de-a lungul celor patru ani, să fie alături de noi. Știam că o luăm toți pe alte drumuri, dar aniversam patru ani petrecuți împreună. Cred că a fost cea mai frumoasă perioadă a vieții, în care am primit un set de valori și niște lecții de viață. În plus, în liceu era un sentiment fascinant de apartenență, de „suntem spiriști cu toții”, cum sunt și eu, cum sunteți și voi, cum, paradoxal, este și fiul meu, care, în momentul de față, are douăzeci și patru de ani și este inginer. Amuzant este că și el a fost tot la o clasă B, precum și eu am fost, la exact 30 de ani diferență.

„A fost cea mai frumoasă perioadă a vieții, în care am primit un set de valori și niște lecții de viață.“

Ca să vă răspund la întrebare, cred că momentul final a fost momentul de maximă fericire. Era încheierea unui ciclu, începerea unei noi vieți. Bifam cumva tot ce se întâmplase în acei patru ani.

D.P.: Considerați că liceul a fost o perioadă decisivă pentru cariera urmată după absolvire?

ANDI SEGAL: Absolut! După cum spuneam, „Spiru“ ne-a dat un mod de gândire, un mod de viață și un set de valori. Am avut niște profesori de prestigiu. Nu vă imaginați că eram niște elevi orientați în totalitate spre învățatură. Eram niște copii absolut normali, care voiau să se plimbe, să meargă la fotbal. Învățam, deoarece trebuia să facem și asta, dar am avut în spate niște profesori realmente excepționali. Poate că nici nu conștientizam în acele momente. Țin minte că la orele doamnei profesoare de matematică, doamna **Elena PANAITOPOL**, am avut patru ani în care am simțit o frică extremă la intrarea dumneaei în clasă. Unii dintre noi, printre care mă număr și eu, ne angajam mereu că, de la ora următoare, ne apucăm de învățat, deoarece era foarte exigentă. Pe de altă parte, am văzut-o acum câțiva ani și mi-a făcut foarte multă plăcere. Mi-am dat seama de importanța rolului pe care l-a avut în viața noastră, tocmai prin această exigență și dorință de a ne învăța. Dintre echipa de profesori excepționali, l-aș mai enumera pe domnul profesor **Adrian PASCU**, pe care acest liceu l-a avut director mulți ani după 1989. Îmi amintesc cu enormă plăcere de marea majoritate a orelor de istorie care se țineau în muzeele de istorie ale Bucureștiului. Nu știu cum făcea dânsul, dar lega mereu două ore în care plecam de la liceu și ajungeam fie la Muzeul Universității din București, fie la Muzeul Național de Istorie. Cred că a fost un mentor și pentru domnul director **Alexandru CONSTANTINESCU**. Mai sunt destui profesori pe care i-aș putea enumera, pentru că ne-au învățat cum să pornim în viață.

D.P.: Au existat modele în liceu care v-au îndrumat pe acest drum?

Cred că deja am enumerat câteva dintre ele. Evident că modelele sunt profesorii pe care i-am avut. Puteam fi și noi între noi modele, dar nu știu dacă era cazul. Clar este că tot ceea ce am acumulat în această perioadă de patru ani și-a spus cuvântul ulterior în viețile noastre. Deci, la momentul respectiv, îmi amintesc perfect (dacă tot vorbim de matematică) că doamna Panaitopol mi-a spus: „oricine trece la mine cu 5 are toate șansele să intre la o facultate tehnică unde se dă examen la matematică“. Și, ca atare, 34 din 39, atâția eram în total, au avut acces la facultăți unde concurența era foarte mare, nu ca acum. Deci concurența la facultățile tehnice era enormă. Cred că aceasta a dat, până la urmă, valoare devenirii noastre, după cei 4 ani de liceu. Dar ca să nu o țin așa, doar pe linia aceasta a învățământului, pot să spun că toată viața de licean a fost una fericită. Adică nu mi-am dedicat-o exclusiv învățământului, nici pe departe. Am legat niște prietenii senzaționale. Cred că viața socială din Spiru, având imaginea și după 30 de ani din ochii copilului meu, s-a păstrat. Este un colectiv foarte unit: apartenența aceasta de „Spiru“, **spiriști**, cum ne considerăm cu toții, este un sentiment foarte, foarte profund și care, de multe ori, ne dă o stare de bine. Sunt foarte mândru și cred că și voi veți fi la fel. O parte dintre voi înțeleg că sunteți în clasa a noua, abia începeți să vedeți cum e, dar e un sentiment de apartenență profundă la „spirism“.

D.P.: Ce credeți că trebuie să facă un elev de liceu ca să facă față cât mai bine acestei perioade?

ANDI SEGAL: Ce ar trebui să facă? Hm... Interesantă întrebare! Eu cred că ceea ce simte că e în interesul lui, dar trebuie să facă de toate, trebuie să existe un echilibru în orice.

Nu trebuie doar să învețe, asta e clar. Dar trebuie să învețe pentru dezvoltarea personală. Trebuie să fim conștienți că învățământul este, în primul rând, pentru noi. Nu învățăm pentru că trebuie să luăm niște note, dar eu o spun din propria experiență, îmi amintesc foarte bine că, pe vremea respectivă, notele din liceu nu contau, pentru că nu aveau nicio relevanță la admiterea la facultate sau în altă parte. Dar învățam, uneori de nevoie, da... că trebuia să trecem cumva clasa (glumesc, poate). Încercam, mai ales în clasele superioare, să învățăm, pentru că, într-un fel sau altul, conștientizam că trebuie să învățăm ca să acumulăm niște cunoștințe ce ne vor fi de folos ulterior.

Ca să mă refer la voi: cred că trebuie să faceți de toate. Să vă bucurați de viața de licean, să vă bucurați de tot ceea ce aveți. Dacă vorbim despre perioada actuală, care e foarte tristă din punctul de vedere al socializării, vrem nu vrem, se întâmplă, e mai presus de noi și nu putem face nimic, dar, vorbind la modul general, trebuie să faceți de toate. Până la urmă, tot ceea ce învățați, la un moment dat, poate să-și aducă un aport la ceea ce veți fi voi. Dintotdeauna m-am întrebat la ce ne folosește toată cultura generală: geografie, istorie, chimie (în fine, poate pentru cineva care face chimie e ușor.) Toate sunt utile. Îmi imaginez că o parte dintre voi, cel puțin, este la Filologie, dacă vă ocupați de revista școlii. Ce să spun? Bucurați-vă de tot ce aveți și învățați, că trebuie să și învățați, dar bucurați-vă de tot ce aveți!

A.S.: După cum știți, pe 12 decembrie este ziua liceului: Ziua Absolventului. Aveți vreun mesaj pentru spiriștii de acum și pentru generațiile care vor urma?

ANDI SEGAL: Un mesaj pentru spiriști ar fi să nu-și piardă niciodată sentimentul apartenenței la liceu, indiferent de ce momente vor fi, să nu uite niciodată că liceul acesta le-a marcat viața într-o perioadă foarte importantă a vieții și să rămână mereu cu mândria că au terminat un liceu de prestigiu, care se numește „Spiru Haret“. Da, suntem spiriști cu toții, nu?

CRED CĂ VIAȚA DE LICEAN ÎN „SPIRU” A FOST LA FEL DE FRUMOASĂ CUM VA FI MEREU.

A.S.: Cum era atmosfera în liceu în perioada în care erați dumneavoastră spirist?

ANDI SEGAL: Trăiam o perioadă destul de complicată, una dintre perioadele cele mai complicate. Mă refer la comunism, evident. Cu tot felul de griji, de probleme pentru părinții noștri, nu pentru noi. Cred că viața de licean în „Spiru” a fost la fel de frumoasă cum va fi mereu! Deci noi, copiii, eram, poate, puțin departe de grijile părinților și cred că ne trăiam viața într-o efervescență și o fericire maxime. Adică ne bucuram din plin de tot ceea ce ne oferea vârsta, liceul. Îmi amintesc cu mare plăcere că de prin a noua până în a douăsprezecea, am participat la un cerc de lectură, eu am fost mereu pasionat de lectură, care era în afara programei școlare. Cred că am chiulit de multe ori, dar niciodată de la cercul de lectură, acolo unde nu exista nicio obligație. Era o viață foarte frumoasă! Îmi amintesc cu mare bucurie de viața de spirist în toate aspectele ei: și în liceu, și în afara liceului. Oricum, toate se învăteau mai mult sau mai puțin pe lângă liceu. Eram, cumva, chiar și atunci când eram în afara liceului, de cele mai multe ori împreună cu colegii, care mi-au devenit prieteni pe viață, mulți dintre ei.

Haideți să vă prezint, de curiozitate, cum arăta revista în anul 1984 (*arată revista*). Ca să vă imaginați ce diferență este între revista de atunci, care, totuși, avea o copertă extrem de interesantă... În primii ani de liceu am avut un director de școală excepțional, profesorul Ion Țurcanu, care, la sfârșitul clasei a zecea, dacă-mi amintesc eu bine, a plecat într-o excursie în Franța cu toată familia și a rămas acolo. Ca atare, s-a trebuit găsită o soluție de criză, revista fiind deja editată. Soluția a fost să fie șters numele, pur și simplu. De aceea apare acea linie neagră. Cam așa arăta revista, o tipăritură bunicică totuși, pentru vremurile acelea. Există un interviu cu scriitorul Paleologu. Pagina aceasta este extrem de interesantă. Poate mult mai interesant, jos, vedeți că este o poză cu Alexandru Paleologu, Octavian Paler... uneori venea și Andrei Pleșu.

Iar în poza din mijloc, dacă vă uitați în colțul din dreapta, sunt chiar eu, într-o fotografie realizată în laboratorul de Limba și literatura română. Tot atunci, era „Culturismul, mândria liceului” - cea mai puternică secție de culturism din țară. Nu știu dacă s-a păstrat, cred că nu. În acest număr sunt poezii, știință, tehnică și, la sfârșit, profesorii. Cam așa arăta revista la vremea respectivă, comparativ cu o revistă modernă și extraordinar de frumoasă, pentru care vă felicit și pe voi, pentru că aveți o contribuție majoră la realizarea ei.

D.P.: Dacă tot am intrat în subiectul *Vlăstarul*, voiam să vă întreb dacă dumneavoastră ați contribuit vreodată la revistă?

ANDI SEGAL: Recunosc că nu. Îmi pare rău s-o spun, dar nu. Eram foarte pasionat de sport, pe lângă cercul de lectură. Nu am contribuit niciodată la *Vlăstarul* și spun aceasta cu mare regret. Mi-ar fi plăcut s-o fac!

D.P.: Care a fost materia dumneavoastră preferată?

ANDI SEGAL: Greu de spus... materiile preferate au fost legate de electrotehnică, pentru că mi-am dorit din totdeauna să mă îndrept spre zona aceasta, eu am făcut Automatică și Calculatoare – *computer science*. Inițial am vrut să mă îndrept chiar spre Electronică, dar acum mă bucur foarte mult că am făcut facultatea aceasta.

SĂ FACI CU PASIUNE

ORICE FACI, INDIFERENT DE DOMENIU,
PENTRU CĂ AȘA REZULTATELE VOR VENI
INTRINSEC.

Deci materiile care mi-au plăcut cel mai mult au fost legate de partea tehnică, dar, dacă ar fi să-mi amintesc de cele mai frumoase momente ale unei materii - sunt cele de la istorie. Orele ținute de profesorul Pascu erau cu totul și cu totul speciale. Un pedagog excepțional cu un mod excepțional de a ține orele și de a te face să iubești orele de istorie.

A.S.: Aveți vreun sfat pentru cei de clasa a XII-a referitor la examenul de bacalaureat sau la alegerea facultății?

ANDI SEGAL: Examenul de bacalaureat... să-l ia cu brio! Oricum, rata de promovabilitate a liceului este și a fost foarte mare. Referitor la facultate, recomand tuturor să se îndrepte către ceva în care ar putea să-și valorifice o pasiune. Este foarte important să-ți alegi o meserie, să te duci pe o direcție care simți că realmente îți va plăcea. Contează să faci cu pasiune orice faci, indiferent de domeniu, pentru că așa rezultatele vor veni intrinsec.

Continuați pe drumul acesta, care este minunat. Faceți o treabă excepțională, deoarece contribuiți în continuare la această revistă a liceului care a avut un parcurs fenomenal. Este o revistă fenomenală, mai interesantă, mai frumoasă, tipărită în condiții mai bune. Bucurați-vă de viața de licean, cu toate aspectele ei!

Vă mulțumesc mult de tot! Mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu voi! Am resimțit puțin atmosfera aceasta de *spirism*. Și... ce să vă spun, mult, mult succes în ceea ce faceți. Încercați să vă impliniți toate visurile, că asta e cel mai important!

UNLOCKING THE POWER
of emerging technologies to build 21st century
digital products and services

QUALITANCE

A
B
S
O
L
V
E
N
T

Denise
RIFAI

Foto: evz.ro

DENISE RIFAI este absolventă a
Colegiului Național „Spiru Haret” din
București, promoția 2004.

**„La Spiru este un aer
liber, lejer și de oameni
inteligenți”**

Mi-ar plăcea

SĂ FIU ÎN ACEEAȘI CLASĂ, A IX-A E

Foto: wowbiz.ro

Interviu realizat de:
Daria PANĂ(11 F) și
Andreea SICOE (10 D)

1 Decembrie 2020. Ziua Națională a României. Deoarece Ziua Absolventului se apropie cu pași repezi (12 Decembrie), echipa **Văstarul** și-a propus să contacteze absolvenți ai Colegiului Național „Spiru Haret” pentru a transmite tuturor spiriștilor un mesaj cu această ocazie. Domnul profesor Constantinescu a înlesnit întâlnirile ce s-au desfășurat (cum altfel?) on-line, utilizând fie Google Meet, fie Zoom. **DENISE RIFAI** a fost cea dintâi care a răspuns prompt invitației noastre. A devenit cunoscută publicului prin realizarea unor emisiuni cu subiecte din actualitatea socială și politică. Denise Rifai a absolvit liceul nostru în anul 2004, îndreptându-se apoi spre două instituții de învățământ superior: Academia de Studii Economice din București și Facultatea de Limbi Străine, secția Engleză – Arabă. Și-a început cariera în presă ca prezentator la un post de radio, trecând apoi la televiziunea on-line atunci când un mare trust de presă a cumpărat postul radio la care lucra (sursa: kanald.ro). Ulterior, Denise a ajuns reporter economic la Realitatea TV. Simțul critic și analizele extrem de lucide din cadrul aparițiilor media au lăsat locul unei sensibilități provocate de nostalgia anilor de liceu, în întrevedere cu noi, spiriștii (găzduită de platforma Zoom). O întâlnire plină de voie bună, pe care nu o vom uita.

D

ENISE RIFAI

D.P.: „Spiru Haret” a fost primul liceu pentru care ați optat?

D.R.: Da! Din primul moment.

D.P.: Ce v-a determinat să faceți această alegere?

D.R.: Mi se pare că are acel aer liber, pentru copii inteligenți, unde să te poți informa. Eu am iubit filologia, am studiat această specializare în liceu (clasă de limbi străine) și a fost o mare bucurie. Colegiul Național „Spiru Haret” avea, și are și astăzi, acel aer deschis, constituind și un mediu înalt pentru noi, copiii, care doream să facem carte.

D.P.: Care este cea mai frumoasă amintire pe care o aveți din perioada liceului?

D.R.: Nu știu. Sunt foarte multe. Atât de multe lucruri frumoase, de la profesori, la primele iubiri, la distracțiile de care aveam parte la „Spiru”, de balurile bobocilor... Totul, totul. Eu am iubit foarte mult acest liceu. Cea mai mare onoare pentru mine este că voi v-ați gândit la mine astăzi. Eu, la rândul meu, când eram elev la „Spiru Haret”, lucram foarte mult pentru această zi a noastră, a liceului, și eram foarte onorată să aducem cât mai multe personalități la noi în liceu, așa că cea mai mare bucurie a mea este că eu, absolvent de „Spiru Haret”, pot să contribui cu o mică parte la această zi măreață, care este ziua colegiului nostru.

A.S.: Considerați că liceul a fost o perioadă decisivă pentru cariera urmată după absolvire?

D.R.: Cea mai frumoasă perioadă a mea. Perioada în care am citit cel mai mult, în care am visat cel mai mult, în care m-am îndrăgostit, în care absolut totul era posibil, perioada în care, aici, la „Spiru” la noi, întotdeauna a fost o selecție de profesori foarte faini. Eu nu suport chestiunile rigide, deși respect protocolul, îmi plac regulile.

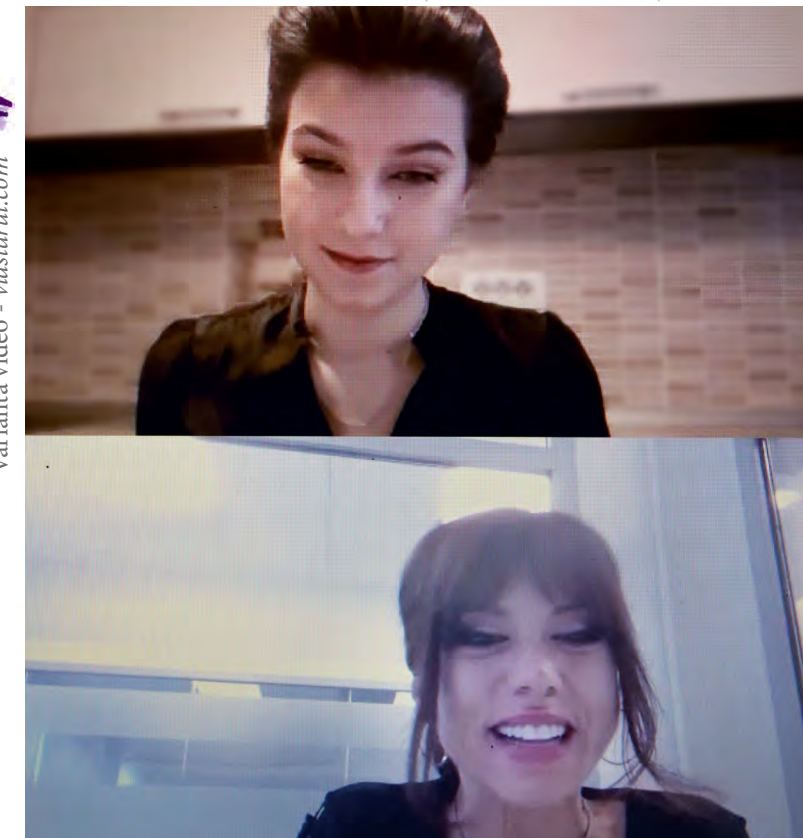
Varianta video - **Văstarul.com**

Foto: PrintScreen Zoom

Ori la noi, la „Spiru”, avem exact echilibrul optim între oameni extrem de inteligenți, foarte bine pregătiți, dar și un aer deschis, un mediu aerat, pentru noi toți cei care ne doream să facem carte.

A.S.: În liceu au existat modele care v-au îndrumat pe acest drum?

D.R.: Au fost profesori pe care i-am iubit foarte mult, dar nu aş putea să spun un anumit nume. Toată lumea a contribuit la conturarea personalității noastre de elev și la consolidarea informațiilor pe care le-am dobândit. Pe toți cred că îi iubesc la fel de mult. Mi-i amintesc pe toți ca și ieri. Dacă aş putea să dau timpul înapoi, aş alege din nou „Spiru Haret” și mi-ar plăcea să fiu în aceeași clasă, a IX-a E, și să mai trec o dată prin acești patru ani, cei mai frumoși din viața mea. Facultatea nu a fost atât de frumoasă pe cât a fost liceul. Acum am lacrimi în ochi și sunt realmente foarte emoționată. Am iubit foarte mult liceul acesta.

A.S.: Ce credeți ca ar trebui să facă un elev de liceu ca să facă față cât mai bine acestei perioade?

D.R.: Să se asculte pe el și să urmeze ceea ce îi vine din

atitudinea profesorilor este alta, așezată în funcție de nivelul lor, și atunci lucrurile sunt foarte simple. Eu am fost un elev care întotdeauna și-a urmat instinctul și, ulterior, în

»ORI LA NOI, LA „SPIRU“, AVEM EXACT

ECHILIBRUL OPTIM

ÎNTRE OAMENI EXTREM DE INTELIGENȚI, FOARTE BINE PREGĂTIȚI, DAR ȘI UN AER DESCHIS“

interior. Eu fac parte dintre oamenii care și-au dorit mereu să lase ceva în urmă. Am învățat foarte mult. Mi-a plăcut cartea la propriu. Și am făcut în liceu tot ce mie mi-a plăcut. M-am și distrat, dar, în primul rând, am învățat, deoarece la „Spiru“ îți este permis să înveți într-un mod lejer. Aceasta este ceva ce în alte licee nu exista. Nu eram certați dacă mai lipseam. Mai făceam câte o oră în curtea școlii, alături de ei. Când majoritatea este alcătuită din copii inteligenți,

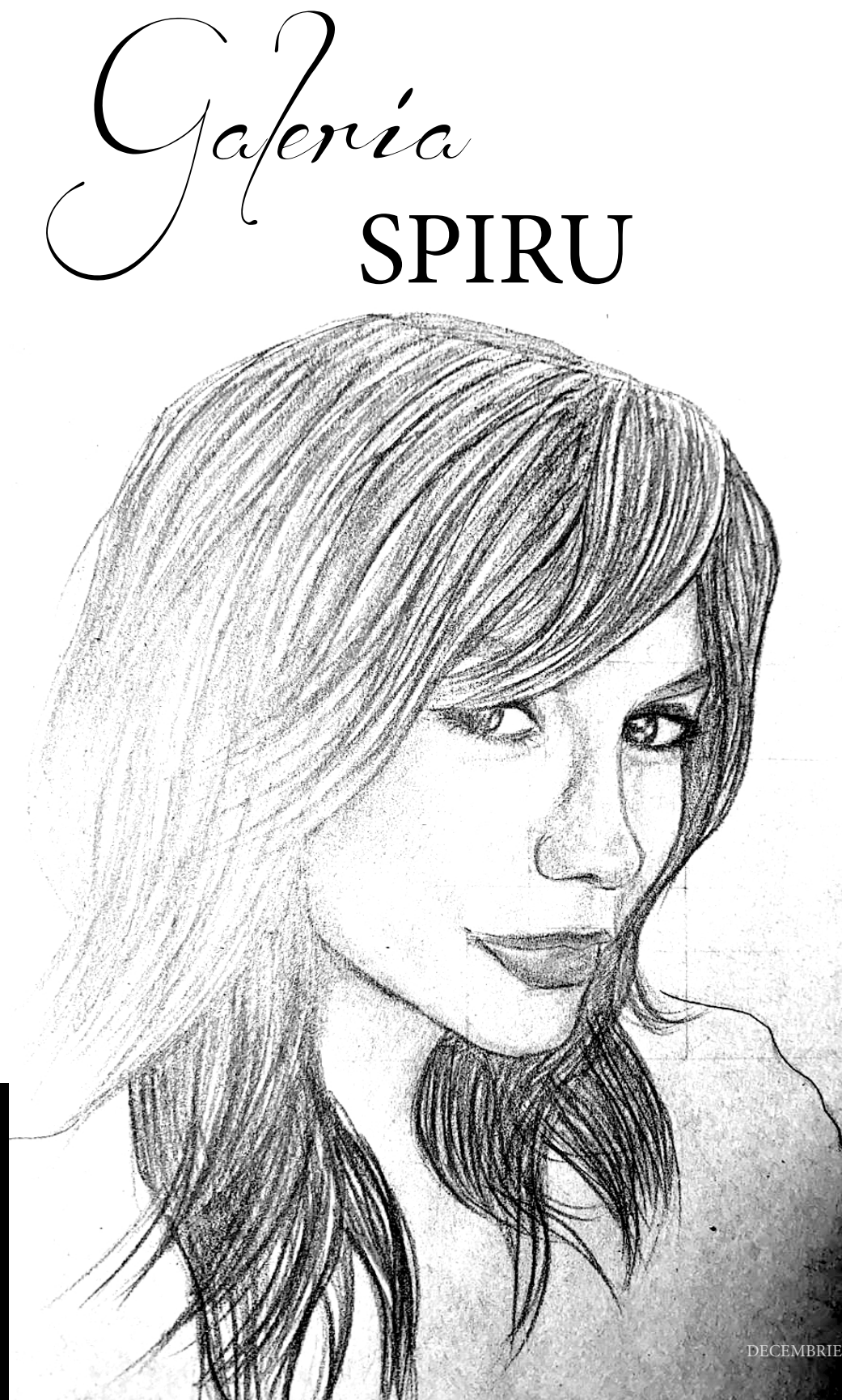
profesie, instinctul este cel care mă ghidează în toate alegerile pe care le fac. Întotdeauna mi-a plăcut să acumulez informație. Aceasta am apreciat la Spiru: că niciodată nu am fost obligată să fac nimic, dar era mediul de așa natură încât eu puteam să mă duc cât de departe voiam, să învăț oricât de mult. Dar lucrurile se întâmplau decent. Ne respectam unii pe alții, noi pe profesori și profesorii pe noi, și, împreună, construiam. Astfel s-a așezat, an după an, statutul

pe care liceul nostru îl are, cel de „colegiu național“. La noi, baza este una ridicată pentru că suntem cu toții parte acolo și ne-am adus contribuția.

D.P.: După cum bine știți, pe data de 12 Decembrie sărbătorim ziua liceului: Ziua Absolventului, despre care ne-ați povestit că era foarte importantă pentru dumneavoastră. Ce mesaj aveți pentru spiriștii de acum și pentru cei din generațiile viitoare?

D.R.: Să fie conștienți ca sunt la cel mai fain liceu la care ar putea învăța, că aici totul le este permis, trebuie doar ca ei să își dorească să facă lucrurile acestea, să se bucure de acești ani, pentru că nu se mai întorc. La „Spiru“ este un aer liber, lejer și de oameni inteligenți, pe care nu o să-l găsească cu ușurință nici măcar în facultate. Pentru mine, cea mai frumoasă perioadă a vieții nu a fost facultatea, ci a fost liceul, acest Colegiu „Spiru Haret“. Doamne, câte amintiri frumoase! În sala de sport... Doamne! (îi dau lacrimile) M-aș întoarce iar și iar și iar, în fiecare zi, în fiecare an, tot timpul, dacă aș lua-o de la capăt, și din nou aș face același Colegiu Național „Spiru Haret“.

DENISE RIFAI
realizat de Theia MIRODOT, 10 D

GOOGLE CLASSROOM

RĂMÂNEM ÎMPREUNĂ.

Povestea continuă.

A
B
S
O
L
V
E
N
T

2009

Nicolae CĂPRĂRESCU

Foto: arhiva personală

NICOLAE CĂPRĂRESCU este absolvent al Colegiului Național „Spiru Haret” din București, promoția 2009.

**„În fiecare zi veneam
la liceu cu drag.”**

Toată perioada din „Spiru“ a fost, de departe, cea mai frumoasă perioadă din viața mea.

Interviu realizat de:
Maria CARANICA (11 F),
Daria PANĂ (11 F)
Diana SAVU (9 F)

Nicolae CĂPRĂRESCU a absolvit Colegiul Național „Spiru Haret“ din București în anul 2009. Și-a continuat studiile în Anglia, la Manchester (Computer Science), recunoscând că baza formării sale profesionale s-a clădit în anii de liceu. Răspunsurile domniei-sale la întrebările echipei noastre despre perioada liceului evidențiază, ca punct forte, atmosfera degajată, favorabilă dezvoltării personale pe toate planurile.

D.P.: Spiru Haret a fost primul liceu pentru care ați optat? Ce v-a determinat să terminați studiile liceale aici?

Nicolae Căprărescu: După admitere, țin minte că s-a organizat o întâlnire la liceu ca să ne cunoaștem viitorii colegi (înainte de a începe școala). Am petrecut ceasuri bune în laboratorul de informatică alături de ei, lucru care mi-a plăcut foarte mult. Legat de a doua parte a întrebării: specializarea intensiv-informatică (care a fost, literalmente, intensiv) și reputația liceului. Era ceea ce căutam și pentru mine a fost foarte bine că s-a pus accentul pe informatică, așa cum au spus că va fi. De exemplu, erau zile de luni în care aveam doar info, opt ore, și nu erau singurele din săptămâna respectivă. Aceasta nu s-a petrecut doar în primul an, ci în toți anii, dacă îmi aduc bine aminte.

M.C.: Care este cea mai plăcută amintire a dumneavoastră în „Spiru“?

Nicolae Căprărescu: Aceasta este întrebarea la care m-am gândit cel mai mult, pentru că am luat în considerare mai toate lucrurile făcute atât în cadrul liceului (în ore, în pauze), cât și în timpul petrecut în afara liceului. Dar n-am putut să aleg o singură amintire.

Toată perioada din „Spiru“ a fost, de departe, cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Orele erau minunate, la fel și pauzele și timpul cu colegii de după cursuri. Aici era toată frumusețea: că nu trebuia să facem ceva anume sau să se întâmple ceva special ca totul să fie plăcut și acesta este, de fapt, motivul pentru care nu m-am putut concentra pe o amintire anume. În fiecare zi veneam la liceu cu drag și toate amintirile mele din „Spiru“ sunt numai zile frumoase cu zâmbete.

D.S.: Considerați că liceul a fost o perioadă decisivă pentru cariera pe care ați urmat-o după absolvire?

Nicolae Căprărescu: Da! În cazul meu, anii petrecuți în „Spiru“, ca parte dintr-o clasă cu specializare matematică-informatică intensiv informatică, au fost chiar mai mult de atât, adică nu m-au ajutat doar cu decizia, ci și cu pregătirea pentru facultate și pentru carieră. Pentru mine, alegerea de a continua cu informatica a devenit clară încă din timpul liceului, iar legat de pregătirea în sine, m-a ajutat foarte mult pentru următorul pas. Eu am făcut facultatea în Anglia, la Manchester (Computer Science), iar lucrurile pe care le-am învățat în liceu au fost mai mult decât relevante, făcând tranziția și procesul de învățare de acolo foarte plăcute și ușoare. Concret, îmi aduc aminte cum, în anul întâi de facultate, multe dintre conceptele noi care ne erau predate, le studiaserăm în clasa a XI-a, dacă nu mă înșel. Așa că a fost bine atât decizional, cât și ca pregătire.

Aici era toată frumusețea

CĂ NU TREBUIA SĂ FACEM CEVA ANUME SAU SĂ SE ÎNTÂMPLE CEVA SPECIAL CA TOTUL SĂ FIE PLĂCUT.

M.C.: În liceu au existat modele care v-au ajutat să vă alegeți drumul mai departe?

N. Căprărescu: Da, au fost câțiva profesori, pe destul de multe planuri, atât academice, cât și non-academice. Mi-am dat silința să

mă gândesc la aceasta, la toate momentele din liceu și din afara lui, și cred că a fost un avantaj faptul că am avut două diriginte.

Noi am început cu doamna Ștefania Penea, care ne-a fost, de fapt, dirigintă și profesoară de informatică și cu care ne-am și văzut în prima zi de dinaintea începerii școlii (cum vă spuneam). Dacă îmi aduc bine aminte, la un moment dat, dumneaei a trebuit să facă ceva la inspectorat, având o altă funcție, și așa am primit o nouă dirigintă, iar acest lucru, până la urmă, a fost benefic, pentru că am avut parte de mai multe modele decât am fi avut în mod normal. În cazul meu, a mai fost și doamna Șerban Steliana, care ne-a fost profesoară de matematică și cea de-a doua dirigintă, care cred că este încă în liceu, nu? Apoi a urmat domnul Constantinescu, de care știu că este încă în liceu, deoarece m-a sunat, acum o săptămână. A mai fost și doamna Dumitrescu Petronia, profesoara noastră de fizică. [...]

M.C.: Ce credeți că ar trebui să facă un elev de liceu pentru a face față cât mai bine acestei perioade?

Nicolae Căprărescu: Răspunsul meu e destul de generic... mai toată lumea ar trebui să se concentreze pe echilibru. Înainte, felul în care ne petreceam timpul era diferit față de cum o facem acum. Echilibrul activităților dintr-o zi oarecare ar trebui în continuare să existe, deoarece modul în care îți petreci respectiva zi este diferit față de cum era înainte de această perioadă. Evident, un echilibru pe care contextul actual îl permite, respectând reguli, recomandări și evitând factori de risc.

D.S.: După cum știți, în curând (12 Decembrie) sărbătorim atât ziua liceului (Ziua Absolventului). Aveți un mesaj pentru spiriștii de acum și pentru cei care vor urma?

Nicolae Căprărescu: Mesajul meu este legat de opțiunile spiriștilor pentru viitor. România are nevoie de antreprenori. Europa, la fel. Când va gândiți la ce o să faceți mai departe, recomandarea mea este să luați în considerare și antreprenoriatul. Cu toate că este o opțiune mai puțin vizată, comparativ cu altele, calea voastră către succes nu trebuie să fie neapărat și cea

mai bătătorită.

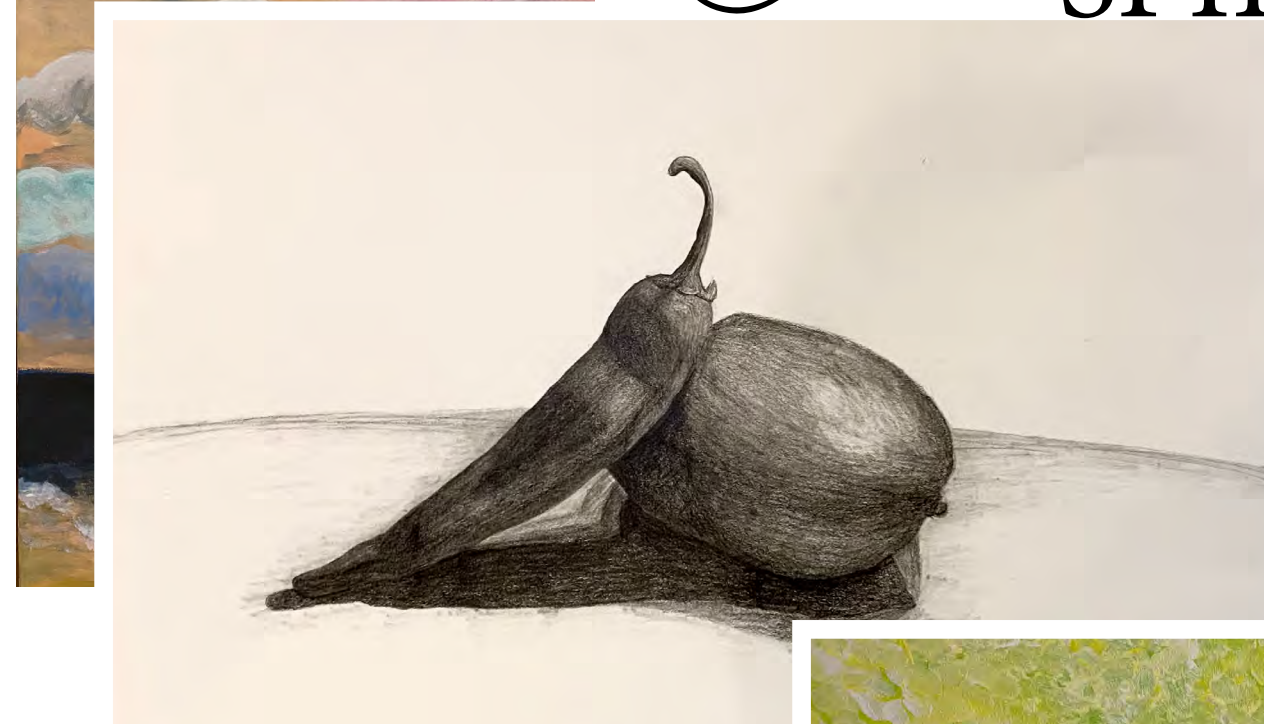
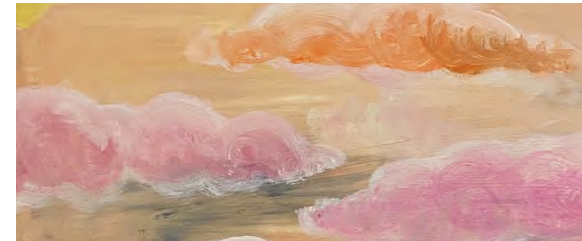
M.C.: Ați mai păstrat legătura cu foștii colegi sau cu foștii profesori?

Nicolae Căprărescu: Noi am avut reuniunea de 10 ani de la terminarea liceului anul trecut și a venit destul de multă lume. Ne-am văzut chiar și cu profesorii despre care v-am vorbit – modele pe care eu le-am urmat, și da, țin legătura foarte strâns cu un număr nu foarte mare de colegi, dar și cu restul, chiar dacă nu e o legătură foarte puternică. Sincer, cu doi, trei dintre ei vorbesc chiar zilnic.

D.P.: Dacă ați avea din nou ocazia să alegeți la ce liceu să mergeți, ați alege din nou „Spiru“?

Nicolae Căprărescu: În mod cert. Am și un motiv întemeiat. Comparativ cu alte experiențe ale prietenilor mei, care au urmat alte licee în aceeași perioadă, partea academică poate a fost similară, dar când vorbim despre celelalte părți ale vieții de licean, ei nu au avut parte de mai nimic. Și aici mă refer la toată atmosfera de licean. Atmosfera de spirist e una foarte plăcută, iar aceasta nu afectează cu nimic viața de licean.

Calea voastră către succes nu trebuie să fie neapărat și cea mai bătătorită

Galeria SPIRU

Ema GRUIU, 9 E

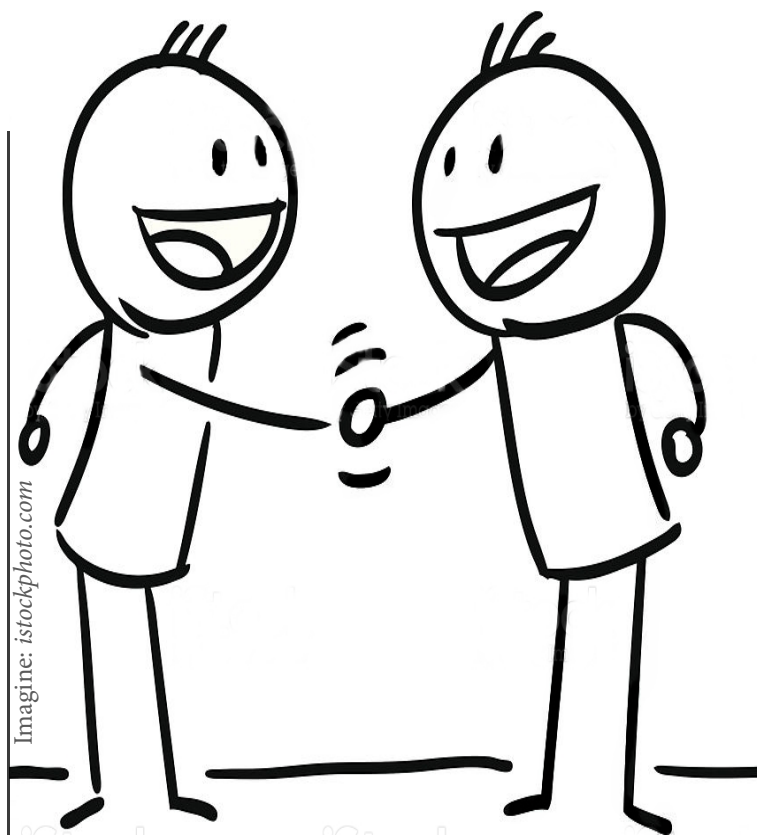
PROXIMITATEA EFICIENTĂ

ÎNVĂȚAREA PRIN PARTENERIAT EDUCAȚIONAL

prof. Cristina ȘTEFAN

Proximitățile sunt uneori întâmplătoare, în alte situații avem tendința să considerăm că, mai degrabă, se aplică vorba populară conform căreia *cine se aseamănă se adună*. Ce deosebește cele două tipuri de aprecieri diferite poate fi dedus din consecințele rezultate, ce implică tipul respectiv de apropiere. Dacă evaluarea este una pozitivă, atunci avem tendința de a crede că proximitatea era menită pentru a fi valorizată și valorificată în beneficul părților implicate. Dacă, dimpotrivă, apropierea devine stânjenitoare, atunci cel mai probabil o să fie denunțată; cei aflați în nedorita apropiere se vor simți, de fapt, foarte îndepărtați, se va institui ceea ce sociologii numesc *distanța socială*, o distanță simbolică, semnificativă în plan cultural.

Proximitățile îi apropie pe oameni, dar și organizațiile sociale. De exemplu, liceul nostru – Colegiul Național „Spiru Haret” din București (CNSHB) – se află, geografic vorbind, în vecinătatea sediului Institutului Român pentru Drepturile Omului (IDO), ceea ce a creat oportunitatea unei colaborări instituționale de succes.

Imagine: istockphoto.com

Începută cu mult timp în urmă, activitatea educativă privind drepturile omului s-a bucurat de un succes real în rândul elevilor, ceea ce a făcut ca, în anul 2017, între cele două instituții să se încheie și un protocol de parteneriat. Acest acord este funcțional și în prezent.

Colaborarea între cele două organizații poate fi exemplificată prin diferite activități, dintre care amintesc câteva semnificative pentru ideea de parteneriat educațional.

În data de 21 februarie 2017, este celebrată *Ziua Internațională a Limbii Materne*. Cu acest prilej, elevii claselor a noua, profil uman, de la Colegiul Național „Spiru Haret”, s-au bucurat de prezența domnului dr. Adrian Bulgaru, directorul Institutul Român pentru Drepturile Omului, care a onorat invitația de a participa la o activitate educativă dedicată diversității lingvistice și culturale. După ce a fost relevată semnificația internațională a evenimentului, s-au purtat discuții despre drepturile minorităților într-o societate democratică și despre drepturile copilului.

În cadrul Programului „Să știi mai multe, să fii mai bun!”, desfășurat între 6 și 10 noiembrie 2017, la Colegiul Național „Spiru Haret”, București, în data de 9 noiembrie 2017, a fost marcată, prin activități educative non-formale, *Ziua Internațională de*

combateră a fascismului și antisemitismului. Elevi ai claselor a X-a și a XI-a, profil Științe sociale, au avut ca invitat, din partea Institutului Român pentru Drepturile Omului, pe doamna DANIELA ALBU, care le-a vorbit despre semnificația zilei respective, a importanței toleranței și a necesității de a se implica în demersuri dedicate respectării drepturilor omului, împotriva oricăror forme de discriminare, a prezentat elevilor o parte dintre activitățile desfășurate de IRDO în parteneriat cu organizația UNITED for Intercultural Action.

În data de 26 martie 2018, sub egida IRDO, s-a desfășurat *Săptămâna europeană de combatere a rasismului*, ocazie cu care a avut loc o vizită documentară la sediul IRDO și plasarea liceului pe o hartă internațională interactivă. Au participat elevi ai claselor a 12-a, Științe sociale.

Elevii de la clasele profil uman au dezbătut cazuri de încălcare a drepturilor omului, cu ocazia zilei de 25 noiembrie 2018, participând astfel la Campania IRDO, *Ziua Internațională pentru*

eliminarea violenței împotriva femeilor, Orange Day.

În anul școlar 2019-2020, sub coordonarea IRDO, pentru a marca *Ziua Internațională a ONU*, în liceul nostru s-a derulat activitatea educativă *Percepții și atitudini ale integrării migranților*, care a avut mai mulți invitați, dintre care amintim: Gabriela LEU, Agenția ONU pentru refugiați din România, Eremia MIHAI, Inspectoratul General pentru Imigrări și un reprezentant al Consiliului Național Român pentru Refugiați (CNRR) și numeroși elevi ai claselor profil științe sociale.

În anul școlar 2020-2021, o primă activitate cu caracter educativ, desfășurată în parteneriat CNSHB cu IRDO (alături de Guvernul României și de Agenția Națională pentru Egalitate de Șanse, precum și de alte instituții) este participarea la Webinarul *Agravarea fenomenului violenței în contextul pandemiei Covid-19*, ocazionat de marcarea semnificației *Zilei Internaționale a Combaterii Violenței Împotriva Femeilor*, 20 noiembrie 2020. La această activitate s-au înscris elevi ai claselor a zecea.

Afis: Bianca Alexandrescu, 10 G

Cu toții am conștientizat faptul că învățarea prin parteneriatul educațional deschide pârgii motivaționale importante, atât pentru elevii implicați, cât și pentru profesorii și cercetătorii IRDO.

În primul rând, elevii se bucură să poată dialoga cu adulți, alții decât profesorii lor, să își etaleze cunoștințele dobândite încă prin studiul disciplinei Educație socială, Gândire critică și drepturile copiilor. Elevii aflați în diverse trepte de școlarizare pot interveni avizat în dezbaterile privind drepturile omului, ca o bună continuitate în

raport cu temele abordate la
Educație socială, Sociologie,
Studii Sociale și Filosofie.

Cadrele didactice au ocazia de a face un util schimb de experiență cu cercetătorii IRDO, care, la rândul lor, au oportunitatea de a valida diferitele studii pe care le realizează prin raportare la înțelegerea elevilor.

În acest sens, poate fi făcută observația conform căreia proximitățile geografice sunt întărite prin afinitățile de idei. Până la urmă, în societatea informațională nu atât apropierea geografică sunt semnificative, cât mai cu

seamă cele la nivelul ideilor, valorilor, semnificațiilor culturale. Însă, dacă există și proximitățile geografice, acestea pot fi un punct de sprijin în realizarea unor activități educative de succes. Contradictoriu ar putea apărea ca tocmai apropierea fizică să nu fie apreciată în adevărata ei utilitate.

Învățarea prin parteneriat educațional se poate dovedi drept una dintre cele mai productive strategii didactice prin care se poate trece pe nevăgăte de seamă granița între educația formală și cea non-formală.

Foto: gouldgenealogy.com

CERCETARE SOCIOLOGICĂ: ȘCOALA FIZICĂ vs. ȘCOALA ON-LINE

Daria PANĂ, Maria CARANICA, 11 F
Coordonator: prof. Cristina STEFAN

EMA DE CERCETARE:

IÎn contextul noilor provocări determinate de răspândirea virusului SARS-COV-2, trecerea de la învățământul față-în-față la varianta online a fost (și încă este, pentru unii) ceva inedit. Pentru majoritatea elevilor, învățământul de la distanță a devenit noua modalitate de educație. Școala online a devenit obligatorie, iar până când semestrul se va încheia, atât elevii, cât și profesorii,

trebuie să își dea întâlniri în mediul online.

2. IPOTEZE DE CERCETARE

1. Atât elevii, cât și profesorii Colegiului Național „Spiru Haret” din București au experimentat școala online.
2. Majoritatea elevilor și a profesorilor preferă participarea fizică la orele de curs.
3. Majoritatea elevilor și a profesorilor consideră că experiența școlii online nu se poate realiza favorabil

3. INSTRUMENTUL DE CERCETARE

Au fost administrate două chestionare: unul pentru elevi (144 de participanți) și unul pentru profesori (9 participanți). Atât chestionarul adresat profesorilor, cât și cel adresat elevilor, au inclus 16 întrebări, dintre care 9, respectiv 10 închise, și 7, respectiv 6 deschise. Chestionarul poate fi definit drept: „o succesiune logică și psihologică de întrebări scrise sau de imagini grafice cu funcție de stimuli, în raport cu ipotezele cercetării, care prin administrarea de către operatorii de anchetă sau prin autoadministrare, determină din partea celui anchetat un comportament verbal sau nonverbal, ce urmează să fie înregistrat în scris“ (Septimiu Chelcea).

4. CONCLUZII

1. Media vârstei elevilor care au răspuns chestionarului este de 16 ani (47.2 %), următorii fiind cei în vârstă de 17 ani (27,8%).

2. Media vârstei profesorilor care au răspuns chestionarului este de 41-50 ani (44.4 %), următorii fiind cei în vârstă de > 60 ani (22.2%).

3. În cazul elevilor, în proporție de 83.3%, fetele au fost cele care au răspuns, în rândul cadrelor didactice dominând, de asemenea, genul feminin (88.9%).

4. Majoritatea elevilor participanți provine din clasa a X-a (43,8%), nefiind niciun elev de clasa a IX-a participant.

5. Atât elevii, cât și profesorii, în proporție de 100%, au experimentat școala online.

6. Elevii ce prefera școala fizică predomină, în procent de 67.4%, urmați de cei ce prefera școala online (29.2%), restul optând fie pentru ambele variante, fie pentru niciuna.

7. Câteva dintre motivele pentru care

elevii preferă școala online vizează: siguranța (dat fiind numărul mare de cazuri de infectări cu noul virus SARS-CoV-2), economisirea timpului pierdut în trafic, comoditatea, confortul spațiului personal, productivitatea sporită, orele de somn în plus, maximizarea timpului alocat pentru studiul individual, opțiunea de a nu te arăta la față dacă nu te simți confortabil.

8. Câteva din motivele pentru care elevii preferă școala fizică vizează socializarea, atenția sporită la ore, contactul interuman, o mai bună înțelegere a materiei predate, interactivitatea, un nivel crescut de concentrare, lipsa problemelor de natură tehnică, claritatea cu care este transmisă informația, posibilitatea desfășurării unor discuții elevi - elevi și elevi - profesor pe baza lecțiilor, motivația, productivitatea, nevoia de a pune întrebări și de a răspunde fiind mult mai ușor de satisfăcut

9. Profesorii ce preferă școala fizică predomină, în procent de 77.8%, urmați de cei ce preferă școala online (22.2%), 11.1% optând pentru varianta „combinat“.

10. Câteva din motivele pentru care profesorii preferă școala online vizează: siguranța (dat fiind numărul mare de cazuri de infectări cu noul virus SARS-CoV-2), siguranța oamenilor care nu pot beneficia de opțiunea de a lucra de acasă, traficul fiind mai lejer, iar riscul de îmbolnăvire mai mic, economisirea timpului care ar fi fost alocat drumului parcurs, confortul și intimitatea locuinței proprii.

11. Câteva din motivele pentru care profesorii preferă școala fizică vizează: interacțiunea directă cu elevii, concentrarea în clasă, utilizarea tuturor formelor limbajului, eficiența, implementarea unor metode moderne de învățare precum spiritul de echipă și leadershipul, claritatea informațiilor transmise și exemplificarea.

12. În proporție de 44,4%, elevii nu consideră că experiența școlii online se poate realiza favorabil în sistemul de învățământ românesc, fiind urmați de cei care sunt de acord cu această afirmație (40.3%).

13. În proporție de 44,4%, profesorii nu consideră că experiența școlii online se poate realiza favorabil în sistemul de învățământ românesc, fiind urmați de cei care sunt de acord cu această afirmație (22.2%).

14. Din perspectiva elevilor, evaluarea acestora este una destul de complicată, ineficientă, haotică sau imposibilă, pe când unii o consideră asemănătoare sau la

fel ca cea fizică, corectă, foarte bună, eficientă sau favorabilă.

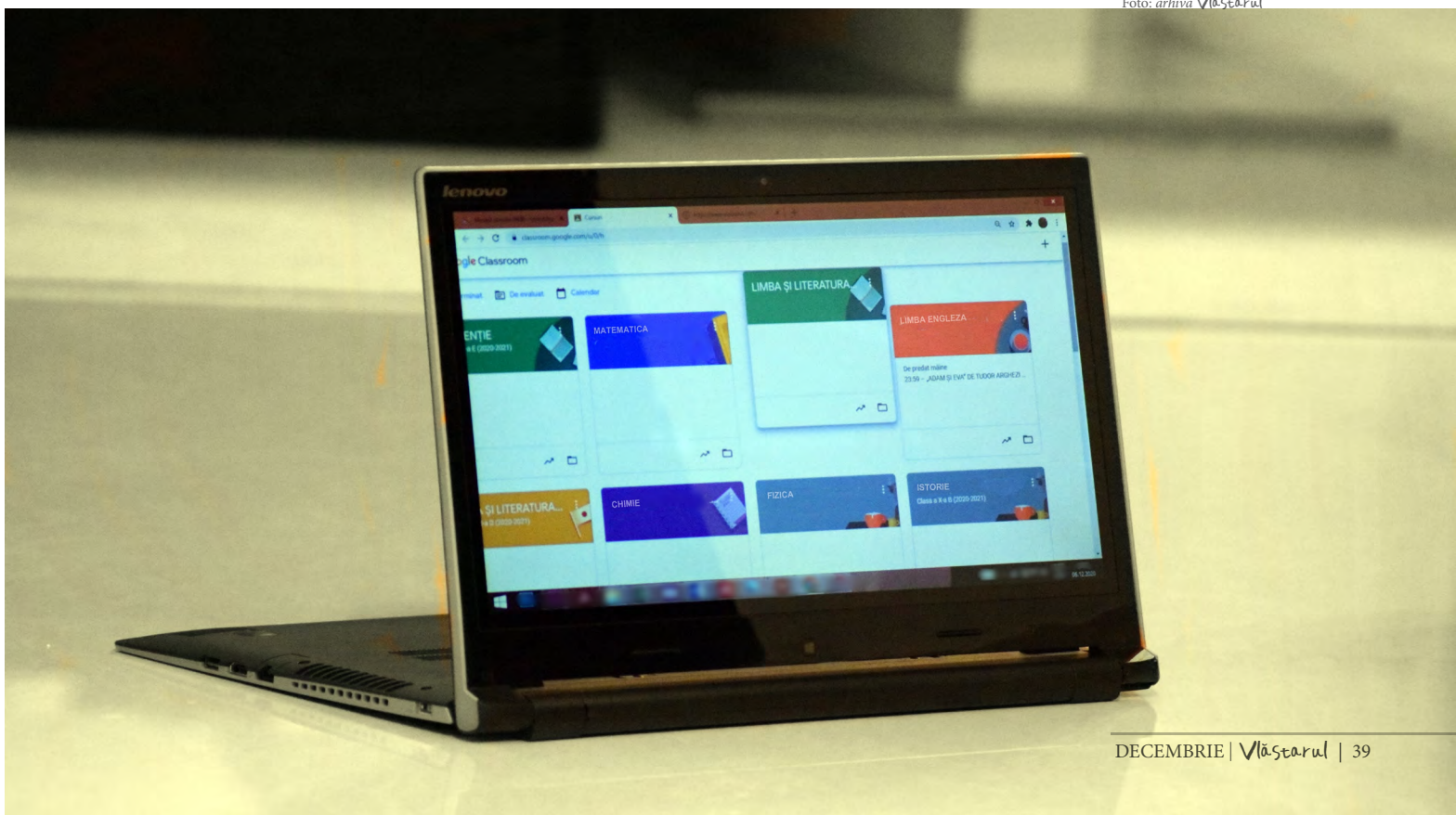
15. Din perspectiva profesorilor, evaluarea elevilor este foarte slabă, mediocră, greu de realizat o evaluare corectă, ineficientă, parțial superficială, parțial irelevantă sau foarte slabă și neconcludentă.

16. Pe o scară de la 1 la 5, elevii evaluează implicarea elevilor în sistemul de învățământ online majoritar 3 (36.8%), urmat de 4 (25.7%), iar implicarea profesorilor în sistemul de învățământ online este majoritar 3 (40.3%), urmat de 4 (34.7%), pregătirea și eficiența elevilor în cadrul școlii online majoritar 2 (29.2%),

urmat de 3 (26.4%), iar pregătirea și eficiența profesorilor în cadrul școlii online majoritar 3 (37.5%), urmat de 2 (24.3%).

17. Pe o scară de la 1 la 5, profesorii evaluează implicarea elevilor în sistemul de învățământ online majoritar 4 (44.4%), urmat de 3 (33.3%), implicarea profesorilor în sistemul de învățământ online majoritar 3 (44.4%), urmat de 4 și 5 (fiecare 22.2%), pregătirea și eficiența elevilor în cadrul școlii online majoritar 3 (44.4%), urmat de 2 (33.3%), iar pregătirea și eficiența profesorilor în cadrul școlii online majoritar 3 (55.6%), urmat de 5 (22.2%).

Foto: arhiva Văstarul

18. Printre modalitățile care pot îmbunătăți calitatea studiului în cadrul școlii on-line, propuse de elevi, se regăsesc: obligativitatea pornirii camerei, o mai bună pregătire a profesorilor, predarea mai interactivă și implicarea elevilor, ore în care elevii să se pregătească pentru a preda o lecție, implicându-se, astfel, mai mult, achiziționarea unei table sau a unei tablete grafice, timp mai mult alocat unei lecții în online, în condițiile în care înțelegerea conținuturilor e mai dificilă, integrarea unor „jocuri” ca modalitate de învățare, o modalitate de evaluare a elevilor similară cu testele de la clasă, implementarea unui sistem care să facă experiența de acasă cât mai asemănătoare cu cea din clasă, precum și acces la o tablă care să transmită online ceea ce este scris, scurtarea orelor, pregătirea profesorilor, structurarea diferită a materiei, utilizarea tuturor instrumentelor oferite în mediul online, accentul pe materiile vizate de examenul de bacalaureat și de admiterea la facultate, crearea de grupe, deoarece e mai ușor de lucrat cu mai puțini copii, formarea unor platforme de grafice care să măsoare frecvența la cursuri, îmbunătățirea

rezultatelor etc.

19. Printre modalitățile care pot îmbunătăți calitatea studiului în cadrul școlii tradiționale, propuse de elevi, se regăsesc: o predare care să nu mai fie de tip dictare, orele să fie interesante și interactive, să nu presupună doar scris, ci și conversații în care elevii să se implice mai mult, folosirea internetului ca instrument pentru învățare, mai multe proiecte, mai puține teste, ascultări și teme, eliminarea materiilor inutile, utilizarea anumitor elemente de prezentare digitală pe care le folosim în online, folosirea aplicației Google Classroom pentru atribuirea temelor, utilizarea manualelor digitale și în clasă.

20. Printre modalitățile care pot îmbunătăți calitatea studiului în cadrul școlii online, propuse de profesori, se regăsesc: schimbarea sistemului de notare și a modului de abordare a lecțiilor (mult mai sintetic, esențializat), implicarea elevilor prin aplicarea practică a teoriei, diversitatea materialelor și a metodelor, conștientizarea situației cu care ne confruntăm, implicare 100% din partea tuturor, lecții interactive, activarea camerelor de către elevi, disponibilitatea cadrelor didactice pentru formare în

noile contexte, asigurarea condițiilor necesare, dotarea cu sisteme stil conferință, participarea tuturor elevilor la ore, realizarea testelor tip grilă cu scopul de a aprofunda materia predată.

21. Printre modalitățile care pot îmbunătăți calitatea studiului în cadrul școlii tradiționale, propuse de profesori, se regăsesc: utilizarea aplicațiilor digitale, transformarea lecțiilor din pur teoretice în aplicative, integrarea creativă a tehnologiei, programe școlare raportate la nevoile actuale ale elevilor, studiu suplimentar cu aplicații, reducerea numărului de elevi în grupele de studiu (clase), reforma de curriculum, utilizarea tehnologiei moderne, digitale, în cadrul orelor de curs, de către profesori, asigurarea unei dotări complete a școlilor cu tehnologie modernă: *smartboard*, laptop, conexiune stabilă la internet, utilizarea de către profesori a modalităților moderne de predare (nonformal, experiențial, prin descoperire), existența, în cadrul școlilor, a laboratoarelor de profil, realizarea proiectelor cu scopul de a aprofunda materia predată, acordarea temelor suplimentare facultative, evaluarea la finalul anului școlar, în restul anului școlar - doar feedback.

Teodora COSTEA, 9 G

TOAMNA ÎN CARE BOBOCII SE NUMĂRĂ ON-LINE

toamna izolării noastre

Cu o rutină bine stabilită, trezindu-ne cu ore bune înainte de începerea cursurilor pentru a face față aglomerației cotidiene din centrul Bucureștiului, cu razele soarelui care începeau să se arate printre clădirile frumos construite în secolele XIX-XX și cu mersul pe străduțele întortocheate din jurul liceului, noi, elevii de clasa a noua, experimentam viața de „boboc”. Patru săptămâni mai târziu, totul s-a transformat într-o rutină concentrată în doar treizeci de minute până la pornirea calculatorului. Școala on-line a devenit obligatorie și toată viața a luat o întorsătură neașteptată. Atât copiii, cât și profesorii, au fost puși la încercare și nevoiți să se adapteze treptat la această nouă realitate.

Nu am putut să mă mai întâlnesc cu prietenii mei, ceea ce m-a făcut să mă întreb cum trăiesc ei viața de proaspeți liceeni între pereții casei, din ce în ce mai sufocați și mai apăsători. M-am gândit să aflu mai multe și am realizat un chestionar referitor la impactul pandemiei asupra elevilor de clasa a noua în ceea ce privește activitățile școlare și extrașcolare. De ce doar elevi de clasa a noua? Pentru că ei se află într-o situație oarecum specială - la începutul liceului, așteptau cu nerăbdare să-și cunoască noii colegi și să lege prietenii, să participe la „Balul bobocilor” și să hoinărească pe străzile din București; însă, pentru moment, toate aceste bucurii le-au fost răpite.

Foto: Mara Claria Ciobanu, 9 G

Am primit răspunsuri de la treizeci de prieteni din mai multe licee din București. O scurtă privire și a fost evident că lucrurile merg destul de bine din punct de vedere organizatoric și al conținutului lecțiilor, însă în ceea ce privește relaționarea interumană și dezvoltarea în plan personal, pandemia a creat mari dezavantaje. Lipsa socializării și a întâlnirilor directe cu prietenii îi pun pe boboci la încercare, iar efectele pe termen lung ale acestei situații încă nu pot fi pe deplin anticipate.

• Cum te-ai adaptat la școala on-line?

Predarea on-line poate fi dificilă pentru mulți dintre noi, din mai multe puncte de vedere: fie conexiunea slabă la internet, ori, în multe cazuri, chiar lipsa ei, fie performanța scăzută a *device*-urilor. Copiii au reușit să se adapteze impresionant de bine, demonstrând că educația on-line este posibilă în România. Unii dintre ei au reușit să se detașeze de spațiul lor de confort, alții văd acum camera în care își petrec ore întregi de școală ca pe un teritoriu „inamic”. O elevă a Colegiului Național „Matei Basarab” spune că, deși a reușit să se acomodeze rapid, conceptul de *acasă* și-a schimbat radical sensul: „Sincer, m-am adaptat foarte bine la școala on-line, deși, uneori, dormitorul meu nu mai este văzut ca un spațiu de relaxare, ci ca o sală de clasă. Înainte, școala era o instituție diferită de casa mea, așa că știam că, odată ce ieșeam de la liceu, mă duceam acasă unde era spațiul meu de recreere, unde mă detașam de muncă.”

Așa cum era, de altfel, de așteptat, jocurile on-line și tehnologia, în general, i-au ajutat pe unii proaspăt liceeni să facă față situației: „Având în vedere că și înainte de școala on-line foloseam foarte des tehnologia, m-am adaptat extrem de ușor.”

• Cum a abordat liceul tău școala online?

Liceele din București par să facă o treabă destul de bună și reușesc să coordoneze eficient orele ținute pe platformele de studiu. Cel mai des folosite sunt *Google Classroom*, respectiv *Google Meet*, fiind urmate de *Zoom* și *Teams*. Elevii sunt mulțumiți, în linii mari, iar la acest sentiment pare să contribuie și mândria de a fi acum elevii unor instituții de învățământ de prestigiu.

„Colegiul National *Spiru Haret* folosește platforma *Google Classroom* și *Google Meet*, profesorii se descurcă foarte bine și știu să folosească platforma, iar orele decurg destul de bine.”

„Colegiul Național *Grigore Moisil* folosește platforma *Teams* și pot să spun că este mult mai ușor să ne descurcăm lucrând on-line. Platforma este ușor de folosit, totul este foarte organizat.”

„În Colegiul Național *Sfântul Sava* lucrăm, în mare parte, pe *Google Classroom*, însă câțiva profesori preferă *Zoom*. În orice caz, aceștia se descurcă și orele decurg foarte bine.”

• Cum ți se pare școala on-line comparativ cu cea obișnuită?

Familiarizați cu toții cu școala obișnuită, cu discuții *face-to-face*, teste, ascultări și teze, constatăm că, în cea tehnologizată, acestea se desfășoară cu totul altfel. Discuțiile sunt mai fragmentate, testele se derulează cu mari precauții din teama de fraudă, ascultarea nu mai este un proces delimitat în timp, ci presupune evaluare continuă a intervențiilor la ore, iar tezele au fost înlocuite de evaluări semestriale.

Părerile exprimate de respondenți au fost împărțite și în ceea ce privește comparația între școala fizică și cea on-line.

Unii elevi o preferă pe prima datorită faptului că pot înțelege mai bine lecția, dar mai ales pentru că pot socializa: „Școala on-line este o formă mult mai neplăcută pentru mine, deoarece, deși profesorii își dau silința la ore, nu ai posibilitatea de a-ți întâlni colegii și profesorii noi față în față.”

Alții preferă școala on-line, motivând că este mai comodă: „Personal, școala on-line este mult mai accesibilă, nu mai trebuie să mă trezesc cu două ore înainte ca să ajung la liceu, majoritatea orelor sunt mai lejere, însă multe evaluări scrise sunt înlocuite cu cele orale.”

• Care sunt lucrurile bune determinate de pandemie din perspectiva școlii și a activităților extrașcolare?

În ultima vreme, s-a vorbit mult și despre oportunitățile create de pandemie - mai ales digitalizarea unor activități și dezvoltarea *skill*-urilor tehnologice. A fost unul dintre aspectele surprinse și în răspunsurile primite la chestionar.

„Activitatea on-line de acum ne ajută să ne descurcăm mai bine cu tehnologia, fapt ce ne va fi cu siguranță folositor pe viitor.”

„Profesorii ne arată foarte multe proiecte și cercetări din mediul on-line, astfel încât lecțiile au devenit mai atractive.”

Dincolo de avantajele evidente ale unui conținut mai variat, prezentat în formate prietenoase cu noi, nativii digitali, elevii văd și alte beneficii. Bucureștiul este un oraș mare, iar a ajunge la școală, în condițiile traficului aglomerat, rupe timp prețios destinat relaxării.

„Nu mai sunt nevoită să parcurg în fiecare zi drumul de două ore spre liceu, astfel timpul acela devine timp liber și pot să fac orice altceva. Deși are multe probleme, școala on-line ne-a adus cu un pas înainte înspre tehnologizarea sistemului de învățământ din România, ceva care nu cred că s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi existat această pandemie.”

• Care sunt cele mai mari dezavantaje/probleme asociate pandemiei din perspectiva școlii și a activităților extrașcolare?

Judecând după răspunsurile primite de la liceenii din București, constatăm că problemele întâmpinate sunt comune: conexiune slabă la internet care afectează transmiterea informației, multe ore petrecute în fața monitorului, un nivel mai redus de concentrare la lecții, însă, mai mult decât orice, lipsa socializării și a muncii în echipă, resimțite de aproape toți participanții la chestionar.

„Cele mai mari dezavantaje ale școlii on-line constau în faptul că se pot întâlni probleme tehnice destul de des și nu mereu se înțelege foarte bine.”

„Cele mai mari probleme care, cu siguranță, o să ne afecteze foarte tare pe viitor sunt: lipsa de socializare, lipsa interacțiunii între colegi, imposibilitatea de a crea legături, conexiuni noi, prietenii, lipsa lucrului în echipă etc.”

• Ce îți lipsește cel mai mult?

Răspunsurile arată clar că tuturor ne e dor de aceleași lucruri. Deși au fost exprimate sub diferite forme, ele au aceeași esență: bobocilor le lipsesc colegii, pauzele și socializarea.

„Cel mai mult îmi lipsește să am un coleg de bancă. El era primul meu prieten și puteam vorbi necondiționat cu el în timpul orelor. Puteam să râdem împreună, să (ne) plângem împreună, să dăm rezolvările temelor unul altuia. Era o persoană foarte apropiată pentru mine, în care aveam încredere, pentru că, de-a lungul unui an școlar, mă vedea trecând prin toate stările.”

Pentru alții, clasa a noua era ceva la care visau de mult timp, auzind de la prieteni mai mari sau de la membrii familiei că liceul e cea mai frumoasă experiență: „Îmi lipsește întreaga experiență de bobaică pe care o așteptam de ani întregi.”

Foto: educatieprivata.ro

prof. Corina Buzoianu

BACALAUREAT 2021

TELEȘCOALA:

proiect al Televiziunii Române, în parteneriat cu
Ministerul Educației și Cercetării

TeleȘcoala este un proiect al Televiziunii Române, ce vine în sprijinul elevilor și al profesorilor, în contextul restricționării prezenței fizice la cursuri. Cu o tradiție de peste patru decenii, emisiunea **TeleȘcoala**, difuzată de TVR2, oferă suport atât elevilor, în pregătirea pentru examenul național de bacalaureat, cât și profesorilor, oferind

oportunități de învățare pentru a face față provocărilor educației desfășurate on-line.

Proiectul a fost înființat în anii '70 și inclus în grila de programe a Televiziunii Române din acea vreme pentru a completa educația formală a elevilor: „Genericul scris cu litere albe pe un fond negru, dar și programele gen «Curs de limba...», care

aveau integrate în cuprinsul lor și filme scurte pentru o mai ușoară însușire a cuvintelor, au rămas în amintirea telespectatorilor maturi. Din program nu lipseau nici edițiile dedicate științelor exacte, unde se făceau demonstrații la retroproiector. Emisiunea «TeleȘcoala» a fost difuzată până în anii '80, când programul tv a fost scurtat“ (sursa: *hotnews.ro*). La începutul anilor '80, e redus drastic numărul de programe, astfel că, de la șapte ore de difuzare (17.00-23.00), se ajunge la două (20.00-22.00).

Relansat pe data de 16 martie 2020, programul **TeleȘcoala** a răspuns unei necesități generate de contextul pandemic: continuarea pregătirii elevilor din anii terminaliați pentru examenul de bacalaureat, cât și pentru cel de evaluare națională. Însă, din luna septembrie, o secțiune a fost dedicată familiarizării cadrelor didactice cu instrumente ale învățării on-line (pe durata a 15 cursuri, profesorii au avut posibilitatea de a parcurge conținuturi cu privire la utilizarea platformelor educaționale puse la dispoziție, în mod gratuit, de către Google și Microsoft, respectiv platformele *G Suite for Education* și *Microsoft Office 365*).

Și, tot din luna septembrie, TVR2 a reluat seria lecțiilor televizate pentru elevii claselor a VIII-a și a XII-a (după întreruperea din timpul vacanței de vară).

AVANTAJE ALE LECȚIILOR DIN CADRUL EMISIUNII **TeleȘcoala**

Un elev din clasa a XII-a s-ar putea întreba: „De ce să urmăresc lecțiile din cadrul emisiunii **TeleȘcoala** în condițiile în care am parte de pregătire suplimentară de specialitate pentru examenul de bacalaureat?“

Fără a exclude pregătirea individuală temeinică, sunt încredințată că aceste lecții televizate nu pot decât să o întregescă, având următoarele avantaje:

- conținuturile sunt supuse unei verificări riguroase;
- „prezentatorii“ sunt cadre didactice cu experiență;
- oferă altă abordare a conținuturilor, fapt ce înlesnește identificarea (mai rapidă) a unor soluții;
- reprezintă o metodă de autoevaluare, prin confruntarea a ceea ce știi cu ceea ce credeaai că știi;
- chiar dacă ai ratat o emisiune, o poți viziona pe *Youtube*, iar prezentările (PPT) sunt disponibile pe pagina de *Facebook* a programului.

Așadar, urez tuturor elevilor din clasele a XII-a spor la învățat și succes la examenul național de bacalaureat!

a XII-a în 2020

Text și imagine: Teodora BERCEA, 12 D

Pandemia ne-a învățat multe... despre noi, despre lume. Pe mine m-a învățat despre liniște și calm. Mai precis, să mă bucur de lucrurile mărunte, cum ar fi odihna. Este extrem de ironic faptul că, într-o perioadă stresantă ca aceasta, eu mă simt mai relaxată decât înainte.

Fiind în clasa a XII-a, aș fi zis că voi ajunge la limita unei căderi după prima săptămână de școală. Și, totuși, acest lucru nu s-a întâmplat. De ce oare? Toți factorii sunt aici: liceul, examenul de bacalaureat, presiunea autoimpusă de a intra la o anumită facultate, contextul pandemic și toate incertitudinile generate de el. Dar pandemia de coronavirus nu a adus numai îngrijorare, ci și mici motive de bucurie, cum ar fi școala on-line.

Pentru mulți elevi, această schimbare a fost binevenită. Ar fi absurd să spunem că nu ne bucurăm să ne trezim la ora 07:00 în loc de 05:30. Orele (pierdute) pe drum spre liceu și înapoi au devenit acum ore de somn sau de învățat. Având în vedere că anul acesta trebuie să ne pregătim pentru examene (de bacalaureat, de admitere, de obținere a certificatelor pentru limbile de circulație internațională și a permisului auto), orice minut de odihnă sau de pregătire este binevenit. Din nou, este ironic că sunt mai odihnită în clasa a XII-a decât în clasele IX – XI la un loc și nu pot să nu mă bucur.

Și, ca să citez o postare de pe Instagram: „2020 este un an oribil, dar, pentru mine, nu a fost deloc un an atât de rău“. Chiar din contră.

LECTURA ÎN ȘCOALĂ

între dezideratele programei și realitate

eseu în cinci paragrafe

Se vorbește despre o „criză” a lecturii în școală, despre programe supraîncărcate, despre lipsa apetitului elevilor pentru actul lecturii. Totuși, o lectură atentă a programei de limba și literatura română evidențiază, încă din *Nota de prezentare*¹, un aspect neglijat în activitatea didactică: „asigurarea caracterului flexibil și actual al studierii limbii române, prin conectarea sa la realitățile vieții cotidiene”. E adevărat că manualele conțin o mare varietate de texte, atât literare cât și nonliterare, dar profesorul are deplina libertate de a alege texte potrivite particularităților grupului de elevi, atât cantitativ, cât și din punctul de vedere al conținutului (respectând, bineînțeles, recomandările programei cu privire la selectarea textelor aparținând unor autori indicați). Acolo unde textul propus de manual se caracterizează prin ermetism și ridică probleme în receptare, reclamând o complicată hermeneutică, profesorul poate alege un alt text, mai accesibil, adaptându-și, astfel, din mers, strategiile de predare (de altfel, în aceeași *Notă de prezentare* se specifică: „diversificarea strategiilor,

a ofertelor și a situațiilor de învățare și adaptarea acestora la grupul-țintă”). Deși am selectat, spre exemplificare, programa școlară pentru clasa a IX-a, se poate observa că trăsăturile programei de limba și literatura română pentru clasele a X-a, a XI-a și a XII-a sunt asemănătoare. Toate insistă asupra predării integrate a celor trei domenii: limbă, literatură și comunicare, în toate literatura este abordată din perspectiva comunicării, iar competențele generale au în vedere două mari paliere: receptare de text (oral/scris) și producere de text (oral/scris).

Așa cum se poate observa, practica lecturii și a interpretării și-a lărgit sfera conceptuală, prin integrarea analizei de spectacol, alături de mai vechea interpretare de text literar și receptarea textului nonliterar. Totuși, în ciuda recomandărilor privind valorificarea competențelor cross-curriculare în activitatea didactică prin adoptarea și valorificarea unor strategii de tip analogic, inductiv sau transductiv, se remarcă rezerva privind introducerea altor forme de artă decât cele două menționate (tabloul, spectacolul dramatic).

¹ *Limba și literatura română, Programa școlară pentru clasa a IX-a, ciclul inferior al liceului;*

² Michel Foucault, *Ce este un autor?*, Cluj Napoca, Editura Idea Design & Print, 2004, p.39;

³ *Limba și literatura română, Programa școlară pentru clasa a XII-a (Valori și atitudini);*

Imagine: arhiva Văstarul

Deși filmul didactic apare în taxonomia mijloacelor tehnice de instruire din majoritatea lucrărilor din literatura de specialitate, în programa respectivă nu se face nicio referire la acesta, cu atât mai mult cu cât se remarcă tendința elevilor de a opta tot mai mult pentru cultura vizuală. Odată cu fenomenul globalizării și al deteritorializării, cibernații au o apetență spre autodiseminare, opusă sentimentului de regăsire a sinelui prin actul interiorizat al lecturii clasice. Nici folosirea limbii nu le mai dă acel sentiment al unicului, al valorii naționale, al specificului intraductibil. Un bizar fenomen de self-less-ness are loc și în literatură: „opera care avusese sarcina de a aduce nemurirea autorului ei, a primit acum dreptul de a-și elimina autorul, de a șterge caracterele individuale ale subiectului care

scrie”²

Și, totuși, ceea ce au în comun hiperrealitatea și literatura este *efectul de real*. Pierderea în rețea corespunde aceleiași nevoi paradoxale de experimentare a alterității, de autoproiectare într-un analogon virtual, așa cum lectura favorizează cameleonismul psihologic, mai exact capacitatea de a se transpune în eroii preferați, de a le asuma identitatea. Cumva trebuie utilizat internetul și de către profesorul de limba și literatura română și subsumat unui deziderat important: acela de a stimula, de a „cultiva interesul pentru lectură, plăcerea de a citi și gustul estetic în domeniul literaturii”³

O altă problemă se ridică, dacă tot am amintit de hiperrealitate, „Netul”, fără nuclee stabile și cu conținuturi nelimitate. Are școala

o soluție viabilă acestui pletorism virtual-mediatic? Cum ar putea profesorul de limba și literatura română să propună conținuturi structurate pe concepte umaniste, precum originalitatea și unicitatea unui scriitor, care nu mai corespund, în mare parte, orizontului de așteptare al elevilor sau intereselor acestora, orientate către internetul care masifică valoarea și o reproduce la nesfârșit prin copii mai mult sau mai puțin legale? Cum poate viziunea încă elitistă a școlii să facă față *midcult-ului* și *mass-cultului*⁴ - fenomenului de plebeizare a culturii - care se sustrage filtrului valoric? Majoritatea conceptelor puse în circulație în literatura de specialitate sau în programele școlare sunt: predarea integrată, abordarea unor strategii complexe de instruire, organizarea modulară, inter- și transdisciplinară a conținuturilor (în *Nota de prezentare* a programei școlare de limba și literatura română – clasa a XII-a - se precizează: „deschidere spre abordările inter- și transdisciplinare”), îmbogățirea repertoriului metodologic al profesorului cu metode de stimulare a gândirii critice și a creativității etc. Problema de fond persistă însă. În mod paradoxal, elevii sunt înconjurați de un nor informațional, dens precum atmosfera însăși, și totuși nu au acces corespunzător la ea din lipsa unor criterii, a unor „busole de sens” reprezentate de o cultură prealabilă, de o formație intelectuală care să permită efectuarea unei trieri și punerea corectă a întrebărilor. Aici intervine școala: rolul ei ar fi acela de intermediar, de mecanism de selecție, filtrare și valorizare

a informațiilor: „Oricare ar fi formidabilul ei aport, comunicarea electronică nu va fi suficientă, ea singură, pentru emanciparea spiritului uman. Ecranul hipermodern nu-și va dezvălui toate potențialitățile decât cu concursul nelipsit al măștrilor,[...] al culturii cărții și al principiilor umaniste clasice”⁵. Revenim, prin urmare, la actul lecturii și observăm cât de importantă este aceasta în educație. Dacă programele propun o mare varietate de texte, rolul esențial în formarea competențelor de lectură la elevi îi revine profesorului, care înțelege că text nu e numai cel scriptural; există o mare varietate de texte ce utilizează și alte coduri decât cel lingvistic.

Așadar, ideea de lectură în școală nu este imposibil de atins. Dacă dezideratele programei sunt puse în practică cu profesionalism și inventivitate, ora de limba și literatura română se va transforma într-un veritabil „agent” de stimulare a lecturii. Totul e ca schimbarea să se producă dinspre *interior* spre *exterior*: dacă înțelegem că idealul educațional s-a schimbat față de zilele când noi eram elevi, că tinerii *vor* să citească (dar nu neapărat cărți care „ne-au făcut oameni” pe noi), că un text se poate citi și „din plăcere” (nu numai pentru a face obiectul unor anoste analize literare), că au alte modele (fără să-i judecăm aspru pentru aceasta), atunci lectura în școală nu ar mai genera „spaima de literatură”, ci s-ar transforma într-un adevărat prieten sau, de ce nu?, într-un *zid* („Cărțile [...] deveniseră un zid; chiar dacă nu te apăra, puteai măcar să te reazimi de el”⁶).

⁴ *Midcult-ul* nu poate fi înțeles fără relaționarea la conceptul de *kitsch*. Pentru detalii, vezi Umberto Eco, *Apocaliptici și integrați*.

Comunicații de masă și teorii ale culturii de masă, Iași, Editura Polirom, p.88-96;

⁵ Gilles Lipovetski și Jean Serroy, *Ecranul global*, Editura Polirom, 2008, p.257<

⁶ Eric Maria Remarque, *Arcul de triumf*, p. 198.

Școala on-line 2020-2021

PROIECTE CLUBURI/CERCURI

Imagine neweurope.eu

La Colegiul Național „Spiru Haret” își continuă activitatea anumite activități extrașcolare, în ciuda contextului pandemic ce a impus restricții cu privire la prezența fizică a elevilor și a profesorilor.

Ce mai e NOU?

Echipa *Vlăstarul* a vrut să afle ce mai e nou la cei de la TCH (*The Change Hub*). Colegii de la renumitul club au răspuns imediat întrebărilor noastre.

Prin urmare, dacă intenționați să faceți parte din echipa TCH, citiți ce ne-au împărtășit ei. Interviuul a fost realizat de Pană Daria Mihaela (11 F), cu următorii reprezentanți ai echipei TCH:

- Ciobanu Andrei
- Sereș Ruxandra
- Vizireanu Iarina
- Popescu Bianca
- Vasile Ioana
- Nedelcu Nely

Primul HUB

dintr-o
instituție
de stat
din
România,
înființat
în anul
2017

Construit în cadrul Colegiului Național „Spiru Haret” din București, *The Change Hub* a creat un mediu de învățare în care liceenii din Spiru Haret și profesorii lor, împreună cu specialiști din diverse organizații din București, au împărtășit informații pe subiecte de interes comun și au lansat diverse inițiative educaționale. Iată câteva dintre proiectele celor de la TCH pentru perioada următoare.

D.-M.P.: Cu ce activități s-a ocupat The Change Hub în ultimul timp, în comparație cu perioada dinaintea restricțiilor?

TCH: Cred că la noi activitatea a fost puțin mai „intensă”. Anul trecut, în perioada izolării, când comunitatea era puțin mai antrenată, aveam training-uri și speakeri în continuare. Acum mergem mai mult pe comunicarea via *Instagram*, vrem să ne facem un site, să dezvoltăm partea aceasta de online înainte de a începe recrutările și activitățile. Ne pregătim pentru o redeschidere în forță, unde toate mecanismele Hub-ului funcționează îmbinate. Ne concentram acum să optimizăm toate celelalte puncte pe care le urmărește Hub-ul, în afară de crearea unei comunități, adică planuri externe și planuri de optimizare a Hub-ului, poate chiar oportunități de extindere în alte licee/orașe, și să ne familiarizăm cu modul de a lucra on-line.

Vom demara operațiunea pentru deschiderea din semestrul al doilea, care, cel mai probabil, va fi în mediul on-line, oricât ne-am dori noi o ameliorare a situației. Vom încerca să lucrăm pe o platformă și să simulăm experiența cât mai îndeaproape.

D.-M.P.: Acesta este stadiul în care se afla doar TheChangeHub Spiru, sau și cel din C.N. Matei Basarab?

TCH: Aceasta este situația din „Spiru”. Cei din „Basarab” au terminat perioada de completare a formularelor și o să-și înceapă activitatea în mediul on-line. Am ajuns, de comun acord, la concluzia că cel mai bine ar fi să ne împărțim unii într-o jumătate a anului, ceilalți în cealaltă jumătate, în speranța că noi, în a doua jumătate, vom lucra cu al doilea val. De asemenea, exista speranța că vom putea să ne întoarcem fizic, și ei reușiseră să ajungă la un consens cu doamna director să înceapă din semestrul întâi.

D.-M.P.: Cum ați reușit să vă adaptați acestei treceri în sistemul online?

TCH: Inițial nu a fost o trecere atât de ușoară, pentru că nu a fost nimeni pregătit pentru o asemenea transformare. În primul rând, echipele care ar fi trebuit să-și susțină proiectele nu au mai putut continua, ceea ce a reprezentat cel mai mare dezavantaj.

De asemenea, ne-a luat timp pentru a ne crea un program și a găsi niște activități care ar avea efect chiar și în online. Așa că a fost nevoie de foarte multă muncă și foarte mult timp, mai ales la început, până am văzut cum se așază lucrurile și cum sunt primite activitățile, dar ne bucurăm, deoarece considerăm că am făcut tot ce puteam la momentul respectiv, cu resursele pe care le aveam (cele financiare fiind zero). Din ce am constatat, activitățile au fost primite destul de bine, mai ales spre final, când lumea era deja obișnuită. Totul e bine când se termină cu bine.

D.-M.P.: Cam cât timp v-a luat să vă faceți un nou plan pentru activitatea on-line?

TCH: Ne-a luat mai mult timp să ne dăm seama că va trebui să venim cu idei pentru alte activități. Destul de repede după contactul cu pandemia, am avut niște idei venite în momentul în care eram presați de timp, dar, pentru că am fost foarte mulți care ne-am pus mințile la contribuție, au ieșit activități foarte drăguțe.

D.-M.P.: Aceasta este perspectiva organizatorilor. Cum a fost văzută toată această situație de membrii activi ai comunității?

TCH: Toată această tranziție a părut destul de rapidă. Ne așteptam să se oprească tot sau să fie mult mai greoaie comunicarea, dar, treptat, am ajuns tot la ceea ce făceam săptămânal la Hub.

D.-M.P.: Pe ce vă axați anul acesta?

TCH: Situația nu mai este una nouă, am avut mult timp să ne pregătim și încă mai avem destul timp. Obiectivul principal este să aducem, în colaborare cu trainerii noștri, experiența Hub-ului cât mai aproape de casele fiecăruia, să ne dăm seama cum putem folosi toate aplicațiile on-line pentru a-i face e să se simtă ca la Hub, chiar dacă nu pot veni în sală, să se simtă cât mai aproape de cum era înainte de aceste transformări, și poate chiar mai bine.

D.-M.P.: Aveți un motto pentru activitatea actuală a Hub-ului?

TCH: Trecutul ne face să privim înainte.

D.-M.P.: Cu ce parteneri și colaboratori lucrați acum?

TCH: Trainerii sunt oamenii care rezonază cu ideea Hub-ului. Cel mai mult am colaborat cu Cristi Drăgan și Tiberius Budulea.

D.-M.P.: Cu Cristian Lupescu mai țineți legătura?

TCH: Din prima echipă de coordonare a Hub-ului mai ținem legătura cu Benyamin, care ne ajută în continuare cu multe proiecte, și care a ținut două ateliere de digitalizare pentru profesori, organizat de The Change Hub. Ne-a ajutat foarte mult în perioada de tranziție în online.

D.-M.P.: Cum funcționează împreună cele două Hub-uri?

TCH: Coordonarea și transmiterea aceluiași mesaj sunt destul de importante. Încercăm să facem aceasta prin colaborarea celor 2 echipe prin ședințe comune.

Ana Maria NICOLA, 9 E

Mara Clarisa CIOBANU, 9 G

CERCUL DE

Activitatea *Cercului de fotografie* al Colegiului Național „Spiru Haret” a continuat și în perioada învățământului on-line. La fiecare sfârșit de săptămână, în jurul amiezii, elevi din clasele a V-a, a VI-a, a IX-a și a X-a accesează platforma *Gclassroom* pentru a participa la ședințele cercului. Primele activități au avut în vedere familiarizarea cu termeni/sintagme precum: *punct de stație, compoziția în fotografie, aparatul fotografic și componentele sale, timpul de expunere, ISO, diafragma* etc. A urmat apoi inițierea în posteditarea digitală. Iată doar câteva din realizările lor! Le dorim vreme bună și inSPIRație cât cuprinde!

Echipa de redacție

Ștefan Iulian DIACONESCU, 9 A

Iana MANOLACHE - PASSIMA, 9 G

Bianca SIMION, 9 H

OCTO on-line

Într-un număr anterior al revistei, v-am prezentat Clubul Interact București OCTO, format majoritar din spiriști. În această ediție, revenim cu actualizări privind activitatea clubului.

Forțați de împrejurări, ne-am „mutat” on-line întreaga activitate (atât proiectele, cât și ședințele). La început, am fost dezamăgiți, în mare parte deoarece am avut de anulat un proiect din cauza restricțiilor. Totuși, această schimbare a venit și cu motive de bucurie. Spre exemplu, primul nostru proiect pe semestrul acesta a fost o colaborare cu un club brazilian: INTERACT OCTO X INTERACT VGA.

La inițiativa lor, am făcut un schimb de rețete tradiționale. Noi am avut de preparat *brigadeiro*, un desert – foarte gustos – pe bază de cacao. Ne-am dorit, prin acest proiect, să împărțăm unii cu ceilalți o (mică) parte din culturile noastre.

De asemenea, cu ocazia Halloween-ului, am pregătit un concurs de *make-up* și costume: CREPUSCULUM. Pentru câștigători, am pregătit premii, mai precis un Mystery Bag sau un voucher cadou.

În plus, am primit membri noi în club. Speriștii aspiranți de anul trecut au devenit membri cu drepturi depline. Mai multe informații despre proiectele noastre – trecute, dar și viitoare – există pe paginile de Facebook (Club Interact București OCTO) și Instagram (@interact.octo) ale clubului.

Text: Teodora BERCEA, 12 D

Imagine: Alexandra PANAITESCU, 11 D

CLUBUL DE ROBOTICĂ

Dacă sunteți interesați de activitatea din acest an școlar a clubului de robotică, RoboSapiens, Sabina Dorobanțu (12 D) a aflat ultimele noutăți, în cadrul unui scurt interviu.

- **Ce vă propuneți să faceți în următorul an școlar?**

Miruna: Să ne axăm pe partea de organizare a echipei și să ne perfecționăm, să implementăm metoda de lucru în on-line. Avem mai mult timp și putem lucra până mai târziu stând acasă.

Dani: Încercăm să nu ne demoralizăm, să venim la atelier când putem. Acum avem mult mai mult timp și încercăm să facem ceea ce am făcut și înainte de pandemie.

- **Cum decurge activitatea voastră în mediul on-line? Cine mai merge la atelier?**

Mihnea: Încercăm să fim cât mai puțini posibil, maximum 4-5 oameni la atelier, urmând să facă anumite task-uri. Nu contează neapărat departamentul, contează să lucreze.

Miruna: Încercăm să dizolvăm ideea departamentelor, întrucât se acumulează foarte multe probleme de comunicare, se ierarhizează totul ca fiind patru echipe separate. Lucrăm mai mult pe *skill seturi*, ca și cei de la programare, care au capacitatea de a programa robotul, să poată utiliza bormașina.

Dani: Toate ședințele care țin de Agile, o metodă pe care o folosim, le avem în on-line: retrospective și brainstorming, toate avându-le pe Google Meet. În plus, înainte aveam task-urile puse pe un board în atelier, iar acum am transferat totul într-un board virtual care se numește Miro.

- **În ce proiecte veți fi implicați anul acesta?**

Dani: Noi participăm în FTC, care își schimbă tema în fiecare an. În afara de aceasta, organizăm și evenimente, de exemplu: unul este un Hackathon, bazat pe dezvoltare de software, care se va desfășura on-line, iar celălalt - o conferință pentru femeile din domeniul STEM, de asemenea organizat într-o variantă virtuală.

- **Considerați că trecerea în mediul on-line afectează activitatea voastră într-un mod pozitiv sau negativ? De ce?**

Mihnea: Ipotetic, ambele. Un avantaj ar consta în faptul că se evită aglomerația și timpii morți. O bună organizare asigură eficiența muncii noastre.

Dani: Dar tot are implicație la nivelul motivației fiecăruia. Dacă nu mai ești acolo în fiecare zi, cu toți oamenii, parcă îți pierzi puțin din motivație, dar momentan e bine.

- **Cât de implicați au fost copiii de clasa a noua în clubul vostru?**

Miruna: Am stabilit o altă abordare a noilor colegi anul acesta, deoarece în anii trecuți am întâmpinat câteva probleme. La începutul anului suntem în faza în care încă proiectăm robotul și e nevoie de multă concentrare. De aceea am decis să primim bobocii spre finalul anului școlar, când vom face înscrierile. În felul acesta, ne vom putea concentra atenția și asupra robotului, și asupra inițierii lor. Dar, vorbind despre bobocii de anul trecut, totul depinde de motivația fiecăruia/fiecăreia. Avem colegi foarte implicați, cum este Mihnea.

vlastarul.WIKI

wikipedia.org/wiki/Revista_„Vlastarul”
din 2019

REPREZENTANȚI VLĂSTARUL ÎN ANUL ȘCOLAR 2020-2021:

Corvin George GHIȚĂ, 11 A
Ioana- Cristina ANGHEL, 11 B
Miruna ȘCHIOPU, 11 C
Andrei HORNOIU, 11 D
Andreea RUSSU, 11 E
Maria CARANICA, 11 F
Daria IONESCU-MIU, 11 G
Maria Ștefania IACOB, 12 H
Ana-Maria MARIȚIU, 12 G
Iman-Belkis GEMALDIN, 12 D

COORDONATORI ECHIPĂ:
Sabina Georgiana DOROBANȚU, 12 D
Daria Mihaela PANĂ, 11 F

LA NOI E ALTFEL!

WIKI

Vlastarul PE WIKIPEDIA

Încă din vara anului 2018, elevul ANDREI TEODORU (12 C) a încercat să realizeze pagina de Wiki a revistei „Vlastarul”. Întrebat fiind cum i-a venit ideea, a răspuns: „Inițiativa a răsarit pur și simplu. M-am gândit de ce o revistă cu asemenea tradiție nu beneficiază de o pagină pe Wikipedia. Am început prin a scrie despre istoric, dar a fost destul de dificil la început. În toamnă m-am lăsat păgubaș pentru ca, în ianuarie, 2019, să încerc din nou. Firește, mai avem de lucru, dar... a ieșit!” Deși a absolvit liceul în vara anului 2020, Andrei a rămas în echipă, continuând colaborarea la revista Vlastarul.

REPREZENTANȚI Vlastarul

Începând din primăvara anului trecut (2019), echipa redacției s-a extins. Urmând modelul interbelic, s-a înființat echipa „reprezentanților” revistei. Pe scurt: în fiecare clasă, un elev are sarcina de a prezenta Vlastarul celorlalți colegi, de a-i încuraja să publice creațiile lor.

Pauză de LECTURĂ

Foto: Andreea Buzoianu

Fâșie

Tenia,
Lungă cât un picior de câine,
mereu crescând;
precum un nor la infinit
monopolizând drumurile dintre stele;
Precum cicloanele
construind temple;
Devenind și înlănțuind un templu.

Un șnur de sufluri,
lat precum țărmlul oceanului;
Terorizează marinarii spre apus.
Și ține în viață;
Când devin pajiști la orizont,
Când sărută poalele cerului,
când cerul sărută un pumn din țărână.

Prin lemn vezi lemnul,
Prin lemn vezi floarea,
sunt încrestate mii și mii de rădăcini în
ritmul ploii,
Paji pentru natură,
Paji pentru oțel;
Un ochi deschis,
Forjat:
levitația.

Ioana NEAGA-BUDOIU, 10 D

Principiile ordinii

Calc musca la nesfârșit,
nu prinde aer nici când nu o mai presează talpa,
nu simte miros de aer nici în halucinații.
Cred că-i place,
cred că oricui i-ar plăcea
să fie călcat, viu sau mort, la nesfârșit,
și să nici nu-și mai poată imagina calmul aerului.
Dinspre muscă se înalță miros de castane,
albe, pure, abia ieșite din coajă;
cu cât o lovesc mai mult,
parcă văd cu nările cum se conturează pete
galbene pe fructe.

Miroase a castane bălțate în jurul meu,
și nici nu observ aerul,
căci sunt călcată de membrana unui titan.

Strămosul unei zile

A lovit cu toiagul în strămoșul unei zile cu ceață,
Și, din țipăt de uimire în țipăt de groază,
Au aflat toți munții de lovitură.
Precum un cocon de apă,
Din care ieși, pe care-l ții la piept,
Așa s-a strâns firul de lână în jurul umărului,
Umărului unui munte,
Cu buzele pline, cu scări tăiate-n ele;
Buze de ceață roză, ștearsă,
Precum strămoșul unei zile.
Au fost lovite cu toiagul.

Valuri

De neatins era cascada,
Cu vâlul ei țesut în praful,
O palmă albă în zborul lunii,
Un drum marcat de pași de cerb.
Argintul nopții,
Argintul timpului.
Culori de lână pe un arc din os;
Țintea din când în când trecutul,
Visa o inimă din ciment
Sculptată în centrul pădurii.
Ucidea, cu o săgeată și un bici de lemn,
Fii frunzelor și râului,
Și ucidea, cu un strop de rouă
Și ochi albaștri,
Pe sub gene,
Micii cărăbuși din sac.
Se îmbăta cu vântul rece,
Își scălda gâtul subțire în lacrimile muntelui.
Și prefăcea
Orice trup de soare,
În fantezii
Și-n amintiri lichide,
Curgând,
Spre vânt,
Doar noaptea.

Ioana NEAGA-BUDOIU, 10 D

Ispășirea

*Ca un soare cazi,
și,
în cădere,
Ridici spre cer brațe de foc.*

*Închide-ți ochii,
Atunci când vântul pică,
Pe nespusă masă,
În fața unui baldachin de flori.*

*Picior peste picior,
privirea rătăcită-n vise,
Îți imaginezi un eu al tău
ce cade,
Într-o văpaie de gânduri,
Ca un asteroid spre lună.*

Ioana NEAGA-BUDOIU, 10 D

*Vulcanul dinspre grotă;
Umbra lui de foc albastru;
te cuprinde ca o molie de tundră,
zburând cu aripi de seringă;
îți ia privirea,
Îți ia auzul,
îți fură corpul și plămânii din afara lui.*

*Și cazi, un tu deja desprins de tine,
În altă eră, alt basm,
Se uită soarele spre răsarit,
iar apusul se uită și el.*

Foto: Ilinca Smochină, absolventă, promoția 2020

*Ai reușit să-mi iei cununa
La care eu mereu mai adăugam o floare
Aș fi adăugat până s-ar fi uscat
Apoi ai închis-o aproape de mine
Dar nici acum nu pot să o ating
N-aș vrea să se usuce la tine
O să o luăm înapoi*

Diana SAVU, 9 F

*Hai să ne întoarcem unde cerul se îneacă în mare
Hai să ne întoarcem unde copacii se prind de soare
Vai! Dar nu putem*

*Totuși încă nu am încercat
Și ne-ar costa imaginație
Pe care de unde să o iei între 4 pereți albi?
Poate îi putem picta
Căci oricum nu o va face nimeni
Poate vecinii ne vor urma exemplul
Vai! Dar nu ne vād*

*S-au scurs toate din noi
Ca viața,
împrăștiată de flori pe moarte
când ruginește vara.
Le-a luat pe toate
Crezi că le vom primi înapoi?...*

Foto: C. Buzoianu

Flori
Hai!

Colocvial

*Ai grijă de numele tău
Și nu-l da la schimb pe nimic,
Căci curge mult sânge
Din palma unei femei
Care mușcă momeala unui pescar răzvrătit.
S-ar putea să te plimbi cu-n cârlig în gură
Și cu inelarul tăiat în lei.
Bine că ai asigurare de sănătate
Semnată pe numele tău vechi.*

Secolul douăzeci și unu omoară arta

*mă desenez în linii astrale
pe o foaie porțelanată și simplă
și-mi simt denivelările
cum se desprind în dame de pică.*

*mă pictez în culorile tale
și sper ca într-o zi să încetez
să-mi tai piesa de artă cu foarfece
fără să mă chinui s-o resuscitez.*

*mă decorez cu pete de cerneală
peste drumuri lungi de râuri gri
și mă arunc furios în brațele tale
când vreau sa-ți zăresc zorii de zi.*

*m-aș opri din a gândi pentru o clipă,
dar nu pot trăi fără să respir,
și aș înceta din a cânta balade,
dar nu pot iubi fără să inspir.*

Ștefania COLȚAN, 11 E

*cântă-mi cu zădărnicie
în surdina cerului nostru
și ia-mă cu tine
oriunde vezi cu privirea.
aruncă-mă-n golul ochilor tăi
și adu-mi înapoi nostalgia
cu venele ei albastre
pătate de tot felul de ceaiuri din plante
ce te duc la astre
și te lasă acolo.*

*acum descurcă-mă,
căci am rămas proiectată-n spațiu
și e frig
și negru
și mă doare...
mă țin de lună și de soare,
și mă ard toate organele:
nu mă mai pot gândi sau mișca
de dorul care ți-l port
iar tu tot nu vii.*

*și iubeam când mă acopereai
cu căldură și zâmbete șterse
iubeam când tu-mi spuneai
că vom fi mereu noi două,
eu și bucuria, cândva.*

*te aștept aici, agățată de stele,
te aștept să urci
pe o mie de schele
și să mă iei cu tine înapoi;
tu, bucurie, ce-ai făcut din noi?*

Ștefania COLȚAN, 11 E

Foto: C. Buzoianu

Cuvinte pe portativ

Clipitul intens mă sperie

Foto: C. Buzoianu

îți lungești capul după fiecare particulă de oxigen,
 inspiri puternic de parcă totul ți se cuvine
 precum nările-ți dansează tremurând de parcă
 ai ține lumea pe umeri și universul în brațe.
 „ce faci când te sufoci și ai nevoie de ajutor?” mă întrebi ca și cum n-aș fi deja astmatic.
 „văd doar negru în fața ochilor!” iar eu aș vrea să mă uit în oglindă și să nu mai privesc în gol.
 îmi spui că te necăjesc, căci nu te mai iau în seriosul cuvintelor tale,
 însă nici tu nu te avânți în ale mele.
 „dar nu vorbești!” ce rost are
 să scot boli pe gură
 când mai am puțin și mă vindec
 de orice păcat omenesc?
 trăirile nu sunt pentru oricine
 și mă bucur că mi-am dat seama din timp,
 deși continui să mă agăț de aer ca și când aș mai avea nevoie să respir.
 din fericire pentru voi
 sunt insomniac și am rămas fără somnifere,
 iar clipitul intens mă sperie,
 căci atunci când închid ochii
 un amalgam de filme se derulează pe pleoapele mele
 obișnuite să nu simtă nimic niciodată,
 doar acum.

Ștefania COLȚAN, 11 E

mă desenez în linii astrale
 pe o foaie porțelanată și simplă
 și-mi simt denivelările
 cum se desprind în dame de pică.

mă pictez în culorile tale
 și sper ca într-o zi să încetez
 să-mi tai piesa de artă cu foarfece
 fără să mă chinui s-o resuscitez.

mă decorez cu pete de cerneală
 peste drumuri lungi de râuri gri
 și mă arunc furios în brațele tale
 când vreau sa-ți zăresc zorii de zi.

m-aș opri din a gândi pentru o clipă,
 dar nu pot trăi fără să respir,
 și aș înceta din a cânta balade,
 dar nu pot iubi fără să inspir.

Îl aștept la fiecare.

Ștefania COLȚAN, 11 E

Secolul douăzeci și unu omorârea arta

#Fără titlu 1

*Rupt de tine, rupt de tot
Privirea mi-o înclin
Si ațipind de-atâta insomnie,
De conștient, agățând, eu mă desprind.*

*Și rupt de tine, rupt de tot,
Lupta Demiurgului pentru mine,
Creează foc, creează lut,
Să-mi dăruiască o ultimă privire.*

*Deci, rupt de tine, rupt de tot
Și-n chin cu-o ultimă mișcare,
Închin un joc, închin un zâmbet,
Demiurgul vrut a dete-mi o suflare.*

*Dar, rupt de tine, rupt de tot,
Ațipesc eu întâia oară
Și ignorând cel dar divin,
Mă las a ta, ultimă povară.*

Bianca BĂDOI,
absolventă, promoția 2015

ascultacerea.
wordpress.
com/

Bianca BĂDOI,
absolventă, promoția 2015

Foto: C. Buzoianu

*Instinct genezic purtat
dintr-un mormânt,
Închin acum o mușcătură
întru cuvânt de început.
Și pată-i în ochi,
talismanu-i atârnă sfânt,
Capete ce zac,
sub același cer frânt.*

*Pecetluind un mâine
atât de rătăcit,
Te scrii în rânduri de
pergament umbrît.
Tacit aștepți un soare,
artă să-i fie asfințit,
Zăcând în grădini de beton,
mult prea amorțit.*

*Asfaltu-i stă sub talpă,
parcă spart de-o nouă viață
Si chipurile toate-i
poartă-n vânt o altă față.
O mână tremură-mpletită
în prăfuite taine,
Veghind din scursul timp cum
privirea-n lung îngheață.*

#Fără titlu 2

#Fără titlu 3

*Nu mai dorm, s-aud de veghe,
Să se spargă în timpane,
Ultimul cuvânt de dor,
Fie-i muză veche.*

*Nu mai cânt, să-mi scald fior,
Să se piardă în surdină,
O bătaie de-o eclipsă,
Inimă să nu îmi coși.*

*Nu mai scriu, să nasc regrete,
Să-mi smucească înc-un dans,
O lea umbrind poeme,
Frunza-i 'nalță într-un zbor.*

*Nu mai văd, să-mi trec păcate,
Să se-amestece-n decor,
Teamăt curge-n buze frânte,
Prim cuvânt de decalog.*

Bianca BĂDOIU, absolventă,
promoția 2015

*Un ochi aprins în cer brăzdat
Și-o mână clatinând aiurea,
Zace lent în nicăieri,
Să se tulbure în el.*

*Picioru-i calcă în văzduhuri,
Și-un gând e dus de lângă el,
Trupu-i urmează în sens invers,
Dorința către ieri.*

*Ceasu-i spart își face loc,
Să se-așeze într-o tihnă,
Doru-i mut se sparge-n zare,
Într-un înfundat nimic.*

*Și-n tâmpile-i stă un paradis,
În tălpi aprinse iadurile toate,
Eul atârnă în derivă,
Să nu se-arunce întru mâine.*

#Fără titlu 4

Foto: C. Buzoianu

Dans

printre mormintele gândurilor mele

*Îmi sună a greu o ceață sumbră
peste viitorul cel nu-l mai văd
sau simt.
Pășesc pe nori negri
ce din cuibul morții
apar pe nepusă masă...*

*Ajung sa strig spre umbre
de mult dispărute,
dar mă încăpățânez
să văd altfel,
îmi creez singur halucinații trăite.*

*Adun efectele disfuncționării umane
a tuturor ce au trecut prin inima mea.
Le pun la loc sigur
în ale mele reacții
a căror răspuns
nu-l aștept.*

*Privesc spre poze
arse în incendiul războiului
dintre sufletele din iad,
înflăcărate venite,
un nou început dorind să apuce.*

*Murmur speranțe
în aburii frigului dintre
dușmanii aceia
ce nu își lasă orgoliile la o parte.*

*Poate într-o zi
va veni și pacea,
de care o fi ea,
interioară sau exterioară,
a mea sau a altcuiva...*

*Pășesc încontinuu
pe alegerile celor din spatele meu
și cei din fața mea vor pașii
pe alegerile făcute de mine.*

Jessamine MURDZEK, 11 F

Transfigurant

Sunt o ea.
Vreau să fiu eu.
Mă vrei pe canapea,
Dar eu sunt la muzeu.

Mă vezi într-o rochie,
Când port pantaloni.
Zero conversație,
De port niște butoni.

Știi cine sunt,
Dar nu vrei să vezi.
Aș vrea să te-nfrunt,
Dar tot nu mă crezi.

Mai mult ca niciodată,
Îmi doresc să dispar,
Să nu fiu posedată
De un banal tipar.

Și așa a început
O frumoasă poveste,
A unui puști contrafăcut,
Ce a încetat să se deteste.

Daria PANĂ, 11 F

Icar

O simplă convorbire,
Dar am sperat mai mult.
Ai vrut să punem stop,
Dar am continuat fără s-asculț.

Pentru tine e un simplu joc,
Sau nici măcar atât,
Dar eu fug orbește după soare,
Pe un cer mohorât.

Ai scris o scurtă istorisire,
Cu mine, personaj secundar,
Dar, în povestea mea, rămân mereu
Icar.

O stea

Daria PANĂ, 11 F

A trecut mult timp
De când nu te-am mai văzut,
Și, cu toate acestea,
Iubirea tot nu s-a pierdut.

În toat-această nebunie,
Mi-ar plăcea să cred
Că-n final, vom fi bine,
Chiar și cu sufletul veșted.

Știu că e târziu,
Și pare-un sentiment nebun;
Ca un laș atâta timp,
Mai am un singur gând să-ți spun.

Cum brusc ai apărut,
În inimă-mi renăște
Ceva de mult pierdut,
Exact ca o stea.

Foto: C. Buzoianu

Vis real

Aș vrea să fie un vis frumos,
Să simt că trăiesc,
Dar adevăru-i dureros.
Supraviețuiesc.

A fost cândva o speranță,
Când rozul domina,
Dar asta-i doar o nuanță.
Brusc, negrul contamina.

Așteptarea

Foto: wallpaperplanet.net

Florin IONESCU, absolvent,
promoția 2019

Așteptarea... așteptarea în fața vieții, așteptarea în mrejele inițiativelor, așteptarea în cuprinderile extatice, așteptare în nefericiri... Tot timpul așteptăm ceva anume care să rezolve ceea ce ne lipsește, iar când luciditatea sau visarea ne procură soluția, zăbovim în aceeași tragedie a irezolvabilului, parcă, de fapt, am dori să ne chinuim o eternitate în drama care ne este existența. Dorim ca viață să ne fie o necurmată dramă, ridicată deasupra unor postamente ale clișeeleor, din ale căror gheare să evadăm în observațiile exterioare ale celorlalți, să fim priviți în gloria eroismului ca extrași din propria mizerie, însă decăzuți până la inexistență.

Parcă am fi prizonierii unei idei ce, de fiecare dată, se dovedește a ne adânci în propriile angoase: așteptarea în fața temporalității, convingerea în iluzia consolării că timpul este răbdător cu noi, dar, totodată, simțindu-ne claustrați în strivirile uriașe ale acesteia. Timpul nu are ce ne oferi, în afară de certitudinea că, la un moment dat, vom întâmpina sfârșitul. Nu timpul rezolvă, nu timpul repară, nu timpul vindecă, iar în cazul unor suferințe, nu putem vorbi despre uitare, căci ele ne însemnează precum o pecete ființa

o eternitate. De fapt, întâmpinăm alte motive pentru a fi nefericiți, iar ființa își direcționează forțele înspre îmbrățișarea celor nou apărute, cele vechi pierzându-și încet-încet valoarea, până când devin vagi ecouri ale deznădejdiei, ce capătă însă amploare într-o concentrare a panseurilor, suficient de mare.

Fie că realizăm sau nu, după o suficientă lăncezare în mrejele zvârcolirilor, ajungem să ne plictisim de motivul respectiv, astfel că ființa îi pricinuieste dispensabilitatea, iar noi simțim, în sfârșit, puterea asupra lui. Pare că aș invoca temporalitatea ca element regenerator, însă doar ca asocieri ale terminologiei, în realitate, nu ideea de timp este cea care ne asigură detașarea, ci convingerea lăuntrică a exilării într-o paradoxală asociere. Timpul este întinderea imaterială de-a lungul căreia ne-am desfășurat chinurile interioare; nu timpul, în așteptare, ne este de ajutor, ci lupta psihică în timp. Când ajungem să ne însușim suferința ca element constitutiv în evoluția personală, cucerirea dobândită scade în intensitate, iar dogorile interioare bat în regres. Ne concentrăm asupra altor cauze ce pot susține suferința, care ne stă alături... până la final.

Dragă Poezie

Maria GHEORGHE, 10 D

Foto: C. Buzoianu

Anotimpul copilăriei...

Mă simt goală, goală de-amintiri,
de vise dulci,
copilărești
De iluzii nebunești, duceți-mă,
vă rog,-napoi în
timp
să mai simt odată acest anotimp,
aș da totul
pentru încă o gură
Din a soarelui caldura, pentru zilele
în care
Priveam păsările călătoare, pentru nopțile în
care
Miroseam a toamnei boare...
Aș da tot ce am-napoi, să zâmbesc fără motiv
Să fiu copil definitiv, să râd, să plâng, să mă
joc,
să fiu iarăși un boboc...

Ce mai faci? Cum îți mai merge? Știu că ești supărată și dezamăgită, știu că, în unele împrejurări cuvintele-ți sunt răstălmăcite și absurde, fără sens. Te rog, iartă-i! Iartă-i pe cei care spun că te înțeleg și, de fapt, te distrug, iartă-i pe cei care își bat joc de tine, iartă-i pe cei care se folosesc de cuvinte încurcate pentru a impresiona, cuvinte neînțelese până și de ei.

Cei care zic că te înțeleg se înșală. Tu nu ești un obiect sau o ecuație matematică care trebuie înțeleasă. Nu, tu ești rodul imaginației și trăirilor noastre, ești gândirea noastră așternută pe hârtie. Ești o mare de emoții și sentimente, transmise doar prin cuvinte. Tu spui mai multe prin versurile tale decât am putea noi prin vorbe. Tu ești cea mai sinceră și subiectivă, uneori mai sinceră decât cuvintele omului. Tu faci legătura dintre natură și suflet. Cât despre rimă și ritm, ele sunt ca acele pentru brad, ca frunzele pentru copac, fără ele nu ești, iar cei care le abandonează, ei bine, aceia au întrecut de mult granițele tale. Pentru mine ești, și vei fi mereu, ca un refugiu al fanteziei, în care mă ascund de fiecare dată când simt că realitatea mă depășește. Așa că privește înainte de acum încolo!

A ta sinceră,
O scriitoare fantezistă

O pasăre din

Diana SAVU, 9 F

Era pasăre într-un oraș trist. Zona centrului ascundea atât de multe minunății, dar cine să le vadă? Cine să se uite la ele, când toată lumea se grăbea undeva să îndeplinească o treabă plictisitoare, care, la sfârșitul zilei, nule aducea decât stres? Este adevărat, existau excepții. Cei care reușeau să vadă frumosul printre sutele de cetățeni mohorâți, integrați în peisaj. Ei erau culorile din lumea ce refuza să se picteze. Ei zburau cu ochii larg deschiși ca să poată cuprinde minunile lumii, când ceilalți mergeau legați la ochi. Pe măsură ce te îndepărtați de punctul 0, totul devenea și mai trist. Blocuri și clădiri de birouri și tot felul de construcții de beton, utile doar grăbiților. Totuși, erau într-o continuă extindere, ca și cum ar fi încercat să mănânce toată țara. Mercedes cu 30 de locuri va goni ca vântul și ca gândul și îl va lăsa la fix.

Foto: Ilinca Smochină

Pe șosea, mașinile făceau legea. Pe trotuar, nevăzătorii. Dar cerul era al ei și al altor zburătoare, singurii invitați nepoftiți fiind ocazionalele avioane și elicoptere, dovezile evoluției lumii. Nu că ar fi putut vreodată să se asemene cu ele, copiii cerului, care înțelegeau taina zborului la fel de bine ca și visătorii. Vacarmul nu înceta niciodată și în ceafă îi sufla veșnic poluarea. Aer gri pentru orașul gri cu cetățenii lui gri.

Apoi, brusc, dar în același timp extraordinar de încet, zgomotul s-a oprit. Poluarea și-a ținut respirația. Tot orașul intrase în pauză. Desigur, mașinile încă mergeau nonșalant pe stradă, dar erau mult mai puține, autoritatea lor scăzând considerabil. Era uimitor cum marele monstru în creștere adormise, pe o perioadă nedeterminată de timp.

București

Cu toate acestea, motivul era cumplit, chiar și pentru o pasăre. Nu știa toată povestea, dar cuvintele „virus” și „pandemie” explicau mai mult decât era nevoie. Și pasăre de ai fi, tot te-ai uita cu milă la fețele acum inexpressive, ascunse sub bucăți de material. Erau locuri care nu adormiseră: spitalele. Ambulanțe din care se dădeau jos oameni de zăpadă deformați, cu ochelari de plastic în loc de cărbuni și mască în loc de gură, aduceau neîncetat oameni bolnavi. Cifre imense apăreau zilnic pe micile ecrane și nimeni nu știa ce să facă mai repede, mai bine.

Cu un spațiu atât de liber la dispoziție, pasărea își dădea seama ce multe lucruri se schimbaseră în timpul în care nevăzătorii făceau ture între bucătărie și dormitor, devenit odată cu închiderea lor în casă singurul spațiu pe care îl aveau la dispoziție. Aerul se îmbunătățise așa de mult încât aveai senzația că nu fusese niciodată altfel, că doar rareori se făcea abuz de tot felul de mijloace de transport. Era oare bine că s-a întâmplat aceasta? Era oare drept să se bucure de situație, cum făceau alte păsări, când în lumea lor totul aluneca rapid spre dezastru? Nu se putea descrie decât ca o luptă între bine și rău, arbitrată de timp. Singura speranță pe care o mai păstra era aceea că, atunci când toate se vor fi terminat, oamenii aveau să își dea seama cât de fericiți au fost, dar nu știau. Poate chiar aveau să înțeleagă și să se schimbe. Să înceapă să schimbe. Cine știe, poate imposibilitatea de a trece de granițele apartamentului lor avea să le trezească dorința de pictură.

„Nu se putea descrie decât ca o luptă între bine și rău, arbitrată de timp”

Foto: C. Buzoianu

DUBLUL

„MAREA TAINĂ A EXISTENȚEI NOASTRE NU CONSTĂ ÎN A TRĂI,
CI ÎN A ȘTI PENTRU CE TRĂIEȘTI.“

F.M. Dostoievski, *Frații Karamazov*

Maria MOHORA, 10 A

F.M. DOSTOIEVSKI (1821-1881)

Foto: gettyimages.com

Feodor Mihailovici Dostoievski, născut pe 30 octombrie 1821 la Moscova, a fost unul dintre cei mai importanți scriitori ruși, operele sale având un efect profund și de durată asupra literaturii, filozofiei, psihologiei și teologiei. Acesta a scris nuvela *Dublul* la vârsta de douăzeci și cinci de ani, imediat după debutul său cu romanul *Oameni sărmani*, fiind considerată cea mai gogoliană operă a lui.

Dublul este povestea halucinantă a lui Iakov Petrovici Goliadkin, subșef de birou cu gradul de consilier titular. Întâmplarea are loc în capitala Rusiei de atunci, St. Petersburg, pe parcursul câtorva zile. În cadrul unei vizite pe care o face doctorului său, Krestian Ivanovici, care este îngrijorat de atitudinea lui antisocială, prescriindu-i drept remediu să se distreze, Goliadkin se destăinuie medicului, susținând că are dușmani care vor să îl distrugă. Urmează ca protagonistul să participe la onomastica ficei legitime a consilierului de stat, Klara Olsufievna. La petrecere se comportă ridicol, fiind incapabil să-i adreseze cuvenitele urări sărbătoritei, sfârșind prin a pleca rușinat acasă, la miezul nopții, pe o vreme friguroasă. În drumul său nocturn are loc o întâmplare stranie: se întâlnește cu dublul său, o persoană identică cu el. Următoarea zi la serviciu, află că „dublul“ său a obținut postul vacant din departamentul în care lucra.

La început, îl crede om cumsecade, legând o prietenie cu el, împărtășindu-i secretele și frământările lui. A doua zi, însă, la locul de muncă, Goliadkin este batjocorit de dublura sa. Urmează mai multe întâmplări nefericite pentru eroul povestirii (își imaginează că dublul îi fură lucrările pentru a stabili o relație mai bună cu superiorii de la serviciu, Goliadkin senior are impresia că juniorul îi întoarce pe toți ceilalți împotriva lui, și multe alte ineptii) care, până la urmă, conduc la sfârșitul poveștii: internarea lui Goliadkin într-un azil, fiind considerat nebun, paranoic.

Ce este interesant în opera scriitorului rus nu este întâmplarea propriu-zisă, ci construcția unui personaj complex ca Iakov Petrovici Goliadkin. Neștiind nimic despre el la început, în afara faptului că are un loc stabil în societate și că suferă de o anumită boală neprecizată, cititorul urmărește personajul dostoievskian evoluând, trăind alături de el cele mai cumplite stări sufletești, de la nesiguranță până la alienație mintală. Deși suferind de la bun început, starea de paranoia a lui Goliadkin este în continuă agravare, la un moment dat chiar având impresia ca este

înconjurat de persoane identice cu el: „o liotă de Goliadkini absolut asemănători dau năvală, forțând ușile încăperii“.¹ În final, conflictul interior al lui Goliadkin este devastator pentru personaj.

Numele său este derivat din termenul rusesc голый (*golii*), care înseamnă la propriu *gol*, iar în sens figurat sărac, *oropsit*. Prin această legătură este intuită situația mizeră a personajului în societate, situația omului umil, oropsit.

Lectorul este derutat în permanență, nefiind specificat deloc dacă dublul se află sau nu doar în imaginația lui Goliadkin. Cel mai probabil sosia e un produs al imaginației lui Goliadkin, în ciuda faptului că și ceilalți îl pot vedea, deși cititorul nu are niciodată această certitudine, *Dublul* făcându-și apariția aproape mereu într-un mod supranatural. Întâmplările se petrec numai în mintea lui Goliadkin, starea lui mintală fragilă fiind tulburată de penibilul situației în care s-a văzut la petrecerea Klarei Olsufievna.

Goliadkin este similar personajului Akaki Akakievici, din nuvela *Mantaua* a lui Gogol, amândoi fiind funcționari obscuri, oameni sterși, stângaci, ușor ridicoli, care au parte de o soartă cruntă, tragică.

¹Dostoievski, Feodor Mihailovici, *Dublul*, București, Editura Litera, 2020, p. 241.

Foto: Maria Stănescu, 5

Foto: cpb-us-e1.wpmucdn.com

De asemenea, Goliadkin poate fi comparat și cu personajul principal din filmul *Lebăda Neagră* (2010). Ideea de a-și vedea dublura, persoană în antiteză cu originalul, este asemănătoare, în ambele cazuri, sfârșitul fiind dramatic pentru cei doi protagoniști.

Analizându-l pe Iakov Petrovici Goliadkin din perspectiva abordării ontologice a lui Miguel de Unamuno (din prefața operei *Trei nuvele exemplare și un prolog*), se disting trei ipostaze, și anume:

1. *Goliadkin cel real*, cunoscut doar de Creatorul său, F.M. Dostoievski;
2. *Goliadkin cel ideal al lui Goliadkin*, care, în cazul de față, este dublul său, acesta fiind varianta mai bună a personajului inițial (deși, umilindu-l în nenumărate rânduri, Goliadkin senior îl admiră, ba chiar îl invidiază pe Goliadkin junior, el fiind capabil să vorbească cu dezinvoltură cu ceilalți);
3. *Goliadkin cel ideal al altora* (niciodată Goliadkin cel real și nici Goliadkin al lui Goliadkin,

adeseori deosebindu-se foarte mult de amândoi): funcționarul penibil, paranoic.

Pentru a putea înțelege mai bine ce se întâmplă în imaginația protagonistului, iată o succintă analogie între Goliadkin senior și Goliadkin junior (*dublul*):

1. Goliadkin cel adevărat nu este iscusit la vorbă, când începe o conversație, se poticnește, pe când cel fals poartă natural o conversație;
2. Originalul preferă solitudinea, liniștea, în timp ce dublul se face plăcut de cei din jur cu ușurință;
3. Primul este un om onest, bun, modest, muncitor, iar celălalt este șmecher, îl ia în derâdere pe Goliadkin cel original și profită de pe urma lui.

„*Dublul* mi se pare cea mai bună scriere a lui Dostoievski. Este o poveste foarte minuțios elaborată, cu detalii de tip joycean și scrisă într-un stil extrem de expresiv. O operă de artă perfectă“ (Vladimir Nabokov)

SORCERY OF THORNS

by Margaret Rogerson

REVIEW

1

Mara Stoica, 9 B

We are met with an introduction to a high fantasy world we hadn't even dreamt of. It's not only made to impress but to show the wonders of a book filled world. It is going to be a while until there could be another literary universe that shows just how important books are for society at large and also how dangerous. The books, or grimoires in our case, are shown to be magical objects in need of protection and caring from those put in the position to do so. These are the librarians, most of which look after these books with the reverence required by such essential items. The grimoires presented here are a metaphor for the knowledge brought by books: sometimes it needs to be battled, sometimes it creeps inside your head, making you want to do its bidding, but it can also downright swallow you inside it.

Suntem întâmpinați de o introducere într-o lume fantezistă la care nici nu visaserăm. Nu este realizată doar ca să impresioneze, ci ca să prezinte minunile unei lumi pline de cărți. Va trece ceva timp până când ar putea exista un alt univers literar care să arate cât de importante sunt cărțile pentru societate în general și, de asemenea, cât de periculoase. Cărțile, sau grimoarele, în cazul nostru, se dovedesc a fi obiecte magice care au nevoie de protecție și care sunt îngrijite de cei însărcinați în acest scop: bibliotecarii. Mulți dintre ei au grijă de aceste cărți cu respectul cuvenit. Grimoarele prezentate aici sunt o metaforă a cunoașterii aduse de cărți: uneori presupune luptă, confruntare, alteori se strecoară în suflet, făcându-te să vrei să-i faci pe plac, dar te poate și absorbi de-a dreptul înăuntrul ei.

**O BIJUTERIE DE CARTE DE SINE STĂTĂTOARE.
UN NOU TIP DE MAGIE**

ZOGRU

„**ZOGRU** ESTE O CARTE DE AVENTURI, SINGULARĂ, FIIND, ÎN ACELAȘI TIMP, ȘI O REVIZUIRE A ISTORIEI ROMÂNEȘTI“

Leonardo Sanhueza, *Las Últimas Noticias*

Pavel Spulber, 9 H

Câteva informații despre carte:

- Titlul cărții: *Zogru*
- Autoare: Doina Ruști
- Editura: Polirom
- Anul apariției: 2013

În decursul anilor, Doina Ruști a fost admirată pentru simplitatea structurii cărților sale, dar și pentru complexitatea ideilor pe care le dezvelește. Scriitoarea a primit numeroase premii de-a lungul carierei, printre care și „Premiul Asociației Scriitorilor”, pentru opera *Zogru*. În acest roman, autoarea pune în lumină sufocanta și constanta neputință a unei entități, Zogru, de a interacționa direct cu diferite persoane. Pentru a intra în contact cu oamenii, Zogru se strecoară în sângele lor, astfel având control deplin asupra persoanei respective. Forma lui cea mai pură nu este niciodată aceeași; spre exemplu, el este descris de narator ca având ori forma unei cozi de cireasă, ori a unui fir de iarbă sau a unui nor. Deși ființa poate părea înfricoșătoare, de fapt ipostiază tocmai opusul. Agentul narativ îi conturează un fel de a fi uman, determinând cititorul să îl simpatizeze, în scurt timp, pe Zogru.

Foto: evz.ro

Deși protagonistul este foarte complicat, acțiunea nu este umbră de misterul existențial și se află într-un vals armonios cu identitatea lui Zogru, oferind explicații periodice. Doina Ruști se folosește de faptul că entitatea nu este originară din această lume și creează un univers în care există atât elemente istorice ale unor ere, cât și elemente fantastice, îmbinându-le pe unele cu celelalte într-un mod atât de firesc, încât provoacă derută. Sau, raportându-ne la teoria lui Tzvetan Todorov, ne aflăm în plin fantastic, ce constă în acel „echilibru fragil între forțele logicii și cele ale imaginației”.

Toată narațiunea este formată dintr-un colaj de amintiri vechi și noi, toate ducând spre momentul întâlnirii dintre Zogru și Andrei Ionescu. Eu am împărțit cartea în două „părți”, fiecare parte având în centru un personaj care îl fascinează pe Zogru. În prima parte se poate observa cea mai lungă amintire neîntreruptă, cea a perioadei de 40 de zile, în care Zogru a fost în pielea lui Pampu, un tânăr simplu, de la țară, fără ceva special, dar care este considerat de entitate ca fiind ca un frate din cauza

faptului că el a fost prima persoană văzută vreodată de diavolul-îngeresc. Moartea acestuia are un puternic impact asupra creaturii și, pe tot parcursul cărții, identificăm elemente discrete care ne duc cu gândul la Pampu. Partea a doua este concentrată mai mult asupra tuturor acțiunilor care au urmat morții primei gazde și care, inevitabil, duc spre mult așteptatul moment al întâlnirii cu Andrei Ionescu. Andrei Ionescu, un scriitor din București, este un personaj mult mai complicat decât Pampu, fiind considerat de protagonist ca fiind periculos, din cauza modului psihotic de a gândi. El este și unul dintre ultimii oameni cu care mai interacționează Zogru, înainte de a dispărea din lumea muritorilor, în anul 2005.

Nu în ultimul rând, subiectul operei ar permite analogia cu o producție cinematografică recentă: *The Outsider*, 2020 (ecranizare a romanului cu același nume scris de Stephen King): o entitate își caută adăpost într-un trup, diferența fiind aceea că, în serial, ea este exclusiv malefică. Recomand această carte tuturor celor care sunt entuziasmați de realismul fantastic.

Foto: wallpapersden.com

LEGENDE URBANE

Daria Andreea Enache,
Sara Maria Dan, 9 H
Pavel Spulber

Legenda urbană e o poveste modernă care nu s-a petrecut niciodată și care este povestită ca și cum ar fi adevărată, de regulă transmisă prin viu grai. Sintagma a fost folosit prima oară de către folcloristul american Richard Dorson, în anul 1968. De-a lungul timpului, legendele sunt modificate, puțin câte puțin, fiecare narator adăugând un detaliu propriu sau exagerând povestea inițială.

Prima *legendă* pe care o vom relata este una în care se regăsesc probleme sociale actuale: relațiile abuzive și lipsa încrederii în sine. Este vorba despre povestea unei femei, Kuchisake-Onna, al cărei chip a fost tăiat de soțul gelos. Se spune că aceasta umblă în nopțile cețoase și, purtând o mască chirurgicală, întreabă oamenii dacă este frumoasă. Indiferent de răspunsul lor, victimele sunt ucise cu sânge rece cu o foarfecă.

Foto: uhdwallpapers.org - Laurențiu Virvoreanu

Această legendă, ancorată în contextul pandemic actual, devine mult mai înfricoșătoare, deoarece toți oamenii poartă măști.

Altă poveste este cea a orfelinatului bântuit, situat pe Strada Franceză din Centrul Vechi. Zona este renumită pentru clădirile „locuite” de fantome, locația făcând parte din tabloul urban al Bucureștilor. Identificat la nr. 13 pe Strada Franceză, clădirea

stranie, care, în alte timpuri, era sediul unui orfelinat, este bântuită mai apoi de spiritele a 203 copii, care au murit în chinuri de nedescris, fiind lăsați să moară de foame și de sete.

O altă legendă este cea a lui Kunekune, o apariție înaltă, umanoidă și de culoare albă, cu o textură ca de hârtie. Ea apare în lanuri de orez sau grâu, uneori pe mare și, mai rar, în orașe, de obicei în jurul prânzului.

Membrele ei se învârt în permanență, ca și cum ar fi suflate de vânt, chiar dacă vremea este liniștită. Din cauza acestei mișcări neregulate, a primit numele „Kunekune“, adică „a se răsuși” sau „a se legăna“. Kunekune poate fi văzută numai de la distanțe mai mari, la țară fiind albă ca zăpada. Dacă cineva o privește, înnebunește pentru tot restul vieții. Nu există o descriere clară a fizionomiei, pentru că

oricine a văzut-o și-a pierdut mințile. Nimeni nu a găsit o explicație pentru ceea ce se întâmplă cu adevărat.

Ne vom referi și la povestea bălții care se află în pădurea Boldu-Crețească, numită „Balta vrăjitoarelor“, unde se zvonește că a fost decapitat Vlad Țepeș, vrăjitoarele strângându-se în jurul locului cu ocazia unor sărbători. Cele dintâi legende despre „Balta vrăjitoarelor” datează încă secolul al XV-lea.

Localnicii au sesizat fulgere și furtuni apărute din senin. S-a raportat că, în perioada anilor '90, a nins în miezul verii. O altă informație stranie despre această baltă este că ea nu se schimbă, nu seacă și nici nu se extinde, indiferent dacă plouă sau nu.

În ciuda aspectelor terifiante, legendele urbane reflectă o dimensiune a ființei umane, constituind o proiecție a imaginației și a fricii.

Moda interbelică

Foto: vectorstock.com

Daria Andreea ENACHE, 9 H

După secole dictate de moda din perioadele anterioare, încă se crede că fiecare moment al zilei și fiecare activitate necesită o ținută diferită. Desigur că nu toată lumea respectă această regulă, dar era un obicei să te schimbi pe parcursul zilei pentru activitățile de seară.

Începutul deceniului în materie de haine pentru femei a arătat diferit față de sfârșitul lui. În contrast cu începutul secolului XX, silueta ideală pentru femei era destul de dreaptă, fără suportul rochiilor structurate și al corsetelor.

Vorbind despre talie, aceasta a evoluat, fiind amplasată puțin sub nivelul taliei naturale la începutul anilor 1920 (1921), până aproape pe șolduri în a doua parte a deceniului (1928), apoi din nou accentuată la sfârșitul deceniului (1929).

Rochiile au fost și ele transformate cu timpul, din rochii largi și lungi, aproape până la glezne la începutul deceniului, la modele mai strâmte, abia acoperind genunchiul doamnelor în jumătatea târzie. Modele de zi erau destul de simple în comparație cu cele din perioada victoriană. Majoritatea decorațiunilor erau realizate fie din același material cel din care era făcută rochia, fie din materiale contrastante. Decorațiunile erau, de regulă, volane, gulere, funde și broderii.

Foto: pinterest.dk

Preferințele pentru culori au evoluat și ele, fiind la început discrete, apoi, în anii următori, devenind populare culorile vibrante, dar și cele pastel. De asemenea, culorile purtate erau și ele dictate de perioada anului în care erau utilizate. Tradițional, femeile purtau culori mai închise sau puternice iarna și alb sau culori pastelate în timpul verii.

Desigur că rochiile nu erau singurul obiect vestimentar purtat de femei. O alegere foarte populară și practică era combinația dintre o fustă și o cămașă, de obicei acoperită cu o jachetă asortată.

Această combinație era recomandată pentru femeile care lucrau și care erau active, fiind permisă puțină inspirație din moda masculină (de pildă, în stilurile vestimentare din 1927 și ulterior).

Ce designeri au influențat moda din anii 1920?

Un nume renumit în industria modei este Paul Poiret, care era deja popular și înainte de război, fiind cunoscut în principal pentru abordarea creativă pentru ținutele de seară.

JEAN PATOU promova un stil de viață activ, pentru care erau necesare haine sportive. Este de remarcat faptul că hainele sportive în acea perioadă nu se refereau la haine purtate în timpul activităților fizice, ci la cele purtate în timpul unei zile încărcate.

MADELEINE VIONNET era renumită pentru inventivitate. Jeanne Lavin a adăugat o notă de poveste și de mister creațiilor sale și, în final, a influențat totalitatea hainelor dedicate femeilor.

COCO CHANEL era celebră pentru una dintre cele mai cunoscute creații ale sale: „little black dress” din anul 1926, dar adevărul este că acest termen era folosit dinaintea popularității primite, ea nefiind cea care a creat acest desing, dar fiind prima care l-a vândut publicului. Creatoarea a inițiat o abordare unică în legătură cu moda, fiind o modalitate de exprimare a încrederii în sine și a personalității proprii.

Foto: pinterest.dk

O ținută tradițională a anilor 1920 nu este completă fără un ansamblu de accesorii. Când vine vorba de ținute de zi, ele ar fi, de obicei, limitate la o pălărie, o geantă mică, o pereche de mănuși sau niște bijuterii discrete.

Pălăriile la începutul deceniului aveau borul destul de mare și îndreptat în jos, asemănându-se cu o bonetă. Un stil de pălărie care s-a bucurat de popularitate enormă este cea în stil clopot, devenind o piesă de bază din garderoba oricărei femei. Trendul pălăriei de tip clopot a continuat până la începutul anilor '30. Pantofii erau cu toc, majoritatea având unul destul de jos și curbat.

Moda interbelică a reprezentat o punte de legătură între clasicismul primului deceniu și modernismul anilor '40.

IMPACTUL CELOR DOUĂ RĂZBOAIE MONDIALE

asupra arhitecturii și a modei

Sara Maria DAN, 9 H

Cele două mari războaie au transformat radical lumea în care noi trăim astăzi. Însă care a fost prețul acestei renașteri?

Chiar au adus omenirea mai aproape de idealul mult dorit?

Pacea, războiul și ștergerea urmelor lăsate de conflicte au ocupat o perioadă de 31 de ani din viața locuitorilor acestei planete, 31 de ani în care speranța a fost cea mai puternică armă.

ARHITECTURA

Oamenii au fost nevoiți să reia de la zero tot ceea ce au creat. Clădirile impunătoare sau casele Art Nouveau sau Secession specifice vremurilor erau acum un simplu teren. Aceste distrugerii în masă au deschis omenirii căi spre noi stiluri. Curentul arhitectural din perioada postbelică a fost caracterizat de istoricul arhitectonic William J. R. Curtis drept o „reexaminare critică a arhitecturii moderne

anterioare“. Astfel, modernismul a devenit orientarea majoră a arhitecturii de pe întreg globul.

MODA

Asemeni arhitecturii, moda a suferit schimbări majore. Femeile au devenit mult mai puternice, fiind lăsate singure în războiul pentru supraviețuire din exteriorul câmpului de luptă. Ele au înlocuit, în perioada interbelică, piesele de inspirație victoriană, menite să evidențieze și exagereze formele (1900-1910) cu articole vestimentare mult mai confortabile, ce aplatizau corpul femeii (1920). Odată cu începerea celui de-al Doilea Război Mondial, femeile au redevenit „stâlpul familiei“, astfel că, în perioada postbelică, omenirea asistă la o premieră: prima femeie care poartă pantaloni (1950).

Din aceste două mari categorii ce au la bază arta, putem observa cum „Toate-s vechi și nouă toate“ (M. Eminescu). Atunci când trecutul se împletește cu nevoile prezentului, rezultă un nou curent artistic. Lumea a pierdut aproximativ 125 de milioane de oameni pentru a renaște dintr-o cenușă suflată de vânt.

AGAIN, BUT BETTER

by Christine Riccio

REVIEW

2

It's not every day you can change your life completely. Shane has always been what her parents wanted her to be: the stellar kid in pre-med, the one with all the good grades, someone they could be proud of. The downside? She didn't make any friends and was completely wrapped up in the lonely bubble of herself.

When she decides to move to London for a semester abroad to fulfill her dream of becoming a writer, everything changes. Now she can do college right! She can make new friends, travel and maybe... find a boyfriend?

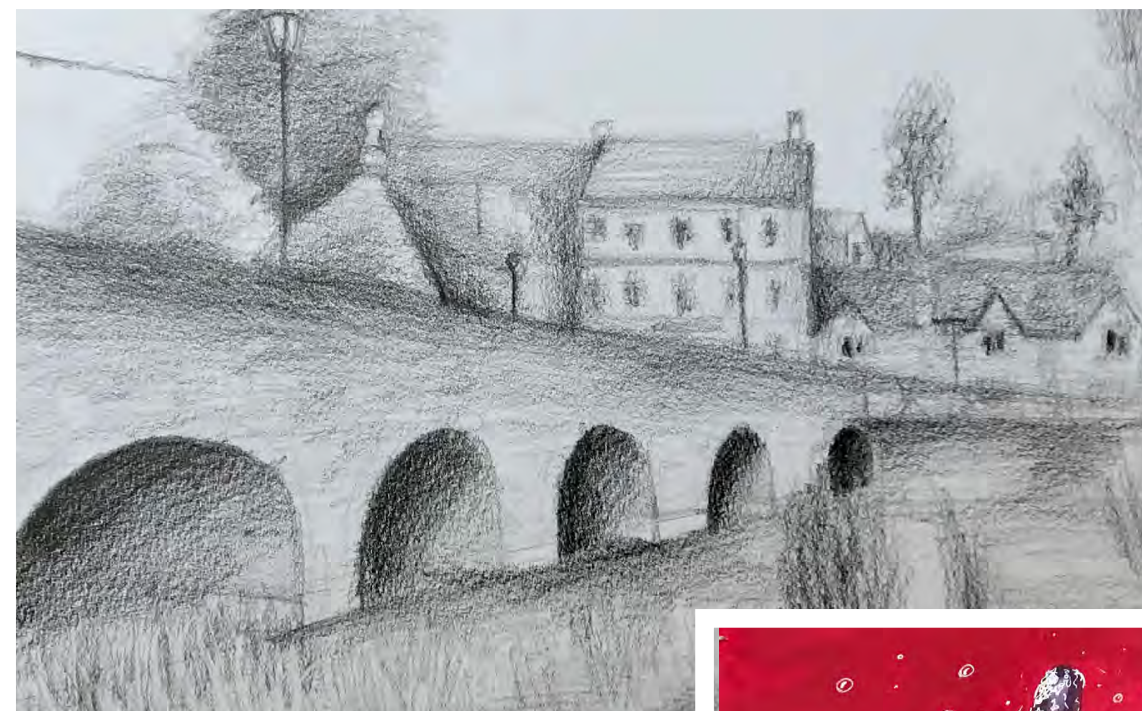
This book is the perfect example of a do-over: the new country which she can discover, the new friend group and a new style of life. Her journey is full of late-night card games, trips to the weird London supermarkets, and funny photos. It's the shot in the dark for a different life, the one she dreamt of, not the one chosen for her. It inspires readers to reach for the lives that would make them happy and to live them to the fullest, surrounded by the people who love them.

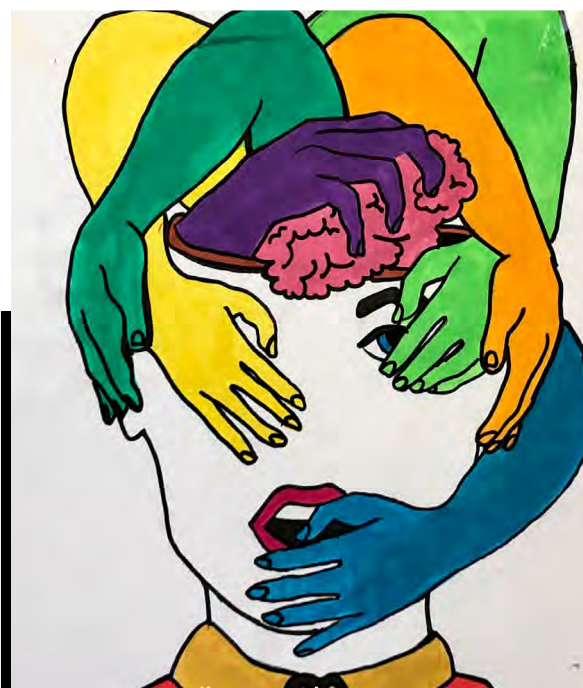
A SECOND CHANCE. A PERFECT OPPORTUNITY

Mara Stoica, 9 B

Galeria SPIRU

Larisa CONSTANTIN, 11 C

HEARTLESS

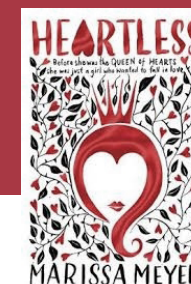
de Marissa Meyer

RE VI EW

3

De obicei, nimeni nu se gândește la personajul negativ al poveștii. Este cineva căruia ar trebui să-i fii împotrivă sau chiar să-l urăști, dar nimic cu adevărat important. Sigur, unii oameni s-ar putea gândi la motivele care stau la baza acțiunilor personajului negativ, dar s-a întrebat cineva de ce? De ce regina malefică a urât-o pe Albă ca Zăpada? Era gelozie, da, dar aceasta nu constituie, cu adevărat, un imbold pentru a răpi o viață. Esența cărții tocmai aici trebuie căutată: povestea din spatele unui personaj negativ. Ce s-a întâmplat astfel încât Regina Inimilor să fie atât de lipsită de inimă?

Povestea este atât de zguduitoare... Îți clădește dragostea pentru personaje și lumea în care trăiesc ele, iar apoi dă rămadă totul, secerându-ți sufletul. Simți tot ce a simțit ea pe tot parcursul cărții și apoi îți frânge inima, odată cu a ei. Am perceput lumea din această scriere ca pe ceva cald și vesel: o zi însorită plină de râsete, niște înghețată și tot felul de amintiri fericite. Modul în care se transformă, în cele din urmă, este ca descompunerea unui măr. Totul devine gri, sentimentele fericite putrezesc, râsul moare, lăsând țipete furioase și apoi liniște fără simțire. Este, într-adevăr, un *roller coaster* emoțional; unul în care mă bucur că am sărit.

VOR CĂDEA CAPETE. NIMENI NU ARE PARTE DE UN FINAL FERICIT

Mara Stoica, 9 B

Cât de mult îți dorești ?

Antonio GROSU, 9 D

Imagini: wallpaperaccess.com/karate

Sportul a fost întotdeauna activitatea prin care am reușit să mă destind, să uit de probleme sau chiar de diverse stări de tristețe și gânduri rele. Practic *Karate Tradițional* și concurez încă de la vârsta fragedă de zece ani. Până în momentul de față, am reprezentat România pe podium de patru ori: de două ori la europene - în Pitești (România, 2019), în Portorož (Slovenia, 2018) și de alte două ori la mondiale - în Cluj (România, 2017) și în Sindelfingen (Germania, 2019).

Povestea mea începe de la primul antrenament, în urmă cu opt ani. După spusele *sensei*-ului meu, eram mic și nedumerit. Pe atunci nici nu mă gândeam că voi ajunge vreodată să concurez sau chiar să câștig.

Pur și simplu m-am dus la karate pentru a învăța câte ceva despre auto-apărare, fiind încurajat de către tatăl meu. Mama nu era așa de încântată de idee, gândind că așputea fi rănit, însă am continuat. Până și în ziua de astăzi, are emoții foarte mari când, la concursuri, vede că mă pregătesc să intru pe suprafață. Cu toate acestea, părinții au fost cei care întotdeauna au fost alături de mine! În opinia mea, ei sunt o adevărată comoară. Timp de trei ani, am practicat fără să știu că există aceste competiții. Însă, la zece ani, am aflat din întâmplare, auzind doi colegi vorbind de prestația lor și, curios fiind, am întrebat despre ce discută. Ei mi-au explicat totul și imediat am realizat că îmi doresc să urmez acest drum.

Am stat de vorbă cu părinții mei și i-am convins să îmi dea voie să particip. De atunci, am început să mă antrenez zilnic, din ce în ce mai serios, și să visez că voi ajunge cât mai sus. Totul a decurs repede, primul campionat a venit, dar, evident, nu am reușit să câștig. Cea mai importantă parte este că nu am lăsat lucrul acest lucru să mă dezamăgească și am continuat să muncesc în fiecare zi, cu gândul că visul meu se va îndeplini!

Toamna anului 2016 a marcat prima prezență pe podium. Am ieșit pe locul al treilea, pentru mine a însemnat enorm, deoarece a fost momentul în care munca mea a dat roade! Seriozitatea mea a sporit și dorința de a câștiga s-a intensificat. La următoarele concursuri am ieșit doar pe locul întâi și, astfel, am reușit să mă calific pentru campionatul mondial de la Cluj, în anul 2017. Acele ore petrecute în sala de antrenament și-au arătat rostul: m-am clasat pe primul loc la proba individuală și la cea de echipă! Am fost foarte încântat și mândru de performanța mea. Până la urmă, tocmai devenisem campion mondial și reușisem să-mi reprezint țara pe locul întâi!

Rezultatele au continuat să vină prin multă muncă și motivație. Nu pot să spun că a fost ușor... uneori mi se părea că nu mai reușesc să evoluez și că nu voi putea ajunge la performanțe precum cele din trecut. Aici au intervenit părinții, care m-au susținut mereu și m-au pus din nou cu capul pe umeri, lucru pentru care le voi fi recunoscător toată viața.

Pe de altă parte, a fost dificil (și încă este) să mă văd cu prietenii. Având antrenamente și dimineața și seara la sfârșitul săptămânii, de multe ori nu am putut să merg la petreceri. A fost destul de trist, însă a fost alegerea mea și nu regret nimic. În acest moment consider că

am luat o decizie bună deoarece, după fiecare antrenament, știu că sunt cu un pas mai aproape de a-mi îndeplini visul, iar acea senzație de onoare este incomparabilă. Munca mea nu a luat sfârșit și va continua mult timp de acum încolo!

Prin urmare, orice lucru este realizabil, indiferent că vorbim despre sport, școală sau oricare alt domeniu. Totul ține de cât de mult îți dorești să reușești și de cât de ambițios vei fi pentru a-ți atinge visurile!

TAEKWON-DO

Text și foto: Mara Clarisa CIOBANU, 9 G

GARETH AVENELL

- instructor britanic de Taekwon-Do;
- licențiat în bioștiință și știința sportului;
- studii postuniversitare de fiziologie umană aplicată la Londra.

TAEKWON-DO este un sport care combină arta luptei cu mâinile și picioarele (în coreeană: *tae* - „a sparge” sau „a distruge cu piciorul”, *kwon* - „a rupe” sau „a distruge cu mâna” și *do* - „arta de a...”).

Taekwon-Do este arta marțială coreeană fondată de generalul Choi Hong Hi, în data de 11 aprilie 1955.

*

La începutul lunii decembrie, am avut ocazia să discut cu domnul GARETH AVENELL, instructor britanic de Taekwon-Do, care și-a deschis recent propriul curs de profil în București. S-a stabilit în România în anul 2015 și este profesor de științe la International School of Bucharest (ISB). După ce a obținut la Canterbury diploma de licență cu onoare în domeniile bioștiinței și al științei sportului, și-a continuat studiile postuniversitare de fiziologie umană aplicată la Londra. Momentul culminant a fost prezentarea lucrării sale de cercetare despre impactul neuromuscular al deshidratării la Societatea Regală de Medicină în cadrul primei conferințe a Institutului European de Hidratare. Ca atlet, Gareth Avenell a participat la multe competiții în UK și peste hotare, reprezentând echipa Angliei în 2007 la Campionatul European și la cel Mondial. Ca antrenor, a pregătit cu succes sportivi de la clubul local, dar și de la Universitate. Mulți dintre ei sunt acum experți în domeniul lor, profesând peste tot în lume.

MARA CIOBANU: De ce ați venit în România?

GARETH AVENELL: Povestea mea românească a început în anul 2007, când România s-a alăturat Uniunii Europene. În acel an, la Universitate, cred că 10% dintre studenți erau români. A fost al doilea an la Universitate și am avut o mulțime de prieteni români. Apoi, în anul 2010, am venit pentru prima dată în România, cu scopul de a vizita niște prieteni; de fapt, am fost într-o excursie cu douăzeci și cinci de studenți de la Universitate și am mers la Vama Veche și Moeciu de Sus, în munți, apoi am mers la Sinaia și Bran și am explorat împrejurimile. Apoi, când am sesizat o oportunitate de muncă în România, aceea de a fi profesor într-o școală, m-am gândit: „Cool, îmi place foarte mult România, îmi plac foarte mult românii”, așa că am decis să mă mut aici și să accept *job*-ul.

M.C.: Cum, de ce, când ați început Taekwon-Do?

G.A.: Am început Taekwon-Do când am fost în echivalentul clasei a unsprezecea din România și cred că mi-am dorit întotdeauna să practic arte marțiale. Am făcut judo când eram foarte tânăr, în școala primară, mergeam o oră dimineața înainte de cursuri și mă antrenam. Apoi, în gimnaziu și liceu, am profitat de existența unui club la școală (ce își desfășura activitatea seara). Mai mult, exista o persoană (la școală) care îmi era antipatică și care urma să frecventeze activitățile clubului. Mi-am spus: „Artele marțiale sunt ceea ce vreau să fac”, așa că am decis să merg și să-l întrec.

M.C.: La ce concursuri ați participat?

G.A.: Am participat la multe, multe, competiții, regionale și naționale, în Marea Britanie, apoi am făcut câteva *turnee deschise* (turneul deschis înseamnă că oricine poate participa) internaționale. În anul 2007, au fost Campionatele Europene, unde am reprezentat Anglia, apoi mai târziu, în acel an, în Canada, s-au desfășurat Campionatele Mondiale (îmi amintesc că am vorbit cu echipa României chiar și acolo).

M.C.: Ce înseamnă acest sport pentru dumneavoastră?

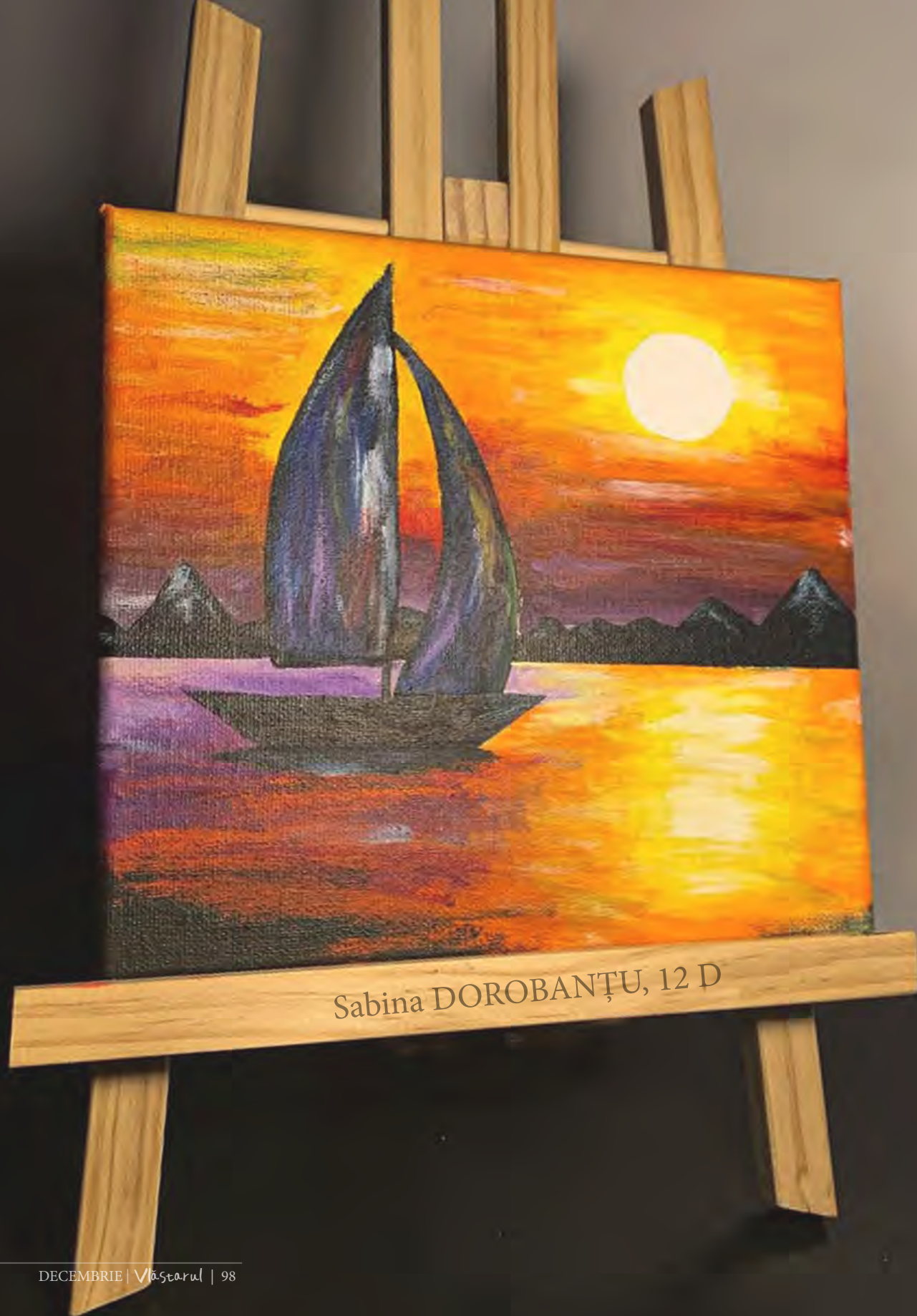
G.A.: Cred că „sport” este o alegere interesantă a cuvintelor, deoarece pentru mine sportul este doar un aspect al Taekwon-Do. Putem participa la competiții și ne putem implica în sport, putem concura unul împotriva celuilalt, putem să încercăm să câștigăm, dar, de fapt, Taekwon-Do este mult mai mult decât atât. Taekwon-Do înseamnă sănătatea fizică, autoapărare și este, de asemenea, o artă socială. Avem o structură socială în Taekwon-Do, o anumită ierarhie, persoanele cu mai multe experiență (seniorii) le ajută pe cele neinițiate, mai neexperimentate, așa că toate acestea se reunesc și aceasta este foarte important pentru mine în Taekwon-Do. Cred că sportul este mai important atunci când ești tânăr; sănătatea și autoapărarea sunt importante doar pentru unii oameni, însă de latura socială beneficiază toată lumea.

M.C.: Care sunt planurile dumneavoastră pentru viitor?

G.A.: Am locuit în România timp de cinci ani, fără să deschid o școală, dar am decis că vreau să fac aceasta în timpul stării de urgență, pentru că eu consider că, având în vedere aspectele sociale pe care le-am menționat anterior, este important să ieși din izolare și să te implici într-o activitate de grup. Așa că am înființat un club de Taekwon-Do. Aș dori să-l extind și să am succes, datorită firii mele competitive, și cred că, dacă reușesc, putem obține mai mulți studenți și putem instrui oameni. Astfel, poate, pe parcurs, se vor dezvolta viitori instructori și mai multe centuri negre; acesta ar fi un obiectiv cu adevărat important pentru mine.

M.C.: Care este mesajul dumneavoastră pentru persoanele care doresc să se apuce de Taekwon-Do?

G.A.: Taekwon-Do este pentru toată lumea, nu trebuie să vă faceți griji dacă nu sunteți în formă, veți deveni! Nu trebuie să vă faceți griji dacă credeți că este doar pentru oameni puternici. Toată lumea poate practica Taekwon-Do, învățând cum să-și folosească resursele corpului pentru a obține din el capacitatea maximă a forței. Este foarte ușor.

Sabina DOROBANȚU, 12 D

DAN HELICIUG

IN TER VIU

Interviu realizat de Andreea SICOE, 10 G

noiembrie 2020

„Calm. Echilibru. Educație.“

Foto: zilesinopti.ro

„SPITALUL DE URGENTĂ“

Foto: playtech.ro

„Talentul este rotund“

Dan HELCIUG este actor, muzician, compozitor, textier, lider vocal și prezentator TV, fiind absolvent a două facultăți: U.N.A.T.C. București și Facultatea de Științe Cognitive. Astăzi ne adresăm muzicianului cu experiență, cu o anumită cultură muzicală, al cărui punct de vedere e util de luat în considerare. Dorința mea de a afla răspunsurile la întrebările din rândurile care urmează a venit în urma vizionării unui concert acustic live. Recitalul cuprindea mai multe piese proprii, dar și câteva cover-uri ale unor celebre melodii vechi. A fost unul dintre momentele care mi-au confirmat viziunea despre modul de a fi al unui artist: conectat cu publicul și cu muzica sa. Astfel, muzica devine un instrument de transmitere a sentimentelor prin complexitatea armoniei sonore.

Andreea Sicoe: Dacă nu mă înșel, ați început să studiați muzica de la vârsta de doisprezece ani. Cum v-ați descoperit această pasiune?

DAN HELCIUG: Am descoperit arta la 12 ani. Așa cum spunea cineva, talentul este rotund. Am început să scriu poezii, nuvele, apoi am simțit nevoia de a învăța un instrument muzical. Nu tu alegi arta, ci ea te alege pe tine.

A.S.: Mi se pare că, încă de la începuturi, trupa din care faceți parte, „Spitalul de Urgență“, a mers pe o linie proprie. Cum reușiți să nu va abateți de la aceasta urmând tendințele?

D.H.: Trupa „Spitalul de Urgență“ este proiectul meu. Sunt cantautor, iar piesele și textele îmi aparțin în întregime. Prima trupă alături de care am avut succes a fost Parlament. Muzica „Spitalului de Urgență“ este atemporală, nu poate fi fixată într-un anumit val muzical, nu are nicio legătură cu celelalte trupe românești. De ce? Pentru că este o prelungire a viselor mele. Nu am fost și nici nu sunt interesat de trendurile muzicale. Arta mea este un tip de comunicare spirituală cu oamenii și cu Dumnezeu.

A.S.: Credeți că publicul este cel care creează tendințele, pentru că ascultă un anumit gen muzical, sau artiștii, pentru că îl promovează?

D.H.: Artistul creează tendințele muzicale. Cel puțin, așa era până acum 10-15 ani. Din păcate, în perioada actuală, casele de producție sunt cele care generează trenduri, iar acestea sunt, de cele mai multe ori, artificiale, mercantile, mecanice.

A.S.: V-ați lansat în industria muzicală în anul 1998. Cum vi se pare că era muzica pe atunci în România?

D.H.: Am făcut parte dintr-un val de artiști pionieri, sinceri, entuziaști și talentați, deschizători de drumuri. Din păcate, aceste drumuri sunt acum folosite, în mare parte, de o industrie muzicală rece, care a monopolizat absolut tot ceea ce înseamnă fenomen muzical românesc. Din acest

„tot“ muzical primează muzica de tip fast-food. Marele nostru noroc, al artiștilor independenți, îl reprezintă expunerea pe internet.

A.S.: Am văzut că vreți să deschideți o școală de muzică și actorie. Cum vedeți dumneavoastră viitorul muzicii în România, luând în considerare tânăra generație?

D.H.: Nu văd niciun viitor al muzicii și de aceea am hotărât să găsesc tinere talente pentru a-l proiecta: Dan Helciug Art Academy.

A.S.: Ce liceu ați absolvit? Aveți vreo amintire aparte legată de viața de licean?

D.H.: Am absolvit Liceul German București. Cântam foarte mult în liceu cu niște prieteni și aveam chitările confiscate frecvent la cancelarie.

A.S.: Acum, dacă ne permiteți, avem câteva întrebări ușor adaptate celor din Chestionarul lui Proust. De ce vă temeți cel mai mult?

D.H.: De mine și de Dumnezeu.

A.S.: Cum arată ziua perfectă?

D.H.: În familie și pe scenă.

A.S.: Ce calitate preferați cel mai mult la oameni?

D.H.: Bunătatea și sufletul bun.

A.S.: Ați putea să vă schimbați o trăsătură de caracter, care ar fi aceea?

D.H.: Nu vreau să schimb nimic. Viața asta este un test, iar schimbările interioare trebuie descoperite pas cu pas. Experimentez schimbările pe măsură ce se dezvoltă nevoia de schimbare.

A.S.: Mâncarea preferată?

D.H.: Mâncarea de fasole roșie/neagră. Salată de avocado.

A.S.: Rock sau folk?

D.H.: Și, și.

A.S.: Un mesaj pentru liceeni? Ce credeți că ar trebui să facă ei, în primul rând, acum, pentru a traversa cu bine această perioadă?

D.H.: Calm. Echilibru. Educație.

Mumia

Sarra CRUCERU, 9 G

Filmul *Mumia*, regizat de Alex Kurtzman, prezintă o prințesă antică, Ahmanet, care, odată ce i se găsește cripta din adâncul deșertului, este trezită la viață în zilele noastre, aducând cu ea răul suprem acumulat timp de milenii, cât a stat prizonieră sub pământ. Pentru a se răzbuna din cauza destinului ce i-a fost furat pe nedrept, aceasta amenință omenirea cu terori nemaivăzute, dincolo de orice putință de a înțelege. Filmul cuprinde o combinație uluitoare de *thriller-love story*-acțiune-aventură- S.F-dramă și, tocmai de aceea, încă din prima zi de lansare, a cucerit inimile oamenilor, ce de-abia așteptau să vadă această „Nouă Lume” complex creată.

Pe lângă subiectul de-a dreptul captivant,

completat de această diversitate de genuri de film, *Mumia* a primit atâta atenție și apreciere și datorită celebrului actor: Tom Cruise, care a primit rolul protagonistului (Nick Morton), cel care va ajunge „Alesul” prințesei antice și o va înfrunta cu vitejie, fiind singura speranță de salvare a omenirii.

Totuși, deși filmul este senzațional, surprinzându-și mereu spectatorii și ținându-i într-o continuă stare de alertă pe tot parcursul derulării lui, am constatat și un minus. Chiar dacă i s-a accentuat foarte bine portretul exterior, gândurile protagonistului au rămas un mister pentru spectatori, care pot doar intui ce simțea, în adâncul sufletului, Nick Morton, în timp ce înfrunta mumia.

Foto: wallpaperflare.com

Ei bine, am descifrat unul dintre monologurile interioare ale protagonistului de-a lungul confruntării, monolog ce poate fi confirmat de către cei care au văzut filmul. Sper că, după ce îl veți citi, veți fi pe deplin lămuriți în privința perspectivei pe care a avut-o Nick Morton asupra evenimentelor. „Sunt urmărit... De cine? Ei bine, de mumia unei prințese antice, care, pe lângă faptul că îmi face părul măciucă de fiecare dată când corpul îi începe să se dezintegreze, mai vrea și să mă transforme în sclavul ei! Of... Măcar de mi-ar fi trecut prin minte câte se vor întâmpla după ce îi voi găsi cufărul întâmplător, în cripta din Irak!

Căci, dacă m-aș fi gândit la toate acestea de la început, atunci poate mi-aș fi propus ... hmm... mi-aș fi propus să mă întorc acasă, fără să mai explorez absolut nimic din ceea ce nu mă privește! Dar trebuie să mă înțeleagă și pe mine cineva! Tentația era mult prea mare! Adică... parcă și vedeam la știri: *Nick Morton a ajuns miliardar după ce a dezgropat un mare secret al Antichității!* Urma să devin celebru! Dar nu... Eu nu m-am ales cu faima unui arheolog, ci cu criticile celor care vor fi omorâți

de acea mumie înfiorătoare. Cine, mă rog, i-a dat dreptul de a teroriza întreaga lume? În orice caz, nu eu!”

Acesta a fost monologul interior pe care mi l-am imaginat eu pentru... adică, nu! Voiam să spun că acesta este, MAI MULT DECÂT SIGUR, monologul protagonsitului, Nick Morton, în timp ce era urmărit de către mumia înfiorătoare. Lui i-a fost teamă permanent și avea îndoieli mari în privința reușitei de a o învinge pe prințesă, însă aceasta nu l-a oprit

din a încerca (ceea ce, câteodată, este mai important decât izbânda în sine).

Acestea fiind zise, filmul *Mumia*, în care joacă Tom Cruise alături de Sofia Boutella și Annabelle Wallis, i-ar surprinde în mod plăcut pe toți cei care își doresc să se bucure de o nouă lume înfricoșătoare, bântuită de puteri supranaturale, foarte realist create, și să aibă parte de multe răsturnări de situație, care să le stârnească din ce în ce mai mult curiozitatea privind deznodământul, ținându-i permanent în alertă.

1. HARRY POTTER

J. K. Rowling

Cele opt volume ale seriei *Harry Potter* formează o serie foarte populară în întreaga lume; ele aparțin genului fantastic. Cărțile tratează o lume a vrăjitorilor, protagonist fiind un tânăr vrăjitor numit Harry Potter. Punctul central al poveștii îl reprezintă conflictul dintre Harry și întunecatul vrăjitor, Lord Voldemort, care i-a ucis părinții (lui Harry), în misiunea sa de a cuceri lumea vrăjitoriei...
(wikipedia.org)

2. RĂZBOIUL CARE MI-A SALVAT VIAȚA

K. B. Bradley

Într-o lume nesigură, pe fundalul luptei pentru supraviețuire din întunecații ani ai celui de-Al Doilea Război Mondial, Ada, o fetiță de nouă ani, are de purtat propria ei bătălie pentru a demonstra că nu e cu nimic diferită de ceilalți. Umilită de propria mamă din cauza unui defect fizic, ținută captivă în apartamentul lor cu o singură cameră, Ada profită de faptul că toți copiii sunt evacuați din Londra și, împreună cu fratele ei, Jamie, fuge departe de răutatea mamei. Așa ajung să o cunoască pe Susan Smith...
(editura-arthur.ro)

3. IT

STEPHEN KING

Orașul bântuit (titlu original *It*) este un roman de groază scris de romancierul Stephen King, publicat pentru prima dată în 1986. Romanul prezintă povestea a unui grup de șapte prieteni din orașul Derry din statul Maine, care sunt terorizați de IT, o creatură care se prezintă ca Pennywise, clown-ul dansator, dar care poate lua forma a diferite temeri ale copiilor, în funcție de fiecare dintre ei...
(wikipedia.org)

4. MAITREYI

MIRCEA ELIADE

Maitreyi este un roman exotic, al experienței, scris de Mircea Eliade. A fost publicat pentru prima oară în 1933 și s-a bucurat de popularitate în întreaga lume, fiind tradus în mai multe limbi: franceză, engleză, italiană, germană, spaniolă, catalană etc. Eroina romanului, Maitreyi Devi, fika unui mare filozof indian, Surendranath Dasgupta, trăiește o dragoste mistică, cu Allan, un tânăr inginer englez...

5. CRIMĂ ȘI PEDEAPSĂ

F.M. DOSTOIEVSKI

Unul dintre cele mai impresionante romane scrise vreodată, *Crimă și pedeapsă* prezintă, în prim plan, drama lui Raskolnikov, un student care pune la cale uciderea și jefuirea unei bătrâne cămătare, atât pentru a-și rezolva problemele financiare, cât și din dorința de a-și demonstra lui însuși că este îndreptățit să o facă. Imediat după săvârșirea crimei, protagonistul se îmbolnăvește și are remușcări cu privire la acțiunile lui...
(wikipedia.org)

TOP 5 CĂRȚI

Sondaj realizat de Daria PANĂ (11 F) și de Sabina DOROBANȚU (12 D)

În perioada 1-5 noiembrie 2020, prin intermediul platformei *Google Forms*, echipa de redacție a lansat un chestionar cu privire la preferințele elevilor din C.N.S.H.B. referitoare la cărțile citite. Au răspuns 304 elevi, cu vârste cuprinse între 14 și 18 ani. Chestionarul a avut în vedere și un top al albumelor muzicale și al actorilor/actrițelor, pe care le vom publica pe site-ul revistei: *vlastarul.com*. Pe primele trei locuri se situează următoarele titluri: 1. Seria *Harry Potter* de J. K. Rowling; 2. *Războiul care mi-a salvat viața* de Kimberly Brubaker Bradley; 3. *IT* de Stephen King.

Andrei TEODORU,
absolvent, promoția 2020

CEASUL CARE SALVEAZĂ VIEȚI

MĂRTURIILE CĂTORVA DINTRE OAMENII A CĂROR VIAȚĂ A
FOST SALVATĂ DE APPLE WATCH

„Aș fi murit acolo dacă nu aveam telefonul la mine!” O expresie pe care, sunt convinși, mulți dintre noi am auzit-o sau poate chiar am gândit-o, la un moment dat. Unele dispozitive au cu adevărat potențialul de a salva vieți, dintre acestea cel mai popular fiind *Apple Watch*. Din momentul lansării sale, în 2015, până în prezent, au început să circule povești despre vieți salvate de către cel mai vândut ceas inteligent din lume (cf. Canalys Wearable Band Analysis, Mai 2020). Spre exemplu, cazul lui Torolv Østvang, un bărbat norvegian în vârstă de 68 de ani care, în februarie 2019, aflat în vizită la prieteni, s-a dus în jurul orei 4 dimineața la toaletă și, în urma unei căderi bruște de tensiune, s-a prăbușit pe podeaua din baie, lovindu-se la cap. „Nimeni nu mi-a auzit căzătura” spune el. „Prietenul meu și soția sa nu au aflat nimic până când a venit poliția la ușa lor”. Accidentarea a declanșat funcția de detectare a căzăturilor (funcție introdusă pe *Apple Watch* seria 4), care anunță autoritățile dacă nu detectează mișcare timp de un minut în urma unei căzături puternice. După ce a primit alerta, poliția locală a contactat soția bărbatului pentru a afla cu precizie unde se află. „Puteam vedea coordonatele GPS ale locului în care mă aflam, dar nu puteam ști exact apartamentul.” Paramedicii l-au dus imediat la un spital din apropiere.

Un alt caz impresionant este cel al lui Kacie Anderson, o femeie în vârstă de 26 de ani, din Florida. La ora de vârf, într-o seară ploioasă de vineri, Kacie,

împreună cu fiul său în vârstă de doar nouă luni, erau în drum spre casă, când au oprit într-o intersecție aglomerată pe autostradă. Soțul ei era la doar câteva mașini distanță de cei doi. Într-un moment de neatenție, un șofer băut, deplasându-se cu o viteză de 99 de km/h, a lovit mașina în care se aflau cei doi. „Primul lucru pe care l-am putut gândi a fost: Parker e ok?”. Îl auzeam țipând. Simțeam mirosul benzinei care se infiltra în mașină, dar nu puteam vedea nimic”. Kacie a început să își caute telefonul, dar, din cauza forței cu care a fost lovită mașina, lucrurile sale s-au împrăștiat peste tot pe șosea. În timp ce căuta, și-a atins încheietura mâinii și și-a amintit că purta un *Apple Watch*. A apăsă coroana „Digital Crow” și a spus: „Siri, call 911.” Când soțul ei a ajuns la locul accidentului, ambulanța era deja acolo. „Au putut afla unde sunt, fără ca eu să știu exact unde mă aflam.” spune Anderson.

Un ultim caz este cel al unei femei din Michigan, care a salvat viața soțului său în vârstă de 61 de ani, după ce acesta a căzut de pe barca lor. Neavând telefonul la îndemână, și-a folosit ceasul pentru a suna 911. „Dacă i-ar fi dat drumul, ca să meargă după telefon, bărbatul s-ar fi înecat”, spun serviciile de urgență din South Haven. Apa avea 5,6 grade Celsius și bărbatul era aproape „lipsit de viață” atunci când au ajuns salvatorii.

Se pare, deci, că tehnologia devine din ce în ce mai utilă de la an la an, iar tehnologia de sănătate are potențialul de a îmbunătăți considerabil calitatea vieții.

AMONG US

Among Us este jocul care de ceva vreme a cucerit toți copiii și adolescenții din lumea întreagă. Acesta are ca idee principală demascarea unui impostor și este un joc atât de echipă, cât și pe cont propriu. Regulile sunt simple: există unul sau mai mulți impostori, iar restul jucătorilor sunt coechipieri care încearcă să prindă impostorul și să câștige. Impostorul are ca scop omorârea tuturor pentru a câștiga, dar și să nu fie prins când omoară. Coechipierii au rolul să prindă impostorul, dar și să facă anumite misiuni. Atunci când este găsit un corp mort se dă alarma și toți jucătorii se adună și încep o dezbatere despre cine cred ei că este impostorul. Următorul lucru care este de făcut este votatul: fiecare jucător votează pe cineva, iar după ce s-au acumulat toate voturile, cel care a strâns cele mai multe este eliminat. Dacă cel eliminat este impostorul, coechipierii câștigă, dar dacă nu, jocul continuă. De asemenea, dacă coechipierii reușesc să-și termine misiunile înainte ca impostorul să-i omoare, aceștia câștigă.

În plus, acest joc ne învață că nu contează doar să-ți exprimi părerea, dar și să știi cum să îți susții ideile prin argumente și să-i faci pe ceilalți să te asculte și să te urmeze. Chiar dacă ești impostor sau coechipier, puterea de convingere te va ajuta foarte mult. Atunci când ești impostor, scopul tău este să nu fii descoperit și să te dai ca fiind un jucător obișnuit, iar atunci când îi convingi pe ceilalți jucători că altcineva este impostorul, îți mai câștigi niște timp în joc și poate chiar reușești să câștigi. Pe de altă parte când ești coechipier și ai informații despre cine este impostorul vrei să spui tot ce știi pentru a nu părea tu suspicios și să fii votat, dar și ca ceilalți să te creadă pentru a putea să conduci coechipierii către câștig.

Experiența mea personală nu este foarte vastă deoarece n-am jucat acest joc foarte mult, dar am avut totuși curiozitatea să-l încerc pentru a vedea ce se întâmplă

cu acest joc care a cucerit pe toată lumea. Adevărul este că poate deveni o dependență atunci când ești foarte competitiv și vrei să-ți arăți valorile. Un foarte bun lucru la acest joc este că poți să-l joci atât cu prietenii tăi, cât și cu oameni din întreaga lume și niciodată nu știi ce rol vei avea, fapt ce oferă diversivune jocului. În timpul jocului există și o multitudine de emoții care pot să te cuprindă, printre care și frica de a nu fi omorât, dorința arzătoare ca ceilalți să te creadă pe cuvânt, dar și fericirea atunci când câștigi. Cu toate că este interesant să fii un coechipier, toți ne dorim să fim impostori. Dacă ar fi după mine, aș zice că este un joc chiar foarte reușit, care merită j u c a t măcar o dată!

Imagine: redbull.com

Alexandra LUNGU, 9C

- „PROFESOR: „Cel care nu s-a trezit de dimineată să intre la oră cum e? Ne-sim...”
ELEV: „Nesimptomatic, domnu’!”
- PROFESOR: „Schimbați și voi scuza, ce toată lumea la baie? Ziceți că v-a dat laptele pe foc.”
- ELEV: „Doamna, dacă se intră în scenariu multicolor, ce se întâmplă?”
PROFESOR: „Se întâmplă că apare curcubeu.”
- PROFESOR: „Să nu vă faceți planuri de Crăciun în 1923, că e centenarul.”
- PROFESOR (*fizică*): „Noi ne revoltăm pentru pământ în Teleorman și uitate cu ce se ocupau fizicienii prin Europa.”

- ELEV 1, *înainte de primul test online*: „Doamna, mă induceți în eroare. E test postat la temă sau temă postată la test?”
- ELEV 1, *după primul test online*: „Doamna, unde îmi apare rezultatul la test?”
PROFESOR: „Uită-te pe geam și vezi dacă îți apare.”
- PROFESOR: „Tu n-ai lumină acasă? Stai într-o celulă, într-un sarcofag?”

- ELEV: „Mi-a căzut netul.”
PROFESOR: „Ți-a căzut cerul în cap.”
- ELEV: „Pot să mă duc să-mi iau apă?”
PROFESOR: „Sigur că da. Dar să nu fie vin!”
- PROFESOR: „De Baudelaire știi, X-ulescu? N-a trăit în Berceni, dar...”
- ELEV: „Pot, vă rog, să mă duc până la toaletă?”
PROFESOR: „Aleargă, să nu fie drumul lung!”

- PROFESOR: „Ia uite, X-ulescu a ieșit.”
ELEV: „Are probleme cu Internetul.”
Profesor: „Eu cu ce am probleme? Cu capul.”
- PROFESOR (*biologie*): „Ai terminat 12 clase la Științele naturii și spui c-ai răcit în gât? Dar în picioare n-ai răcit?”
- PROFESOR (*religie*): „Cine prezintă proiect ora viitoare?”
ELEV: „Putem și noi? Noi suntem cu rugăciunile.”
- PROFESOR (*matematică*): „Aștept puțină imaginație de la voi după 4 ani de matematică.”
- PROFESOR: „De ce durează atât să deschizi camera?”
ELEV: „Mi s-a blocat, domnu’.”
PROFESOR: „Ce s-a blocat, unghia?”
ELEV: „Camera.”

PERLE

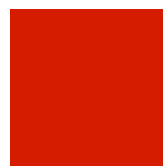
Selecție realizată de Teodora Bercea, 12 D

2020

Foto: Melia Andreea Finta, 9 E

Noutăți & PROIECTE ÎN DERULARE

HUMANITAS ÎN LICEE

Și în acest an școlar, echipa de elevi îndrumată de doamnele profesoare Ioana Dumitru și Angela Turculeț se pregătește intens pentru etapele concursului *Humanitas în licee*, ediția a zecea. O primă fază a competiției s-a încheiat (12 decembrie

2020), colegii noștri având de parcurs volumul profesorului Victor Ieronim Stoichiță, *Despre trup. Anatomii, redute, fantasme*, și clasându-se pe locul al doilea la nivel național. Îi felicităm și le urăm mult succes în continuare!

PROIECT ERASMUS

La inițiativa doamnei profesoare Dana Sburlan (limba engleză), liceul nostru a devenit partener în proiectul *Erasmus+KA2-STEM in the LIFE*. Acest proiect, desfășurat pe o perioadă de 24 de luni, vizează pregătirea elevilor pentru lumea

tehnologizată actuală, oferind profesorilor de științe posibilitatea să implice elevii în ateliere STEM (științe, matematică, informatică). Alte țări implicate: Spania, Turcia, Macedonia de Nord și Polonia. Mult succes!

ZIUA ABSOLVENTULUI

Sărbătorirea *Zilei Absolventului* (12 Decembrie) s-a desfășurat, în acest an, on-line. Site-ul instituției (cnsbh.ro/ziua-absolventului) oferă detalii cu privire la activitățile organizate în acest scop (menționăm câteva: *Spiru Share Smiles*, proiecte în limba

germană, videoclipuri: al formației rock a liceului, Myriad Band, al clubului *Robo Sapiens*, al revistei *The Offspring*). Totodată, 12 Decembrie este și Ziua Sfântului Spiridon, dar și ziua în care este comemorat Spiru Haret, patronul nostru spiritual.

SPIRU DEBATE CLUB

Activitatea clubului de dezbateri *Spiru Debate Club* este una dintre cele mai dinamice în perioada actuală. Echipa s-a extins, iar noii membri (elevi din clasele a IX-a) participă constant la ședințele de club de la sfârșitul săptămânii, îndrumați de

instructori ARDOR Muntenia și coordonați de doamna profesoară Corina Buzoianu. Recent, au participat la sesiunile transfrontaliere de simulare a procesului decizional din cadrul Parlamentului European, intitulate *BE A MEP FOR A DAY!*

Vrei să te implici în viața revistei?
revistavlastarul@yahoo.com
vlastarul.com

Sponsor oficial: QUALITANCE

MULȚUMIRI

Echipa de redacție adresează și pentru susținerea activității revistei mulțumiri doamnelor profesoare: în mediul on-line. De asemenea, Mariana Comăniță (director), Cristina echipa de redacție mulțumește Ștefan, Victoria Mihalcea, Dana Asociației „Vlăstarul” și sponsorilor, Sburlan, Marina Burada, pentru grație cărora acest număr a văzut implicarea în realizarea acestui număr lumina tiparului.

Știați că...

(G. Papini - despre mască)

... în anul 1931 apărea, la Florența, romanul satiric *Gog* al scriitorului italian Giovanni Papini? În capitolul *Măștile*, scriitorul sancționează fățărnicia umană determinată de împrejurări: „Fiecare din noi ar putea să-și fabrice mai multe (n.r. *măști*) și să poarte una sau alta după dispoziția momentană și după ocupații... Toți ar trebui să aibă, în garderoba lor, pe lângă pălării, o mască tristă pentru vizitele de condoleanțe și pentru înmormântări; o mască feroce, pentru discuții și dueluri; o mască patetică și lunguroasă pentru flirt și logodne; o mască veselă pentru comedie și petreceri cu prietenii și așa mai departe.” Continuând, Papini evidențiază avantajele purtării măștii în public: :

„1. Avantaj igienic. Protecția epidermei feței.

2. Estetic. Maska făcută după comanda noastră ar fi totdeauna mai frumoasă decât figura naturală și ne-ar scuti să vedem atâtea fizionomii idioate și deformat.

3. Moral. Necesitatea de a simula — adică de a potrivi figurile noastre cu sentimentele pe care aproape niciodată nu le simțim — ar fi destul de redusă, limitată numai la cuvinte. Am putea să vizităm pe un prieten nenorocit fără să se vadă în trăsăturile feței o durere pe care n-o simțim.

4. Avantaj educativ. Întrebuințarea prelungită a aceleiași măști [...] sfârșește prin a modela figura omului și a transforma chiar caracterul celui care o poartă.”

Giovanni Papini, *Gog*, Polirom, 2012, p. 49

Revista Colegiului Național „Spiru Haret“,

București

ISSN 2065-4308